

ಷಾಸ್ತ್ರೀಯ 1994.
ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ: 35.

ಕರ್ನಾಟಕ

With Best Compliments From

KALMUNAI

GOODWIN AUTO PRESS
KALMUNAI.
067 - 2027

வியூகம்

ஜூன் 1994 இதழி: 4.

முகப்பு:

தேவாகர யுத்தம்

அட்டை அமைப்பு:

மு. தமிழ்
திங்கம்ஸ், கல்முனை.

படைப்புகள், கடிதங்கள்
நன்கொடைகள், மதிப்பீட்டுக்கான
நூல்கள் அனுப்புவோர் தொடர்பு
கொள்ள வேண்டிய முகவரி;
தொகுப்பாளர்; வியூகம்
78, செட்டியார் ஜோட்,
கல்முனை
ஸ்ரீலங்கா.

இவ்விதமில் வெளியாகும்
படைப்புகளில் தொளிக்கும்
கருத்துகள் அவற்றின் படைப்பாளிகளுக்குரியவை.
அவை வியூகத்தின் கருத்துகளிலிருந்து மாறுபடவாம்.
படைப்புகளுக்கு அவற்றின்
படைப்பாளிகளே பொறுப்பு.

இந்தாவது ஆண்டு கல்லறைத் திருநாளுக்கு
முன்னதாகவே நாங்கள் எழு வேண்டிய கட்டாயம்.
உயிருடன் நான்கு ஆண்டு கால கல்லறை வாசம்.

'கவிதை செத்துவிட்டது, கடை செத்துவிட்டது'
என்று முனகிக் கொண்டே நகரத்தின் நடைபினங்கள்
திரிகின்றன. 'காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசி'
கழுத்தில் மண்டையோட்டு மாலைகளோடு குருதிக்
குளிப்பு நடத்துகின்றது கவிஞர் பட்டாளம். தொலைக்
காட்சிப் பெட்டியிலிருந்து பழைய பெருங்காய் வாச
ணையும் பெருமுச்சம் வீசுகின்றன. அங்கிருந்து பழைய
பாகவதர் ஒருவர் மூக்கை நெனித்துக் கொண்டு பாடு
கிறார். 'பாட்டும் நானே, பாவழும் நானே..... நான்
அசைந்தால் அசையும் அகிலம் எல்லாமே.....' (இரு
பயிரும் அசையவில்லை. எங்கள் மயிரும் அசையவில்லை)
திருநீற்று நெற்றி சுடலை வெட்டியாளின் கையிலிருந்த
தடி பேனாவாக மாறுகின்றது. முனை மழுங்கிய
பேனாவால் வெட்டியான் தேய்த்துத் தேய்த்து ஆசிரிய
தலையங்கம் எழுதுகின்றான். மலைநாடு, பளைநாடு,
மீன்பாடும் தேனாடு எனக் குறுநிலங்கள் அமைத்துக்
கொண்ட சிற்றரசர்கள் ஆடுகால் குதிரைகளில் பவனிவரு
கின்றனர். நகரத்துக்கோமாளிகள் மாலைகளில் 'மாலை'
குடி மண்டபங்களில் கூடி ஆளுக்காள் முதுகு சொறிகின்
நார்கள். கவிதைகள் எழுதாத கவிஞரின் விருட்சத்தில்
ஒட்டுண்ணிகள் சுற்றிப் படர்ந்திருக்கின்றன. சென்னை
யிலிருக்கும் ஒருவர் 'ஸழக்குளத்' தில் மீன் பிடித்துக்
கொண்டிருக்கின்றார். விடிகாலை நுளம்புகள் காது
களில் கிணு கிணு குக்கின்றன. வெளிச்சம் வந்ததும்
குட்டைகளைத் தேடிப் பறக்கின்றன. மண்புழுக்கள்
நடனமாடிக் காட்டுகின்றன. ஆமணக்கு எண்ணேயென்
போட்டு வெண்டைக்காய் சமைக்கிறார்கள் பல விமர்
சகர்கள். பத்திரிகைகளின் பக்கங்களுக்குள் தேள்கள்
ஒளித்திருக்கின்றன. முரட்டு சொற்கோல்லர்களின்
கைகளில் சிக்கியிருக்கின்றன, குழந்தைகளின்
குரல்வளை.

எனவே மீண்டும் வியூகம்.

எழுதுங்கள் உயிர்த்துடிப்புள்ள படைப்புகளை
அருமை நன்பர்களே.

தொகுப்பாளர்

காற்றுள்ளபோதே.....

ஒரு தீர்க்கதரிசனம்

தாற்றிக்கொள் நண்ப
காற்றோட்டம் சாதகமாய் உள்ள தருணமிது.

எத்தனை நாள்தான்
சப்பற்ற கொல்லவைக்குள்ளேயே புரட்சிச்
சலோகங்கள் விதைத்தபடி.....?

போக்கையும் மாற்றி புதுச் சலோகங்களும்
விதைக்கக் கற்போம் இல்லையெனில்
நாளை நமக்கெல்லாம் நாற்காலி யார்தருவார்?

வர்க்கக் கடவில் தூண்டிலிட்டு இதுகாறும்
வயிற்றைக் கழுவிவந்தோம்.
பிச்சைப் பிழைப்புத்தான்
அண்மையில்

பேரினவாதப் புயல்களினால் காலநிலை
நீற்றுப் பேர்யிற்றே என் செயலாம்?

‘செவ்வானம்’ கருக்கவிலே செத்திருள்
பொய்மானாய்ப் போயிற்றே நம் ‘வர்க்கப் புரட்சி’
இனியும்,

‘முற்போக்கில்’ வீணாய்
முதலை முடக்கிவைத்து
என்னபயன்?
சிந்தித்தாய்;
‘நீண்டபயனம்’ இடைநிறுத்தி வைத்துவிட்டு
முகமுடி வேற்றிந்து முகாமினை மாற்றிக்கொண்டாய்.
‘இரவல் தாய்நாடு’ தான் இன்று,
எவர்க்கும் கை கொடுக்கிறதே!

காற்றுத் திசைமாறக் கடலோரம்
நீரோட்டம் பார்த்து
பாயிமுத்து வீட்டார் பக்குவமாய்;
உங்கள் போவித்தனங்கள், ‘புணக்கதைகள்’ சகிதம்.

இக்கணம்
கலம் சேர்ந்திருக்கும் அக்கரையில்,
திரைகட லோடியுந் திரவியம் தேடுகென்ற
பழந்தமிழர் வரிசையில் நீவிரெலாம்
இன்றைய வாரிசென நான்றிலேன்.

திச்சயமாய் ஒருகால்
வங்கக் கடல் முழுதும்
கப்பல் விடுவீர் காண்!

எப்படி வியாபாரம்?
எழுத்து விலை போகிறதா?

இங்குதான் எம்மவர் கொட்டிய
செங்குருதியெலாம் குடம்குடமாய்ச்
சேமித்திருப்பாயே நனவோடையிலே.
உத்திகளில் வல்லவர் நீர்
இனியென்ன? உங்கள்
‘செம்பொருள்’ நன்றாய்ச் செலவாகும்:
ஊற்றுப் பேணையின் உட்பெய் தெழுத
காலம் முழுதும் தான் காணுமே எங்கள்
கட்டிப்பாட் பச்சைரத்தம்.

ஏதோ எங்கள் அயற்புலத்தில் குடியேறி
ஏர்பிடித்திர் ஏலேலோ எங்கள் பிரச்சினையை
விதைத்துப் பயிராக்கிப் போரடித்து,
பொலினடுத்துப் போஷாக்கோடு இருங்கள்.

மற்றுங்கள்,
ஏர்மூவர் பாட்டாளி இவரெல்லாம்
பேரினவாதக் குருதிச் சக்தியில்தான்
நிதமும் புரள்கின்றார்
வாய்ஞாமல் நீங்கள் எல்லாம்
பேசிய தேசியம் வர்க்கப்போராட்டம்
இவையெல்லாம்
திகைத்துப்போய் நிற்கிறது.

வேறென்ன?
முன் கழற்றிவைத்துப்போன முகமுடிகள் வீட்டுக்
கோடியுள் பக்குவமாய்க் கொழுவிக் கிடக்கிறது:
பின்னொருகால்
திரும்பியும் அணிந்துகொள்ளத்
தேவைப்படுமென்ற உங்கள்
தீர்க்கதரிசனம் வாழ்க... வாழ்க.....!

ச. விஸ்வரத்தினம்

(அகங்களும் முகங்களும் கவிதை நூலிலிருந்து.)

எம். ஏ. நுஃமான்

ஒரு சந்திப்பு.

உங்கள் இலக்கிய உலகைப் பொறுத்த மட்டில் நிலாவணன் அழுத்தமான கவுகைளாப் பதித்துச் சென்றி ரூக்கின்றார் என நினைக்கின்றோம். எனவிடுக்காத பூனைக்குட்டி போல அவரிடம் சென்ற அனுபவத்தை நீங்களே ஒரு கவிதையில் விபரித்திருக்கின்றார்கள். நிலாவணன் மீது அத்தகையதோர் ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டது?

அவருடனான பரிச்சயத்தின் பின்னர்தான் கவிதைகள் பற்றிய சரியான அறிமுகம் எனக்கு ஏற்பட்டது. நிலாவணன் பரந்துபட்ட ஒரு வாசகரும் கூட. அவரிடமிருந்துதான் டோல்ஸ்டோயின் அன்னாக்ரீனா, செல்மாலா கர்லவின் மதகுருபோன்ற நூல்களையெல்லாம் படித்தேன். மகாகவி பற்றியெல்லாம் அவர்தான் அறிமுகப்படுத்தி னார்- சங்க இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதியை, குறுந்தொகை போன்றவற்றையெல்லாம் அவரிடமிருந்துதான் கற்றுக் கொண்டேன். பழந்தயிழ் இலக்கியம், பிறமொழி இலக்கியம், நவீன இலக்கியம் எல்லாவற்றையும் படிக்கும் ஆர்வம் அவருக்கு இருந்தது. கம்பராமாயணத்தை முழுக்கப் படித்திருக்கக் கூடிய ஒருவர் அவர். கம்பராமாயணத்தின் முழு வோல்யூம்களும் அவரிடமிருந்ததைக் கண்டிருக்கின்றேன். இத்தகைய ஒருவர் மூலம் தான் புதியகவிதைகளில் ஒரு பரிச்சயமும், எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் எனக்கு ஏற்பட்டன.

நிலாவணனுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது எவ்விதம்?

வசந்தம் என்று ஒரு சஞ்சிகையை அச்சில் கொண்டுவரத் தீர்மானித்து, நிலாவணனைத் தேடி அவருடைய வீட்டுக்கு சுத்தியன் என்ற நண்பரும் நானும் போனோம். இது நடந்தது 1960 இல் என்று நினைக்கின்றேன். ஐ. ஸி. ஸ. உயர்தரம் படித்துச் கொண்டிருந்த எனக்கு அப்போது பதினாறு வயதிருக்கும். இப்படி ஏற்பட்ட அறிமுகம் தொடர்ந்தது. நான் எழுதிய கவிதைகளை நிலாவணனிடம் காணபிப்பதுண்டு. தேவையான சில திருத்தங்களை அவர் செய்வார்.

வசந்தத்துக்கு என்ன நடந்தது?

வசந்தம் இறுதியில் வராமலேயே போய்விட்டது. பாடுமீனாக அது பின்னாட்களில் வந்தது. அது ஒரு தனிக்கதை.

1944ல் பிறந்த எம். ஏ. நுஃமான் தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். கவிதை, சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம், மொழி பெயர்ப்பு, மொழியியல், நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள் எனப் பல்வேறு முயற்சிகளில் முப்பது வருடால் ஈடுபாடுடையவர். ஆழமான அறிவு, நிதானம், அடக்கம், இனிய கபாவம் கொண்டவர் இவர்.

பத்திரிகைகளுக்கு எழுதும் எண்ணாம் எப்படி ஏற்பட்டது?

1962 இல் வீரகேசரியில் மகாகவி ஈற்றடி கொடுத்து வெண்பாப் போட்டி நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்படி ‘நெஞ்சமே நஞ்சக்கு நேர்’ என்ற ஈற்றடிக்கு எழுதியதுதான் என் முதல் வெண்பா

கற்கண்டும் தேனும் கலந்த இனிமையினைப் பொற்புடைய உன்குரலில் போட்டளித்தாய் — கற்புக்கு மஞ்சமொன்றே கண்டாய் மறந்துவிடு பென்னே, — உன் நெஞ்சமே நஞ்சக்கு நேர்.

என்ற விதமாக அந்த வெண்பா அமைந்தது. நிலாவணன் திருத்தித்தந்த பிரதியைத்தான் போட்டிக்கு அனுப்பினேன். மஹாகவியும் அதனைத் திருத்திவிட்டு, பிரசரிக்கத் தகுதியான வெண்பா வரிசையில் அதனையும் பிரசரித்திருந்தார். அதுதான் என் முதல் பிரசரம்.

மகாகவியின் மீதும் நீங்கள் அதிக ஈடுபாடு உடையவர். அவருடைய கவித்திறன் குறித்துப் பல இடங்களில் சிலாகித்திருக்கின்றீர்கள். உங்களுடைய வெளியீட்டுக்காரர் சங்கம் அவருடைய சில கவிதை நூல்களைப் பதிப்பித்திருக்கின்றது. இத்தகைய ஈடுபாடு எப்படி வந்தது?

ஏற்கனவே மகாகவியின் கவிதைகளைப் படித்தும், அவர் பற்றி நிலாவணன் சொல்லக்கேட்டும் அவர் மீது ஓர் ஈடுபாடு ஏற்பட்டிருந்தாலும் 1963 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புத் தமிழ் விழாவில்தான் முதன்முதலாக மகாகவியைச் சந்தித்தேன். எனக்கு முன் வரிசையில் மகாகவி இருந்திருக்கின்றார். முன்னரிமுகம் எதுவுமில்லை. எவ்ரோ நுஃமான் என் என்னைக் கூப்பிட்ட குரலுக்குத் திரும்பிப் பார்த்தார். நீங்கள் தான் நுஃமானா என்று மிகவும் ஈடுபாட்டோடு விசாரித்தார். அன்று தொடங்கிய எங்கள் உறவு பரஸ்பரம் கவிதைகள் மேல் கொண்ட ஸமிப்பால் மேலும் வளர்ந்தது. குடும்ப உறவாக விரிந்தது.

நீங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த சமகாலத்தில் உங்கள் ஆதர்சங்களாகத் திகழ்ந்த படைப்பாளிகள் என யார்யாரைக் குறிப்பிட முடியும்?

நீலாவணன், மகாகவி பின்னர் கொஞ்சம் முருகையன். 1965 இல் மகாகவி மூலம் முருகையனைக் கொழும்பில் சந்தித்தேன். முருகையனின் ‘ஆலம் விழியென அறைபவர் உளரே’ என்று தொடங்கும் கவிதையின் ஒசை அமைப்பில் நானும் ஒரு கவிதை எழுதிப்பார்த்திருக்கின்றேன்.

இவர்கள் இலங்கைக் கவிஞர்கள். தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களில் எவ்ரேனும் உங்களுக்கு ஆதர்சமாகத் திகழவில்லையா?

பாரதிதாசன். பாரதியை விடவும் அவரைப் படிப்பதில்தான் ஆர்வம் கொண்டிருந்தேன். எழுத்தாளர் மத்தியில் கூட பாரதியை விடப் பாரதிதாசனுக்குத்தான் அப்போது செல்வாக்கு இருந்தது. பாரதிதாசன் மறைந்த போது வீரகேசரியில் அவர் பற்றி ஒரு கவிதையும் எழுதினேன்.

பாரதியின் சமகாலத்துக் கவிஞரான ரவீந்திரநாத்தாகூர் உங்களைப் பாதிக்கவில்லையா. ‘உலகப்பரப்பின் ஒவ்வொரு கணமும்’ என்ற கவிதை தாகூரின் பாதிப்பில் ஏற்பட்ட ஒன்றா?

தாகூர் கவர்ச்சி மிக்க ஒருவராக எனக்குத் தென் பட்ட காலமுண்டு. ஆனால் பின்னாட்களில் தாகூரை விட பாரதி மேலானவர் என்ற எண்ணம் வலுப்பட்டது. வாழ்க்கை, சமூகம், அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றியெல்லாம் பாரதிக்கு முழுமையான அகண்ட நோக்கு இருந்திருக்கின்றது என்பது என் அபிப்பிராயம். தாகூர் கூட முற்போக்குத்தான் - எனிலும் ஓர் ஆண்மீகப் போக்கே அவரிடம் மேலோங்கியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் தாகூர் என்னைக் கவர்வதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம் எனலாம். ஆனால் பாரதியிடம் சமூக நோக்கு மேலோங்கி இருந்தது. பாரதி இன்றும் என்னைக் கவர்வதற்கு இதுவே காரணம். ‘உலகப்பரப்பின் ஒவ்வொரு கணத்தை’ தாகூரின் பாதிப்பில் எழுந்த கவிதை எனக் கொல்ல முடியாது. பொலந்துவையில் இருந்த காலத்தில் ஒரு காலை வேளையில் குளிக்கப் போகையில் பல காட்சிகளைக் காண்கின்றேன். இந்தக் காட்சிகள் தந்த சிந்தனையின் அடிப்படையில் வந்த கவிதைதான் அது. தாகூரின் கவிதை ஒன்றை தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றேன். இன்றும் என்னை ஈர்க்கும் பெருங்கலைஞர்தான் அவர். இந்திய தேசியப் போராட்டத்தின் பின்னணியில் அவர் எழுதிய ‘வீடும் வெளியும்’ என்ற நாவல் இன்றைய நமது குழலில் நாம் மீண்டும் வாசிக்க வேண்டிய ஒன்று.

கவிதைகளோடு நீங்கள் நின்று விட வில்லை. என்னிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும் பெறுமதி மிகக் கிறுக்கைகளை நீங்கள் படைத்திருக்கின்றீர்கள். கணையாழி சிறுக்கைத் தொகுப்பு, ஓரியஸ்ட் லோங்மன் பதிப்பகம் சார்பாக மாலன் தொகுத்த அன்று ஆகியவற்றில் உங்கள் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ்ச் சிறுக்கைக்கு ஓர் உயரிய அந்தஸ்ததை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் புதுமைப்பித்தன் என்று பலரும் சொல்கின்றார்கள். புதுமைப்பித்தனை அந்தக் காலத் தில் படித்த போது என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தீர்கள்?

புதுமைப்பித்தன் பற்றிய இப்போதைய கணிப்பு அப்போது 60 களில் இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவர் ஒரு பெரிய எழுத்தாளர் என்ற அபிப்பிராயம் அப்போதும் இருந்தது. கதைகள் என்று படித்தவற்றுள் பெரும்பாலானவை புதுமைப்பித்தனுடையவைதான். அவைதான் Impresive ஆக இருந்தன. புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் எழுதிய மற்ற எழுத்தாளர்களை விட புதுமைப்பித்தன் மேலான எழுத்தாளர் என்பது என் அபிப்பிராயம். அவர்காலத்து எழுத்தாளர்கள் சிலரை இன்றைக்கு என்னால் படிக்க முடியவில்லை.

அப்படியானால் மொனி உங்களுக்கு நிறைவு தரவில்லையா?

மெளனியினுடையது வேறு வகை அனுபவம். புரிந்தும் புரியாத மாதிரியான எழுத்து. ஒரு மயக்கத்தினாடான வாசிப்பு அனுபவம். அந்த மயக்கம்தான் அவருடைய பலம்.

பின்னாட்களில் ஜெயகாந்தனை நீங்கள் படிக்கவில்லையா? தமிழ் சிறுக்கையிலில் ஒரு புயல் போல நுழைந்தவர்ஸ்ஸவா அவர்?

65 வரையில் ஜெயகாந்தனைப் பற்றி ஒரு புளகம் இருந்தது. ஜெயகாந்தனுக்கு அவருடைய ‘பாரிசுக்குப் போ’ வைப் படித்து விட்டு ஒரு நீண்டகடிதம் கூட எழுதியிருக்கின்றேன். என்ன எழுதி னேன் என்பது ஞாபகம் இல்லை, ஆனால் அவரது Moral Values பற்றி சில கேள்விகள் எழுப்பிய தாக் ஞாபகம். அந்தக் கடிதம் அவருக்குக் கிடைத்ததோ என்னவோ? ஜெயகாந்தன் மிக விரைவாக அலுத்துப்போய் விட்டார். இன்று அவரைப் படிக்கவே முடிவதில்லை.

அப்படியாயின் சுந்தரராமசாமி, ஜானகிராமன் போன்றோரை எப்போது படித்தீர்கள்?

மிகவும் பின்னாட்களில் சுந்தரராமசாமியை படித்ததாக ஞாபகம். பிரசாதம், கிடாரி, லீலை போன்றவை அப்போதே மனதில் பதிந்த கதைகள். இப்போது சுந்தரராமசாமியுடன் எனக்கு நெருங்கிய உறவு உண்டு. நம் காலத்தில் வாழும் முக்கியமான படைப்பாளி அவர்,

ஜானகிராமனை வெகு கூர்மையாகப் படித்த ஒருவர் நீங்கள் என்று நினைக்கின்றோம். அவருடைய அம்மா வந்தானைப் படித்து விட்டு 'மாப்பசானும் ஜானகிராமனும் என்ற கவனிப்புக்குரிய ஒரு கட்டுரை கூட எழுதியிருக்கின்றீர்கள். ஜானகிராமனின் மோக முன் தமிழ் நாவல் உலகின் சிகரம் என்று கூட சிலர் சொல்வதுண்டு. அத்தகைய ஜானகிராமன் ஓர் அழுத்தமான பாதிப்பை உங்களில் ஏற்படுத்தவில் வையா?

ஜானகிராமன் ஒரு நல்ல படைப்பாளி. இன்றைக் கும் அவர் வாசிக்கக்கூடியவராகவே இருக்கிறார். பெரும்பாலும் அவருடைய நாவல்கள் எல்லாவற் றையும் வாசித்திருக்கின்றேன். ஆயினும் என்னுடைய எழுத்தில் அவரது செல்வாக்கு ஏதும் இல்லை என்றுதான் சொல்வேன்.

மாப்பசான், ஜானகிராமன் இருவராயும் படித்து ஒப்பிட்டு எழுதும் வஸ்லைம் உங்களுக்கு இருந்திருக்கின்றது. இன்னும் பல பிறமொழி எழுத்தாளர்களை நீங்கள் படித்திருக்கக் கூடும். பிறமொழி எழுத்தாளர்களில் உங்கள் இலக்கியத்தைப் பாதித்த முக்கியமானவர் என எவ்வரக் கருதுகின்றீர்கள்.

மார்க்கிளிம் கோர்க்கிணையச் சொல்லலாம். கோர்க்கிணைப் படைப்புகளும் அவற்றின் அழகியலும் என்னைக் கவர்ந்திருக்கின்றன. அவருடைய இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள், 'நான் எழுதக் கற்றுக் கொண்டது எவ்வாறு' போன்றவை முக்கியமானவை - நீலாவணன், மஹாகவி போன்றோருடன் சேர்ந்திருந்த காலத்திலேயே எழுத்தைப்பற்றிய எனது பார்வை, கலைமுறை என்பன உருவாகி விட்டது என்றாலும் கோர்க்கிணையக் கற்கத் தொடங்கிய பிறகு Conceptual ஆகவே அது Clear ஆகி விட்டது. கருத்தை முதன்மைப் படுத்தாது உணர்வு, சூழ்நிலை, அனுபவம் என்பவற்றினாடாக கருத்து அல்லது கருத்தியலை வெளிப்படுத்துவது கலை என்ற எண்ணம் வலுவடைந்தது. இங்கு ஒரு கருத்தை விளக்குவதற்காகவே நமது முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கதைகளைச் சோடித்து எழுதினார்கள். அதனால் அவர்களின் எழுத்தில் ஒரு செயற்கைத் தன்மை இருந்தது. ஆனால் அவர்களுடைய பிதாமகன் என்று சொல்லக்கூடிய கோர்க்கிணையில் அப்படியான தன்மைகள் இல்லை. கோர்க்கி தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தை கலை அனுபவமாக வெளிப்படுத்தி னான். சோடிக்கவில்லை. டோல்ஸ்டோயும், கோர்க்கிணையும் சமகாலத்தவராக இருந்த போதிலும் கோர்க்கி கையாண்ட பொருளும் நோக்குநிலையும் வேறு. ஆனால் அவர்களின் படைப்பு நெறி, அழகியல் ஒன்றுதான். அனுபவத்தைக் கலையாக்குவது. சூத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு அதற்குக்கதை வடிவம் கொடுப்பதல்ல.

சரி, மொத்தத்தில் நீலாவணன், மகாகவி, கோர்க்கி, தாகூர் இவர்கள் உங்களின் ஆதி சக்திகள் என்று சொல்லலாமா?

வெவ்வேறு அளவில் இவர்களுடைய செல்வாக்குகள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஆரம்பகாலத்தில் என் எழுத்து முறையின் உருவாக்கத்துக்கு இரண்டு பேர்தான் அத்திவாரமிட்டவர்கள். மகாகவியும் நீலாவணனும். நீங்கள் குறிப்பிடும் மற்றவர்களிடமிருந்து படைப்புக்குரிய உந்துதலைப் பெற்றேன் என்று சொல்ல முடியாது.

இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் எழுசி பெற்றிருந்த முற்போக்கு இலக்கியம் மார்க்கலீயத்தைத் தன்னுடன் பின்னப்பிழைந்ததாகக் காட்டியிருக்கின்றது. இலக்கியத்தை மார்க்கலீயத்துடன் தொடுத்து உங்கள் கண்ணோட்டம் எப்.டி அமைகின்றது.

அவை இரண்டையும் வேறு வேறாக்கத்தான் நீண்டகாலமாக வைத்திருந்தேன். எமது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இலக்கியக் கோட்பாட்டில் எனக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே உடன்பாடு இருக்கவில்லை. இலக்கியத்தை ஒரு அரசியல் பயன்பாட்டுச் சாதனமாக மட்டுமே அவர்கள் கருதினர். சமூகப்பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் அது தீர்வுகாண வேண்டுமென்று கோரினர். அவ்வாறு கூறாத இலக்கியத்தை எல்லாம் புறக்கணித்தனர். இந்தப் போக்குடன் என்னால் ஒத்தோட முடியவில்லை. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் என் போக்கிலேயே என் இலக்கியப்படைப்புகள் அமைந்தன.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், மார்க்கலீயம் என்பன பற்றி ஒரு மப்பான பார்வையைத்தான் ஆரம்பத்தில் நீங்கள் கொண்டிருந்திர்கள் என்று நினைக்கின்றோம்.

மார்க்கலீயத்தைப் பற்றி ஆரம்பத்தில் நான் அறிந்து கொண்டது அதற்கு வெளியே இருந்துதான், அதன் எதிரிகளிடம் இருந்துதான். பரினாமத்துவத்தை சின்னவயதில் நான் அறிந்துகொண்டது கூட அப்படித்தான். குரங்கிலிருந்து வந்தவன் மனிதன் என்றால் இப்போது குரங்குகளே உலகில் இருக்க முடியாதே, மனிதர்கள் மட்டுமல்லவா இப்போது இருக்கமுடியும் என்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான கருத்து அப்போது இருந்தது. அது போன்றதுதான் மார்க்கலீயம் பற்றிய என் ஆரம்பப் பார்வையும். மார்க்கலீயம் என்றால் அது வெறும் பொருளாதாரவாதம், மனிதனுக்கு சோறு மட்டுமிருந்தால் போதுமா, மனிதன் என்பவன் சோறால் அடித்த பின்டமா போன்ற கொச்சைத்தனமான சிந்தனைகள் என்னுள் இருந்தன. மதரீதியான சிந்தனைகளும், கண்ணோட்டமும் இதற்குக் காரணங்களாக இருந்திருக்கலாம்.

நீலாவணன் போன்றோரின் சிந்தனைச் செல்வாக்கும் காரணமாகலாம். இவற்றில் இருந்து விடுபட்டு மார்க்ஸீயத்தை நான் புரிந்து கொள்ள முன்று புத்தகங்கள் காரணங்களாக இருந்தன. டாங்கோயிள் பண்டைக்கால இந்தியா, இராகுல சங்கிருத்தியாயனின் வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை, ஏங்கல்சின் குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம். இந்தப் புத்தகங்களை 60 களின் பிற்பகுதியில் படித்தேன். இந்தப் புத்தகங்கள்தான் சமூகம் பற்றிய வரலாற்றுதியான கண்ணோட்டத்தை எனக்குப் பெற்றுத்தந்தன. பின்னர் மார்க்சிய மூலநால்கள் பலவற்றைத் தேடிப்படித்து அது பற்றிய ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயன்றேன்.

மார்க்ஸியம் அது கூறும் வரலாற்றுதியான விளக்கம் உங்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றது. அதைப் பெரும் பாலும் நிங்கள் ஏற்றுக் கொண்டதாகச் சொல்ல முடியும். உங்கள் எழுத்துக்களில் அது வந்திருக்கின்றதா?

60 களின் பிற்பகுதியில் இருந்து என் எழுத்துக்களில் இதன் பாதிப்பைக் காணலாம். 70 களில் நான் எழுதிய பெரும்பாலான கவிதைகளில் இதைக் காணலாம். தாத்தாமாரும் பேரர்களும், நிலம் என்னும் நல்லாள் இப்படி பலவற்றைக் கூறலாம்.

வறட்டுத்தனமான மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டத்திற்கு எதிராக நிங்கள் இருக்கின்றீர்கள். மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டத்திலும் சரி அதற்கு எதிரான கண்ணோட்டத்திலும் சரி இலக்கியத்தை நோக்கவது இன்றக்கு ஒவ்வாத ஒன்று அது ஒரு Out of date என நாங்கள் நினைக்கின்றோம்.

சோவியத்யூனியனின் உடைவுக்குப் பின்னரும் அதையொட்டி உலக நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களையும் கருத்தில் கொண்டு நிங்கள் அவ்வாறு நினைக்கின்றீர்கள். அதற்காக மார்க்ஸீன் சிந்தனைப்போக்கை உதறித் தள்ளி விடவேண்டும் என்று சொல்லமாட்டேன். வறட்டுத்தனமான மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டமும் அடிப்படுப்போய்விட்டது. இங்கு 60, 70 களில் நிலவிய அப்படியான ஒரு போக்கு இப்போது இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. தமிழ் நாட்டில் கூட அவர்கள் இலக்கிய அந்தஸ்து, பலம் பெற்று விளங்கவில்லை. மார்க்சியத்துக்கு ஒரு வளமான பக்கமும் உண்டு. அதன் அடிப்படையில் இலக்கியத்தை நோக்குவது பயனுடையது.

மார்க்ஸின் கல்வறையிலிருந்து ஒரு குரல் என்ற வெங்கட்சாமிநாதனின் கட்டுரைக்கு நிங்கள் பதில்

கட்டுரை ஒன்று எழுதினீர்கள். வெங்கட்சாமிநாதனிடம் அப்படி உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் போன விஷயம் என்ன?

மார்க்ஸீயம் பற்றி நான் ஆரம்ப காலத்தில் கொண்டிருந்தது போன்ற கொச்சைத்தனமான கண்ணோட்டத்துடன் மார்க்ஸீய மூலநால்களுடன் பரிச்சயமில்லாமல் தெளிவான அறிவில்லாமல் அவர் இக்கட்டுரையை எழுதியது எனக்கு விசன மேற்படுத்தியது. கைலாசபதியில் சில குறைபாடுகள் இருந்திருக்கலாம். அவற்றை நான் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றேன். ஆனால் அவரது முழுமையான கண்ணோட்டத்தில் — மார்க்ஸீய முறையியின் அடிப்படையில் இலக்கிய சமூகப் போக்குகளை ஆராய்வதில் — எனக்கு அவ்வளவு அபிப்பிராய பேதமில்லை. மார்க்ஸின் கல்வறையிலிருந்து குரலெழுப்புகிறார் என்ற வெ. சா. வின் அர்த்தமற்ற கூச்சலை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதற்கெதிரான கருத்துகளையே அக்கட்டுரையில் நான் முன் வைத்தேன்.

சோவியத்ரஷ்யா இன்று துண்டாகச் சிதறுண்டு போயிருக்கின்றது இப்படியான ஒரு காலகட்டத்தில் மார்க்ஸீயதியிலான ஓர் அனுகு முறை பற்றிய உங்கள் கருத்தென்ன?

இப்போது நான் மார்க்ஸீயம் இறந்து போய் விட்டதாகச் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் அரசியல் வன்முறை, ஆயுதப்பூரட்சி போன்ற கண்ணோட்டங்களில் நம்பிக்கையிழந்து போய் விட்டேன். மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய மன நிலையில் உள்ளேன். பலவேறு நாடுகளின் விடுதலைப்போராட்ட வரலாறுகளையும் பார்க்கும் போது ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. அரசியல் வன்முறையும் அரசியல் சகிப்புத்தன்மையும் அருகருகே இருக்க முடியாது. Political Violence and political tolerance can't co-exist. ரஷ்யப் பூரட்சி ஆகட்டும், சினப்பூரட்சி ஆகட்டும், பலவேறு தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டங்கள் ஆகட்டும், வன்முறை அரசியல் என்று வரும் போது ஜனதாகம், சகிப்புத்தன்மை என்பவற்றுக்கு அங்கே இடமில்லை.

அது சூழலின் நிர்ப்பந்தத்தால் விளங்குவதல்லவா? ஒன்றாக ஈவிட்டு விட வேண்டி வந்து விடுகேன்றது என்றுதான் நினைக்கின்றோம். யுத்தத்தின் போது தர்மத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பது பொருத்தமற்றதாக இருக்கக் கூடும்.

அப்படி வரும் போது யுத்தத்தைத்தான் விடவேண்டி வருகின்றது எனக்கு. ரஷ்யமக்கள் இழந்தற்கு ஈடான் எந்தப்பலனையும் பெறவில்லை என்பதை ரஷ்யப் புரட்சியின் வரலாறு எடுத்துச் சொல்லும். அர்த்தமற்ற இழப்பு.

அப்படியாயின் இழப்பையும் வன்முறை விகாரங்களையும் காரணம் காட்டி சுதந்திர வெட்டக்கை நிராகரிக்கின்றார்களா? அது மேலும் இழி நிலையல்லவா?

இல்லை, வன்முறை விடுதலைக்கான வழி இல்லை என்று சந்தேகிக்கின்றேன். அதற்கு வேறு வழி வகையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். மார்க்ஸ் சமத்துவமான சமூகம் பற்றிய ஒரு சிந்தனையை முன் வைத்தார். அதை அடைவதற்கு ஆயுதப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்று கூறிச் சென்றிருக்கின்றார். இந்த ஆயுதப் போராட்டத் தைத் தவிர்க்க முடிந்தால் நல்லது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

சோவியத் யூனியன் உதாரணம் காட்டி, ஆயுதப் போராட்டத்தின் மூலம் விடுதலை பெற்ற சமூகங்கள் கூட இன்று தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் போய் விட்டதற்காக ஆயுதப்புரட்சியற்று வேறொரு வழியில் சமத்துவமான சமுதாயத்தை, விடுதலை யக் காண வேண்டும் எனக் கருதத் தொடங்கியிருக்கின்றார்கள். இதன் அசாத்தியத்தை நீங்கள் உணரவில்லையா?

சிலவேளை இது நடைபெற முடியாத ஒரு கனவாக இருக்கலாம். கனவாக இருப்பினும் அது ஒரு நல்ல கனவு என்றே நினைக்கின்றேன்.

அப்படியானால் மார்க்ஸியம் தோற்றுப் போய் விட்ட தாகத்தானே அர்த்தம்? அப்படிக் கருதுவது பிழையா?

தவறு. ஆயுதப் போராட்டம் மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் ஒரு அம்சம்தான். இதர பல அம்சங்களும் அங்கேயுள்ளன. வன்முறை என்பது தவிர்க்க முடியாத ஓர் அம்சம் என்ற வகையில் மார்க்ஸ் சொன்னாரேயொழிய, வன்முறைதான் வேண்டும் என விடியுறுத்தி அவர் சொன்னதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. புரட்சி என்பது ஒரு மருத்துவிச்சி மாதிரி என்றார். ஆயுதப் போராட்டம் இல்லாமல் சமூகமாற்றமொன்று நிகழுமாக இருந்தால் அவர் அதை நிராகரிக்கமாட்டார் என்றே நம்புகின்றேன். மார்க்ஸ் அதை சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்வார்.

ஆயுதப் புரட்சிகளால் மாற்றம் வந்த சோ, ரஷ்யா போன்ற நாடுகள் இன்று வேறு திக்கில் செல்கின்றன. இதுதானே நமக்குத் தளர்வை ஏற் றுத்துகின்ற விஷயம். மற்றப்படி இதைக் கொணர வேறு வழி என்ன இருக்கின்றது?

தெரியவில்லை. மனிதன் தன் பரிசோதனைகள் மூலம்தான் இதைக் கண்டறிய வேண்டும். வன்முறைகளால் சாதனைகளை விட இழப்புத்தான்

அதிகம் என்கின்ற நிலையில் மாற்று வழியை அவன் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது. Idial இற்கும் Real இற்கும் இடையில் ஓர் இடைவெளி எப்போதும் இருக்கின்றது. அதனாலேயே Idial ஜமனிதன் நிராகரிக்க வேண்டும் என்றுமில்லை. வழி கண்டு பிடிக்க முடியாமல் தினருவது மனிதனின் ஒரு துப்புக்கெட்ட நிலைதான். விலங்குகள் தங்கள் நடவடிக்கை பற்றி சிந்தித்து மறுபரிசிலை செய்வதில்லை. மனிதன் அப்படியில்லை அல்லவா? ஆயிரம் பேர் அழிவதை ‘இதுதவிர்க்க முடியாத வரலாற்று நியதி’ என்று நியாயப்படுத்த முடியாது. அடக்கு முறையாளர்தான் அவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியாது. அடக்கு முறையாளர்தான் அவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியாது. மனிதர்கள் என் இவ்வாறு அடிப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்பதுதான் எனது கவலை. ஆயுதமும் அடக்கு முறையும் இல்லாத ஓர் உலகைத்தான் நான் கனவுகாண்கின்றேன். துப்பாக்கிக் குழாயில் இருந்தே அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கின்றது என்ற மாஹிலின் வாசகத்தை ஒரு காலத்தில் பேசிக் கொண்டவர்கள் நாங்கள். அதே துப்பாக்கிக் குழாயில் இருந்துதான் அடிமைத்தனமும் பிறக்கின்றது என்பதை இன்றைக்கு நடைமுறையில் நாங்கள் காணவில்லையா? இலக்கியவாதி என்ற வகையில் இச்குழல் எனக்குக் கஷ்டத்தைத் தருகின்றது. இன்றையச் சூழலில் டாக்டர் விவாகோவைப் படிக்கும் போதுதான் பாஸ்டர் நாக்கின் கலைக்குரிய தார்மீக நியாயத்தை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அத்தகைய கலைஞர்கள் இன்று நமக்குத் தேவை.

அத்தகையவர்களை அடையாளம் காணபதற்கு இலக்கையின் இன்றைய இலக்கியப் போக்குகள் குறித்துப் பேசுவது அவசியமாகின்றது. சண்முகம் சிவலிங்கம் தனது ‘மூவர்’ என்ற கட்டுரையில் 80 ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு மகாகவி நீலாவண்ணின் செல்வாக்கு சரிந்து வருவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இது சரியா?

80 க்குப் பிறகு கவிதைப் போக்கில் பெரிய மாற்றங்கள் வந்து விட்டன. ஆனால் செல்வாக்கு சரிந்து விட்டதாக நாம் ஏன் அதைக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் வளர்த்த பண்புகளிலிருந்து வேறுபோக்குகள் உருவாகிக் கிளைத்து வருகின்றன எனச் சொல்வதுதான் பொருத்தம். மகாகவி, நீலாவண், முருகையன் அமைத்துத் தந்த வழியில்லாமல் நூல்மான், சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்றோரில்லை. நூல்மான், சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்றவர்களில்லாமல் சேரன், ஜெயபாலன், சோலைக்கிளி போன்றவர்களுமில்லை என்று தோன்றுகின்றது. ஒரு தொடர்ச்சியான மாற்றம் வளர்ச்சிப் போக்கு எனச் சொல்வது

சரியா அல்லது அவர்களுடைய போக்கு சரிந்து போய் முற்றிலும் புதிதாக ஒன்று உருவாகியிருக்கின்றது என்பது சரியா?

எப்படியோ 8களில் ஒரு மாற்றம் வந்தது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறீர்கள் தானே? அப்படியானால் அது எத்தகைய மாற்றம்

பிரதானமாக அதன் உள்ளடக்கத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம். வெளிப்பாட்டு முறையில் கூட அந்த அளவுக்கு சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. கடந்த பத்து வருட கால அனுபவம், அரசியல் வன்முறை அது அரசின் வன்முறை அல்லது அதற்கு எதிரான வன்முறையாக இருக்கலாம். அது ஏற்படுத்திய தாக்கம் மிக முக்கியமான அம்சமாகக் கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றது. சேரன், ஜெயபாலன், சோலைக் கிளி போன்றவர்கள் இதற்கு நல்ல உதாரணம்.

சேரனைப் பொறுத்த வரையில் உங்கள் கூற்று சரி அவருடைய அநேகமான கவிதைகளின் பின்னணி உள்ளடக்கம் அதுவேதான். ஆனால் சோலைக்கிளிய அப்படிச் சொல்லலாமா?

சோலைக்கிளியின் சமீபகாலக் கவிதைகள் பல வற்றைப் பார்க்கும் போது அவர் கையானும் பழிமங்கள் எல்லாமே இதை யொட்டித் தான் அமைந்திருக்கின்றன. வன்முறையை எதிர் கொள்ளும் இன்னொரு வகையான வெளிப் பாடுதான் இது.

வெளிப்பாட்டு முறையில் என்னென்ன மாற்றங்கள் வந்திருக்கின்றன. உங்களையே எடுத்துக்கொள்வோமே உங்கள் பழைய கவிதைகளுக்கும் இப்போது நிங்கள் எழுதும் கவிதைகளுக்கும் நடுவில் வெளிப்பாட்டு முறையில் வித்தியாசத்தை உணருகின்றீர்களா?

அப்படித்தான் தோன்றுகின்றது. எந்தவொரு பாரிய வித்தியாசம் எனச் சொல்ல இயலவில்லை. ஆனால் என்னிடம் முன்பிருந்த யாப்பிள் இறுக்கம் இப்போது இல்லாமல் போய் விட்டது. யாப்பிள் என்னால் எழுத முடியுமா? என்ற சந்தேகம் கூட வருகின்றது. முன்னர் சிந்தனை யாப்பினாடா கவே வந்தது. இப்போது அப்படியில்லை. இது ஒரு முக்கியமான மாற்றம்.

ஏற்தாழ இந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழ் நாட்டின் கவிதையுலகில் மாற்றங்கள் எவ்யேனும் ஏற்பட்டுள்ளனவா?

அப்படிப் பெரிய மாற்றங்களை நான் காணவில்லை. எழுத்து பத்திரிகையில் வந்த கவிதை களுக்கும் ‘மு’ பத்திரிகையில் வந்த கவிதைகளுக்கும் இடையே அவ்வளவு பெரிய வேறுபாட்டை நான் காணவில்லை.

பாரதிக்கும் எழுத்து காலத்துக்குமிடையே பொருள் வேறுபாடு எவ்வயும் இல்லையா?

பாரதிக்குப் பிந்திய தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளில் வேறுபட்ட போக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று எழுத்து மரபில் வந்த கவிதைகள். மேலெத்தேயக் கவிதைப் போக்குகளை உள்ளங்கிக் கொண்டு அதைக் கவிதையில் பிரதிபலித்த கல்வி உயர்குழாத்தினரின் (Educated Elite) கவிதைகள் ஒரு வகை. மற்ற வகை வெளிப்படையான அரசியல் இயக்கசார்புக் கவிதைகள், திராவிட இயக்கமார்க்கிலிய இயக்க சார்பான கவிதைகள் எழுதுபவர்கள். வானம் பாடிகள் இதற்கொரு உதாரணம்.

தமிழ் நாவஸ் உலகில் தோப்பில் முகம்மது மீரானின் வருகை உங்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அளித் திருக்கின்றது. காலச்சுவடில் வெளியான ஒரு கட்டுரை இதற்கு சான்று. மீரானின் யதார்த்த ரிதியான படைப்பாக்கம் உங்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றது. இதேவேளை யதார்த்த வாதத்தை விட்டு விலகி வேறு சில வகை எழுத்துக்கள் இன்றைக்குத் தமிழில் வெளிப்படுகின்றன. பிரேதன், கோணங்கி, தமிழவன், வலிஸ்வியா போன்றோரின் எழுத்துக்களில் அத்தன்மையை உணரக்கூடியதாக உள்ளது. இவ் வகை எழுத்துகளும் புது வருஷங்களை உங்களுக்குப் படவில்லையா?

யதார்த்தவாதம் என்பது மேற்கு நாடுகளில் சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே அடிப்பட்டுப் போய் விட்டது. வேறுபட்ட கலைமுறைகள் அங்கு உருவாகியுள்ளன. சரியவிலம், மெஜிக்கல் ரியலிசம் என்பன் சில. பாரம்பரியமான யதார்த்தவாத நடைமுறையை விட்டு இவ்விதம் வேறுவகைகளில் தங்கள் படைப்புகளை உருவாக்கி வரும் எழுத்தாளர்கள் பலர் அங்கு தோன்றியுள்ளனர். குண்டாக்ராஸ், சல்மான் ருஷ்டி போன்றோர் இதற்கு சில உதாரணங்கள் ஒரு நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம் காரணமாக இத்தகைய சோதனை முயற்சிகள் அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்திருக்கும். வித்தியாசம், வித்தியாசமான தத்துவார்த்த இலக்கியப் போக்குகள் தொடர்ந்து அங்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் தமிழ் நாட்டில் யதார்த்த வாதமே சரியாக வெறுந்றவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். அங்கிருந்து பிடுங்கி இங்கே அப்படியே நடுவதைப் போன்ற ஒரு முயற்சி இது. சமீபத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வருகை தந்த ஒரு அமெரிக்கப் பேராசிரியர் Contemperory American Fiction என்ற தலைப்பில் பேசும் போது மீண்டும் அமெரிக்கர்கள் யதார்த்த வாதத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலர் ‘கண்டபாவனையில் கொண்டை முடித்தல்’ என்பதற்கேற்பச் செயல்படுகிறார்கள்.

போல் தெரிகின்றது. அதனால் அவர்கள் நம்மோடு தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. இலக்கியம் என்பது மொழிக்கலை. மொழி என்பது ஒரு தொடர்புசாதனம். மொழியால் அமைக்கப்படும் இந்த இலக்கியம் ஏதோ ஒன்றைக் Communicate பண்ணவேண்டியுள்ளது. ஆனால் நீங்கள் குறிப்பிடும் படைப்பாளிகளின் எழுத்துகளில் Communication gap பெரிதாக உள்ளது.

மௌனி பற்றியும் ஆரம்பத்தில் அப்படிக் குற்றச் சாட்டு இருந்ததே?

மௌனியின் எழுத்துகள் வித்தியாசமானவை. வெளிப்படையில் அவர் ஒரு Plain எழுத்தாளர் தான். ஆனால் அந்த எழுத்தில் அவர் பல மர்மங்களைப் புதைத்து வைத்திருந்தார். அதனால் அவரில் ஒரு மயக்கம் தெரிகின்றது. அது அவருக்கு இயல்பான கலைமுறை. ஆனால் இவர்கள் அப்படி அல்ல. ரொம்பவும் புத்திபூர்வமாகப் படைக்கின்றார்கள். வெறும் செய்திறனைக் கலை என்று கருதுவதாகக் கொடுக்கின்றது.

இலக்கியம் மொழியால் ஆன கலை என்றாலும் கூட இலக்கியம் என்பதே ஒரு தனி மொழி. மொழியை மீறிய ஒரு வடிவம் அதற்குண்டு. பயிற்சியால்லை அதைத் திசிக்கலாம் என அவர்கள் கூறுகின்றார்களோ?

ஆம். அதை நான் மறுக்கவில்லை. இலக்கிய நயப்புக்குப் பயிற்சி அவசியம்தான் ஆனால் இலக்கிய வெளிப்பாடு அந்தப் படைப்பாளிக்கே உரிய தனி மொழியிலேயே (Private language) அமையுமாக இருந்தால் பயிற்சியினால் பயனில்லாது போகின்றது. எனக்கு சுமார் முப்பது ஆண்டுகால இலக்கியப் பயிற்சி உண்டு. உயர்ந்த இலக்கியங்களில் ஓரளவு பரிச்சயம் உண்டு. ஆயினும் கோணங்கியின் பொம்மைகள் உடைபடும் நகரம், பட்டுப்பூச்சிகள் உறங்கும் மூன்றாம் சாமம் ஆகிய வற்றுக்குள் நுழைவது எனக்குக் கஷ்டமாக உள்ளது. அவரது கலையை செயற்கையான ஓர் இருட்படலம் போர்த்தியுள்ளது. அவருக்கு மட்டுமே அது வெளிச்சமாகலாம். அல்லது ஒரு வாசகன் தனக்கு ஏற்றவகையில் அதைப் புரிந்து கொண்டு திருப்தியற வேண்டியதுதான். இத்தகைய புரிதலை அமைப்பியல் நோக்கில் விளக்கி சிலர் திருப்தி காண்கின்றார்கள். இலக்கியத்தின் பல தளப் பொருண்மை, படைப்பாளியின் மறைவு, வாசகனின் முதன்மை போன்ற அமைப்பியல் கருத்துகளை இத்தகைய இருஞ்மை இலக்கியங்களை நியாயப்படுத்தப் பயன் படுத்துவது என்னைப் பொறுத்த அளவில் கேளிக்குத்தாகவே உள்ளது நான் இலக்கியத்தில் இன்றும் யதார்த்தத்தையே பெரிதும் விரும்புகின்றேன். ஆயினும் நவீன பாளி

களை நான் நிராகரிக்கின்றேன் என்று இல்லை. அவற்றின் சாத்தியப்பாடுகளை நாம் பரிசீலிக்கக் தான் வேண்டும். ஆனால் யதார்த்தத்தின் சாத்தியப்பாடுகளையே நாம் இன்னும் முழுமையாகப் பரிசீலிக்கவில்லை. நாடக அரங்கைப் பொறுத்த வரை பழைய யதார்த்தபாணியை விட Stylised வடிவத்தில் அதிக சாத்தியப்பாடுகள் உள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. அதே பாணியை சிறுகதைக்கும், நாவலுக்கும் பிரயோகிக்க முனையும் போது கண்டமாக உள்ளது. இதனைக் கலை வடிவத்துக்கும் அதன் மொழிக்கும் இடையே உள்ள உறவு பற்றிய பிரச்சினையாக அனுகவேண்டும்.

இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் என்று எவற்றையற்றி நாம் இன்றைக்குப் பேச வேண்டியுள்ளது?

இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் இன்றைக்கும் உள்ளன. முக்கியமாக எழுத்தின் செழுமை சம்பந்தமான பிரச்சினை. இலக்கியத்தின் பொருள் பற்றியும் கவனமெடுக்க வேண்டியுள்ளது. எழுத்தாளன் உலகத்தை, மக்களை, வாழ்க்கையை எவ்விதம் நோக்குகின்றான், வாழ்க்கைக்கு உண்மையாக இருக்கின்றானா, அல்லது தனது எழுத்தை வியாபாரப் பொருளாக்குகின்றானா என்பவற்றையெல்லாம் பார்க்கவேண்டியுள்ளது. படைப்பாளியின் வினைத்திறன் Craftsmanship பற்றிப் பேசும் தேவை உள்ளது. அமைப்பியல் வாதம், மெஜிக் ரியலிஸம், தலித்தியம் பற்றியெல்லாம் பேசுகின்றார்கள். இவற்றை நாம் சரியாகப் புரிந்து ஜீரணித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

ஸ்ட்ரக்கரலிசம் பற்றிய அறிவு இலங்கை எழுத்தாளரிடையே உள்ளதா?

அது பற்றிப் பூரணமாக அறிந்தவர்கள் இல்லை. தமிழ் நாட்டில் கூட இது பற்றி மேலோட்டமாகவும் தெளிவற்ற முறையிலுந்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மொழியியல் பற்றிய தெளிவு இல்லாமல் ஸ்ட்ரக்கரலிஸம் பற்றித் தெரியவராது அதன் அடித்தளம் அதுதான்.

நீங்கள் மொழியிலை தீவ்யபுத்துறையாகக் கற்றவர், அதைக் கற்பித்து வருபவர் - உங்கள் படைப்பில், திறனாய்வில் மொழியியலின் தாக்கம் எந்தளவுக்கு இருக்கின்றது?

படைப்பில் அது எவ்விதத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி இருப்பதாகக் கூற முடியாது. ஆனால் இலக்கியத் திறனாய்வில் அது முக்கிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. மொழியியல் மொழி பற்றிய விஞ்ஞானம் என்று சொல்வார்கள். இலக-

இயம் ஒரு மொழிக்கலையாகும். பிற கலைகளுக்கு மொழி ஒரு கூறாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் மொழி இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை. இலக்கியம் ஒரு விசேட வகையான மொழிப்பயன்பாடுதான். எல்லா வகையான மொழிப்பயன்பாட்டையும் நாம் இலக்கியம் என்பதில்லை. அவ்வகையில் இலக்கியம் அல்லாத மொழிப்பயன்பாட்டில் இருந்து இலக்கியத்தை வெறுபடுத்தும் மொழிப்பயன்பாட்டுக் கூறுகள் எவ்வ என்று கண்டறிந்து நிறுவுவதில் மொழியியல் கல்வி பெரிதும் உதவுகின்றது. மொழியியலின் ஒரு பிரிவான நடையியல் இலக்கியத்தையே சிறப்பாக ஆராய்கின்றது. மேலை நாடுகளில் இலக்கியத்திறனாய்வில் மொழியியலின் பயன்பாடு பெரிதும் உணரப்பட்டுள்ளது. தமிழில் அது இன்னும் நன்கு சுவறவில்லை. எனது சில விமர்சனங்களுடு ரைகள் மொழியியல் நோக்கில் அமைந்துள்ளன. மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும் என்ற தலைப்பில் தனியாகவே ஒரு நூல் எழுதும் நோக்கம் உண்டு.

நீங்கள் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக கமார் 15 ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றி வருகிறீர்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, ச. வித்தியாளந்தன், கலாசபதி, சிவத்துப் பி போன்றோர் பல்கலைக்கழகத்தின் ஊடாகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முக்கிய பங்களிப்புகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இவ் வகையில் இன்றைய நிலையில் இலக்கியத்தில் பல்கலைக்கழகங்களின் பங்கு திருப்புத் தரும் ஒன்றாக இருக்கின்றதா?

70 களின் நடுப்பகுதி வரையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் ஈழத்து இலக்கியத்தின் பிரதான ஊற்று மூலமாக இருந்தது என்று கூறலாம். இன்று நாம் பேசும் ஈழத்தின் முக்கியமான படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் பலர் இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலம் வெளிவந்தவர்கள் தான். ஆனால் 1974ல் யாழ். பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்பட்டது. பெருந்தொகையான தமிழ் மாணவர்களும், விரிவுரையாளர்களும் அங்கு சென்றதும் 80களில் இனப்பிரச்சினை தீவிரமடைந்ததும் காரணமாக தமிழ் இலக்கியத்துறையைப் பொறுத்த வரை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முக்கியத்துவம் தளர்ந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் முக்கியத்துவம் பெற்றது. 80களின் பின் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலம் உருவாகிய மாணவர்களே ஈழத்து கலை இலக்கியத் துறையில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள். சேரன், ஜெயபாலன், ஊர்வசி, சிவரமணி போன்றவர்கள் இத்தகையோர். நாடகத் துறையில் சிதம்பர நாதன் போன்றோரின் தோற்றத்துக்கு யாழ். பல்கலைக்கழகமே தளமாக அமைந்தது. அவைக் காற்றுக் கலைக்கழகம் யாழ்பல்கலைக்கழகத்தைத்

தளமாகக் கொண்டே பெரிதும் இயங்கியது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் 80களில் யாழ். பல்கலைக்கழகம் ஈழத்தின் பிரதான கலாசார மையமாகத் திகழ்ந்தது எனலாம். ஆனால் இன்று 90 களில் நிலைமை வேறு. யாழ்ப்பாணம் ஒரு மூடுண்ட பிரதேசமாகி விட்டது. பல்கலைக்கழகத்தைக் களமாகக் கொண்டிருந்த பல விரிவுரையாளர்களும், மாணவர்களும் யுத்தத்தினால் சிதறடிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். பலர் வெளிநாடுகளில் புகவிடம் தேடிக் கொண்டனர். இன்று நாம் புகவிட இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகின்றோம்.

கலாநிதி பட்டப்படிப்புக்காக மூன்று வருடங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருந்திருக்கன். தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களுடன் பரிசுயம் இருந்திருக்குமே?

சுந்தரராமசாமி, அசோகமித்திரன், கி. ராஜநாராயணன், சா. கந்தசாமி, க. நா. சு., நகுலன், பிரம்மராஜன், விக்கிரமாதித்யன், கலாப்பிரியா, தோப்பில் முகம்மது மீரான், மார்க்ஸ், கேசவன், மீரா, ஞானி, எஸ். வி. ராஜதுரை, கரியா ராமகிருஷ்ணன், திலீப்குமார் போன்றோருடன் பரிசுயமுண்டு.

சர்ச்சைக்குரிய, கவனிப்புக்குரிய பல இலக்கிய நூல்கள் தமிழ் நட்டிலிருந்து இன்றைக்கு வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. என்பதுகளில், தொண்ணாறுகளில் பிரவேசித்த இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரும் அங்கே ஒன்றான் பின் ஒன்றாகத் தங்கள் பல நூல்களை வெளியிட்டு விட்டார்கள். அவர்களுடைய நூல்களின் எண்ணிக்கை கூடிச் செல்லும் அதேவெள்ளாயில் தரமும் சோடை போன்தாக இல்லை. இங்கு அப்படி ஓர் உற்சாகான நிலைமை ஏன் இல்லை?

ஆம். நிறையவே எழுதுகின்றார்கள். பிரசரகளம் கூடுதலாக இருப்பது இதற்கு ஒரு காரணம். ஆனால் முக்கிய காரணம் அந்தத் துறைமீது அவர்கள் ஆர்வம் மிகுந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். முழுநேர எழுத்தாளரான அசோகமித்திரனுக்கும் சரி பகுதிநேர மற்ற எழுத்தாளர்களுக்கும் சரி இது பொருந்திப்போகின்றது. இங்கு நமக்கு எழுத்தில் தீவிர ஈடுபாடு இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்ற சொற்றொடர் இப்போதெல்லாம் பரவலாகப் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. நீங்கள் ஒரு இஸ்லாமியர், இலக்கியமும் படைப்பவர். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்றொருவகையைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தனியொரு பிரிவாக அடையாளம் காணகின்றீர்களா?

முடியும் என்றாகியிருக்கின்றது. கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியம், பெளத்த தமிழ் இலக்கியம் என்றெல்

லாம் கூட வகைப்படுத்திப் பேசுகின்றோம். சமயப் பெரியார்கள், சடங்குகள், ஆசாரங்கள், கொள்கைகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய இலக்கியங்களை சமய இலக்கியங்கள் என்று சொல்கின்றோம். சமய இலக்கியங்கள் சமயச் சார்பில் அமைபவை. ஆனால் நவீன் இலக்கியத்தை மதரீ தியாக அடையாளப்படுத்துவது சிரமமானது. கிறிஸ்துவர்களான டி. செல்வராஜை, ஹெப்பிபா ஜேசுதாஸனை கிறிஸ்துவ இலக்கிய காரர்கள் என்று சொல்வதில்லை. அதேபோல் வைக்கம் முகம்மது பஷ்ணர, கே. ஏ. அப்பாஸை, தோப்பில் முகம்மது மீரானை இஸ்லாமிய இலக்கியகாரர்கள் என்று கூறுவதில்லை.

சமய பின்னனி என்றிஸ்லாமல் இஸ்லாமியரின் வாழ்க்கை முறையைப், பஸ்பாட்டுக் கோலங்களை உள்ளடக்கிய இலக்கியம் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுவதில்லையா?

இஸ்லாமிய அல்லது கிறிஸ்துவ அல்லது சைவ என்ற அடைச்சொற்கள் வரும் போது அது மிகத் தெவிவாக மதசார்பைத்தான் குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கியத்தைப் பல அடிப்படைகளில் பிரித்துப் பார்க்க முடியும். பொருள் அடிப்படையில், பிரதேச அடிப்படையில், கால அடிப்படையில்..... இப்படிப் பல வகைகளில். அத்தகைய ஒரு வகையாக இஸ்லாமியர்களால் படைக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களையும் நாம் பார்க்கலாம். பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் அலம்கிர் ஹஸ்மி என்பவர் உலக மூல்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து The World of Muslim Imagination என்ற ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இதில் எனது தாக்தாமாரும் பேரர்களும் கவிதையும் இடம் பெற்றுள்ளது. இது ஒருவகையான வகைப்பாடு.

ஏ. இக்பால் போன்றவர்கள் பிரிந்து நின்று முதன் மைப்படுத்த நினைத்தது இதில் எந்த வகை இலக்கியத்தை? இஸ்லாமிய மக்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் அமைந்த இலக்கியத்தையா அல்லது இஸ்லாமிய சமய சார்பான் இலக்கியத்தையா?

இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்கள் தனியொரு குழுவாக இயங்க வேண்டுமென்று இக்பால் போன்றவர்கள் விரும்பினார்கள். இலங்கையில் உள்ள இன தனித் துவ அடையாளம் கோரும் முயற்சியுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்று அது.

எழுத்தாளர் அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது முன் வைத்த இஸ்லாமிய இலக்கியக் கோபாடு இதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றா? அல்லது வித்தியாசங்கள் உள்ளனவா?

அ. ஸ. இது சம்பந்தமாக என்ன சொன்னார் என எனக்கு ஞாபகமில்லை. இஸ்லாமிய விழுமியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும். அப்படி உருவாகும் இலக்கியங்களே இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்று அவர் சொல்லியிருக்கலாம் என நினைக்கின்றேன். அப்படிப்பார்த்தால் மத விழுமியங்கள் Value System பொதுவாக எல்லா மதங்களுக்கும் ஒன்றேதான். மதங்கள் புறநிலைகளில்தான் வேறு படுகின்றன. சடங்கு, ஆசாரங்கள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றில்தான் வேறுபடுகின்றனவே தவிர அதனுடைய சாரம் Essence எல்லாம் மனித நேயம்தான். இந்தத் தன்மையை எல்லா இலக்கியமும் அங்கீகரிக்கும்தானே.

நிங்கள் நீலபத்மநாபனின் தேரோடும் வீதி நாவலுக்குக் காலச்சுவடு இதழில் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரையையும் உமாவரதராஜனின் உள்மன யாத்திரை சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு நிங்கள் வழங்கிய முன்னுரையையும் சம்பந்தப்படுத்தி சிறு சஞ்சிகையென்றில் வெளியான கட்டுரையைப் படித்திருக்களா?

படித்தேன். அதை எழுதிய வியாபகன் நீலபத்மநாபனின் தேரோடும் வீதி நாவலைப்படித்ததாகத் தெரியவில்லை. உள்மனயாத்திரை முன்னுரையையும் தேரோடும் வீதி நாவல் பற்றி நான் காலச்சுவடில் எழுதிய கட்டுரையையும் படித்து விட்டு இரண்டையும் குழப்பிக் கொண்டார். சுய அனுபவம் எவ்வாறு உயர்ந்த கலை வெளிப்பாடு ஆகிறது என்பதை அவர் இன்னும் நன்றாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. முதலில் அவர் தேரோடும் வீதி படிக்க வேண்டும். உயர்ந்த இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் படித்து அவற்றின் வெளிச்சத்தில் தேரோடும் வீதியைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப்பார்த்தால் சில வேளை நான் சொல்வது புரியக்கூடும். அவருடைய ஆர்வமெல்லாம் எனக்கு ஒரு இரட்டை முகத்தை உருவாக்குவதில் இருக்கிறதே தவிர தேரோடும் வீதி பற்றிய எனது மதிப்பீடு எவ்வகையில் தவறானது என்பதை வெளிப்படுத்துவதில் இல்லை.

நீங்கள் சிவகாலமாக விமர்சனம் ஆராய்ச்சித்துறைகளிலேயே ஈடுபட்டு வருகிறீர்கள். படைப்பிலக்ஷியத்தைக் கணவிட்டு விட்டார்களா?

அப்படிச் சொல்ல முடியாது. படைப்புக்குரிய உந்தல் இருக்கிறது. குழலின் நெருக்குவாரம் இருக்கிறது. ஆயினும் படைப்புக்கு வேண்டிய மனதூய்வு குறைந்து விட்டது. அதை நான் மீட்டெடுக்க வேண்டும். படைப்புத்தான் எனது இருத்தலை நியாயப்படுத்தும் என்று நினைக்கின்றேன். கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகால எனது அனுபவத்தை வெளிக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன். அதற்குப் பொருத்தமான ஒரு வடிவத்தை நான் இன்னும் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. பெரும்பாலும் அது ஒரு புனைக்கதையாக இல்லாமல் ஒரு விபரண இலக்கியமாக (Documentary Literature) இருக்கலாம். புனைக்கதையை விட விபரண இலக்கியம் இன்றையச் சூழலில் உண்மைக்கு மிக நெருக்கமாக இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

யதார்த்தம்

கனவு முகில்கள்
கலைந்து சென்றன
யதார்த்தச் சூரியன் முகத்தை நீட்டி
எல்லாம் இங்கே
பயங்கரமாகின!
நிஜப்பேயின்
முரட்டு நகங்கள்.....
முரட்டு நகங்கள்.....

கற்பனைத் தொட்டிலின்
கயிறு அறுந்தது.
நினைவுக் கறையான்
நெஞ்சை அரிக்குது.
தெருவிற்போன
சோகங்கள் எல்லாம்
வீட்டுக்குள்ளே
வந்து புகுந்தன!

எத்தனை நீண்ட
ஆண்டுகள் போயும்
வங்குரோத்தானது
வாழ்க்கைப் பெட்டகம்.
சிந்திய வியர்வையும்
சீறிய குருதியும்
அர்த்தம் கெட்டன!
பற்றாக் குறையால்
வெந்த வார்த்தைகள்
நஞ்சாய் வந்து
ரோஷமயிர்களில் உரசும்!

நகரம் தந்த
கனவுப் பனிமலை
யதார்த்தச் சூரியன் வரவால்
உருகி ஓடின!

ஆயுள் மரத்தின்
ஆணி வேர்கள்
விரக்திக் கறையான்
விருந்தாய்ப் போயின!

மன்குர் ஏ. காதிர்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

குருவி மனம்

வெயில் சலித்துப் போன ஊமைப் பிற்பகலில்
ஒரு நாள்,
வானத்து மார்புத் துகில் சற்று விலகி
தெரியும் சூரிய முலைக்காம்பில்
கொத்தி விழு
வானின் குறுக்காக தாவும்
கிளாத்தன் குருவிகளை
கதவடியில் நின்று பார்த்த கணமே
வாய் விட்டுச் சொன்ன வரிகள்
“வானத்தைப் பார்த்திருந்து விட்டே
செத்துப் போகலாம்,
பின்னொரு நாளில்.”

நீக்கலும் கலங்கலும்

மண்டபத்தின் விளக்கணைத்து
சாய்மனையில் கிடக்கிறேன்.
உள்ளறையில் கண்ணாள் உறங்குகிறாள்.
பக்கத்து அறையில் பையன்கள்.
தொங்கல் அறையில் சுடரும் ஓளி
கதவுத் திரைச் சீலையூடு மண்டபத்துள் கசியும்.
மற்றும் இடைக்கிடை
காற்றில் விலகும் திரைச் சீலை நீக்கலில்
பட்டென்று
ஓர் ஓளிக் கீற்று சுவரில் படும்.
என் மனம் போல
இடைக்கிடை நீக்கலும்
இடைவிட்ட கலங்கலும்

விலகும் முடிபளி

சொற்ப மதுவில்
கிடைக்கின்ற உடற்குட்டு
மின்சார மிதப்பில்,
காலத்தின் நெடும் போர்வையை களைந்து வீசி
ஆண்டு பல ஊடு மீண்டு
நெஞ்சோடு நெஞ்சும்
முகத்தோடு முகமுமாய்
அவளோடிருந்த வேளையின் நெருக்கம்
உயிர்க்கின்ற போதுதான்
உடன் துயில்பவளின்
மூச்சுப் போல் அந்த மூச்சு கேட்டது.
கரைந்தது
காலம் மாத்திரமா?
இடமுந்தான்
வெறும் மூடுபனி.

இளமை முதுமை மரணம் ஜனனம்

கண்ணாடியில் தெரியும்.....நீ...
நானா? இல்லை, நீ யாரோ.
உன் முகம் எனதில்லை
உன் பார்வை எனதில்லை
உன் சிரிப்பு எனதில்லை
உன் பேச்சு எனதில்லை
நீ யாரோ, நான் இல்லை
நான் முகம் இழந்து விட்டேன்
நான் குரல் இழந்து விட்டேன்
நான் சிரிப்பு இழந்து விட்டேன்
நீ என்னை மூடிக் கொண்டாய்
நான் உன்னால் கவிந்து
எல்லாப் பக்கமும் உள் அமிழ்த்தப் பட்டேன்
நான் வெளி வருவதற்கு
உன்னை வேரோடு சாய்ப்பேன் ஒரு நாள்.

ஞி

நான், நான் அல்ல.
ஒற்றை வாலில் படமெடுக்கும்
பத்துத் தலை நாகம் என்னுள்.
ஒவ்வொரு தலையும் ஊரும், திரியும்.
ஒன்றில் ஒன்று
தட்டுப் படும் தீக்குச்சி உரசலில் புரியும்
நான், நான் அல்ல,
என்று.

மற்றும்படி,
நான், நான் என்று
காலத்தையும் வெளியையும் நக்கி நக்கி
ஊரும் தலைகளின்
நாக்குப் பிளவில் உள்ள
ஐந்து புலன்களுக்கு அப்பால்
ஆதிபூர்வ புலன் மையம் யாவும்
அடிநாக்கிருந்து
உண்டத்தின் வழியே இழுபட்டு
வாலில் சுருண்டு கிடக்கும்,
பிரக்ஞை முழுதும் விழுங்கி.

இடுக்குகளிலிருந்து

கருப்பையின் முளைப்புகளா?
சவக்கிடங்கின் எலும்புகளா?
இருட்டுக்குள் ஊரும்
தெளிவற்ற ப்ரையோஃபைபற் சாம்பல் வளரிகளா?
மதில் முழுக்க,
மலைச்சாரல் முழுக்க நிறைந்து....
பின் ஒவ்வொன்றாய் துருத்தி
ராட்சத
உள் வெளி நீள் அகல உயர
பரிமாணங்களின்
பயங்கர விஸ்தரிப்பில் ஆழ்த்தும் இவை,
நியுரோன்களின் மீள்வாக்கம் நினைவுத்
- திரையில் எனின்
சவக்காடாய்ப் போன மூளைச் சாலகளின்
ஆழப் புதைவுகள்
எந்தப் பாலைக்குள் சேரும்?
ஏழு கடலடியா?
இந்த அண்டம் முழுவதுமா?
பார்,
காலத்தைக் கரைத்தேன்,
இடத்தையும் கரைத்தேன்
என்கிறது மனம்.

முயலாமை

எறும்பாக ஊர்ந்து செல்
இராட்சத மரவட்டையின்
கோடிச் சிவப்புக் கால்களில்
ஒவ்வொன்றும் நீயாக-
அணிபிச்சாது அலையலையாக,
நீயும் உன் அலுவலுமாய்
எந்நேரமும்
ஊர்ந்து கொண்டிரு, அடியில்.

மேலுக்கு,
கடல் அலையில் குதிரை பூட்டு
உறைபனியில் சறுக்கிப் பற
கால்களை எட்டி,
கவுக்களை நீட்டி,
மேகங்களை கையால் விலக்கி ஓடு.
ஊர்வசியாய் சிரிப்பை உமிழ் முகத்தில்.
எதையும் சிரித்து,
எதையும் சிரிப்பில் மூழ்கடித்து
இன்னும் பற, இன்னும் பற,

ஒளியில் புரண்டு, வெளியில் மிதந்து.
எனினும்,
எறும்புகள் ஊரட்டும் அடியில்.

சூரன் போர்

கிழட்டு ஒநாய் துருத்திப் பார்க்கிறது
பத்மா சூரன் வடிவங்கள் மாற்றுகிறான்
பொட்டலங்கள் போட்டவர்கள்
கப்பலில் ஏற்றுகிறார்

இராமனின் வஞ்சம்
என்றும் தீராத தென்னிலங்கை.
தென்னிலங்கையின்
தெற்கிலாம் விபீஷணர்கள்,
வடக்கில் இல்லையாம்—
(மாசி மாத ஐங்கில் ந்ராறாக்கி வாசகம்)
வடிவம் மாற்றுகிறான் பத்மா சூரன்
தொலைக் காட்சியில் கண்ட
கிழட்டு ஒநாய் துருத்திப் பார்க்கிறது,
முழி பிதுங்கி
தோல் சுருங்க.

வீழ்ச்சி

காய்ந்த சருகு போல் ஒரு மண்புமு
ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது படியோரம்.
நான் மனிதன் என்ற இரக்கம் மீதார
அதனை பார்த்து விட்டுப் போனேன் ஒரு கணம்.
சர் என்று சருகு இரைதல் போல் கேட்டது,
திரும்பிப் பார்த்தேன்-
மண்புமு வாசலில் நின்றது...
வாயை திறந்தது கூரிய பல் தெரிய.
நாக்கு எங்கே என நினைக்கையில்,
நாக்கிலிருந்து தீச்சுவாலை பறந்தது.
மண்புமுவுக்கு பல் ஏது? நாக்கு ஏது?
நினைக்கையில் தெரிந்தது மண்புமு உருமாறி
- விட்டதென்று.

எனினும் அஞ்சவில்லை.
குனிந்தேன் தடி எடுக்க.
நிமிரும் போது
மண்புமுவின் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது.
அல்ல,
ஒரு பாம்பின் கைத் துப்பாக்கி
அதுவும் அல்ல,
ஒரு சிப்பாயின் கைத் துப்பாக்கி.
நான் குனிந்து,
பாம்பாய் நெளிந்து
காய்ந்த சருகின் மண்புமு ஆகி
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் படியோரம்.

மையத்தை எதிர்த்து

மையத்தின் ஈர்ப்பை மறுதலிக்கும் மனம்.
பூமிப்பந்தின் எல்லைக் கோட்டை மீறி
அண்டவெளியில்,
தன்னைத் தானே கவிழ்த்துக் கொட்ட
எவ்வளவோ முயன்றது கடல்.

பூமிப்பந்தின் எல்லைக் கோட்டை மீறி
தூரப் பயணம் செய்ய
எவ்வளவோ முயன்றன வளியும் மேகமும்.

எல்லைக் கோட்டுக்கப்பால்
எறியப் பட்ட விண்கலமும்
மற்றோர் ஈர்ப்பில் மாட்டிக் கொண்டது.

எனினும் ஒருநாள்,
அண்டவெளியில்,
விண்வெளி வீரர் இறங்கி
நின்றார், நடந்தார், நிலைகள் பல புரிந்தார்.

இந்த விதமாய்,
மையத்தின் ஈர்ப்பை மறுதலிக்கும்
மனம்.

இருப்பின் வனமம்

நான் மறைந்து விடுவேன்
நான் இருந்தேன் என்பதற்கு
எந்தத் தடயமும் இருக்காது
ஆனால்,
எனது இருப்பு
காற்றுக்குள் ஊதியிருக்கும்
அதை நீங்கள் காணமாட்டார்கள்
எனது இருப்பின் வனமம்
அவலங்களின் சின்னமாய் இருக்கும்
அதை நீங்கள் காண மாட்டார்கள்
தொலைக்காட்சியில்,
வானோலியில்,
புகைப்படத்தில்,
அல்லது ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத்தில்
என்னை மலினப் படுத்த முடியாது.
ஓன்றுமிலாமைக்குள்,
எனது ஒரு கண்
என்றும் சிவப்பாய் இருக்கும்.

சூரியன் சிரிக்கிறாள்

சாகித்யன்

அவனது தகப்பனுக்கு வெறுப்பு உண்டாகிப் போயிருந்தது. அவன் பற்றிய எதுவானாலும் அகுசையாகவே பார்க்கத் தொடங்கி இருந்தார். தனது துயரங்களில் அனைக்கும் அவனாலேயே உண்டாகிப் போனதென்பது அவர் பக்கம் நெருக்குவாரம் சூழ்க்கும் ஆரம்பத்தில் விருப்பமின்மை. இறுதி வெறுப்பாக மாறிப் போனது. இன்னும் சில காலத்துள்ள மகனால் அவன் என்று அவர் சொன்னாலும் ஆச்சரியமில்லை.

உண்டபின் ஆயாசமாக பாயை விரித்துப் படுக்கப் போகையில் சில்லென்ற இளங்காற்றுடன் குழல் தொடங்க வேண்டும். இல்லாளின் ஸ்பரிசுத்துடன் நடுச்சாமம் கழிய வேண்டும். அதன் பின் ஒ... வென்ற பெருமழு இடி இடித்து, வானம் முழங்கி மின்னலுடன் தண்ணீர் நிலத்தைக் கழுவ வேண்டும். திறந்த ஜன்ன லாடு பாயும் ஒளிக் கோடுகளுள் புகை எழும்பிப் பரவ வேண்டும். படுத்தவண்ணம் கறி முருங்கைக் கிளைகளில் தொங்கும் சூரியனைப் பார்த்த வண்ணம் எழும்ப வேண்டும். கார்த்திகைப் பூச்சிகளைக் கோதும் அணில்களை எழுந்து நின்று ஜன்னலால் பார்க்க வேண்டும். பறக்கும் பூச்சிகளைக் கொத்தப்பறக்கும் காகங்களை லயிக்க வேண்டும். அடை மழைக்குப் பின்னால் வரும் ஒரு கார்த்திகை மாத அதிகாலை தினமும் அவசியப்படுகிறது.

சுட்டெரிக்கும் வெயில் அகோரப்படுத்தப் படுத்த, கார்த்திகையை என்னுவதும், அதன் கனவில் மிதப்பதும் தவிர்க்க முடியாததாகிறது அவனுக்கு.

பாவனை அவனுக்கு இயலாத காரியமாகவே இருக்கிறது. கோபத்தின் முடிவு ஏச்ச, அடி, உடை. மனசிலே எதையும் வைத்துக் கொண்டு யோசித்து நிதானித்து நடப்பது சாத்தியமில்லாதிருக்கிறது. பாசத் தைப் பொழியும் போது கழுத்தை நெரித்து விடுவது எப்படி.

தொடர்ந்த பட்டினியில் தளர்ந்து போகிறது உடல். படுக்க வரமாட்டாதவளாக இருக்கின்ற பெண்ணை நிர்ப்பந்திக்க முடிவதில்லை. புணர்க்கிக்கு ஊட்டமும் அவசியம். மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுத்த வனுக்கு தனது கண்ணத்தை நீட்டியது குழந்தை. தூக்கி முகர்ந்து கொஞ்சவதை, மிட்டாய் கொடுப்புக்குள் கரையும் வரை அனுமதித்தது அது. வகுப்பில் அதிகமார்க் வாங்கிய தனது பிள்ளைக்கு மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுத்தான் அவன்

மனதைப் பங்கு போட எத்தனையோ பேர் காத்திருந்தார்கள். சின்னனில் ஆணுடம்பைப் பிடித்து

பிதுக்கிய போது பிரியம் ஆரம்பமானது. பாழ்வளவுக்குள் அம்மணத்துடன் கக்கூச் போகையில் எதிரெதிரே குந்து வது வழக்கமாய் இருந்தது. சிறு நீர் பெய்யும் ஒத்த வயதுச் சிறுமியைப் பார்த்த வண்ணம் மௌனித்திருப்ப தில் காலம் கடந்தது.

அவனது முதல் கல்யாணம் அவன் படித்த ஆரம்பப் பாடசாலையில் நடந்திருந்தது தோழன் ஒருவன் அவனை மாலை நேரமொன்றில் கல்யாணித் தான். அவனை இவன் காணப் போவதும் இவனை அவன் தேடிக் கொண்டு வருவதும், பட்டம் விடுவதற் காக் கடற்கரைக்குப் போவதும், செக்கலுக்குள் பாடசாலை முன் வேலியால் நுழைந்து வகுப்பறையில் இருப்பதும் என தாம்பத்தியம் தொடர்ந்தது.

பிரிந்து போயினர் ஒரு கனவு போல. காரணமே இல்லாது கழிந்து போன ஒன்றாக அவனுக்குள். நூலறந்து கொப்பில் தொங்கியது பட்டம். ஒற்றைப் பணை குறாவளியில் இல்லாது போக அநாதரவாகியது கடல்.

நடு நிசிகளில் எழுந்து கொண்டான். மனதில் பரவுசித்தான். ஊமை அனுபவங்களில் முக்குளித் தான். எங்கும், எதிலும், எப்போதும் பேசாமானுடனாகவே காலத்தைக் கழித்தான். நினைத்து நினைத்து புள்காங்கிப்பதும், ஏக்கம் கொள்வதும் நீடித்துப் போயிற்று.

மர முந்திரிகைக் காட்டுக்குள் சென்று கொண்டிருந்தான். உச்சிக் கொப்பில் காகங் கொத்திய பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டான். சக்கைக் கொட்டை பொறுக்கி சுட்டுத் தின்றான். சருகுகள் மிதிப்பட சல சலப்புடன் செல்லப்பிள்ளை வந்து கொண்டிருந்தான். கீழிறங்கிச் சாய்ந்த கிளையில் இருந்து நிலத்தைத் தொடத் தொட ஆடிக் கொண்டிருந்தான். முந்திரியம் பால் சுட்ட கைகளை அவனுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அக்கைகளில் இருந்து செத்த தொலி களை சரண்டிக் கொண்டிருந்தாள். முந்திரியம் பால் மணத்தில் அவன் முக்கு நிரம்பிப் போயிருந்தது. கொசவச் சட்டையில் கசறும் மணமும் கலந்து போயிருந்தது செல்லப்பிள்ளைக்கு.

கண்ணாடி வளையல் கணீரிக்கும் கைகள் சாச்சிக்குச் சொந்தமானவை. அரிசித்து களனித் தண்ணீரில் கை துளாவும் போது வளையல் கணீரிக்கும். உலைப்பானையை உரசிக் கழுவும் போதும்கணீரிக்கும். கோடிப் பக்கம் மூத்திரம் பெய்ந்து எழும் போது அவனது தோழனுக்கு மேல் அக்கைகள் கணீரித்தன. செக்கல் பொழுது முக்குக்கு மட்டும் சாச்சியின் உருவும் தெரிந்தது. மொச்சை மணத்தில் வியர்வை உலர்ந்து போயிருந்தது அவனுக்கு. அவனது இடுப்புயரமே ஆன அவனை தூக்கி மெண்ந்தாள். அள்ளி அணைத்தாள். உயரப் பறந்தாள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தை காட்டுகிறேன் வா என்று அள்ளிக் கொண்டு போனாள். ஏழாம் வானத்தைக் காட்டினாள். ஏழு கடலிலும் நீச்சலடிக்கப் பண்ணினாள். அண்டவெளி எங்கும் காண்பித்தாள்.

ஆதத்தையும் அவ்வாலையும் கூட்டிக் கொண்டு காட்டினாள். அவர்களோடு பேசினாள். அவனையும் பேச்செய்தாள் இவங்கதான் உனக்கு, எனக்கு உம்மா வாப்பா என்றாள். உலகத்தில் தோன்றிய அனைத்து சீவராசி களுக்கும் இவங்கதான் தாய் தகப்பன் என்றாள். நிலத்தில் கால் பாவாது ஒரு தேவதையைப் போல காட்சி கொடுத்தாள். பாவாடை, தாவனி, சட்டை இல்லாது கையில் கண்ணாடி வளையலோடு மட்டும் மிதந்தாள். நீண்டகூந்தல் காற்றில்பரவி இழைத்தது. அவன் மூக்கில் பட்டு பூல்லிரித்தது. அவனையும் அம்மணிக்கப்பண்ணி ஆனந்தித்தாள். கேட்டிராத, அறிந்திராத வனத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். அவனையும், அவனையும் போல சோடித்திருந்தவர்களைக் காட்டினாள். இவர்கள் ஆதம் அவ்வாவின் புத்திரர்கள், புத்திரிகள் என்றாள். லோகத்தில் இருக்கும் எமக்கெல்லாம் இவர்கள்தான் மூலம் என்றாள் ஆடினாள் பாடினாள் அவனைக் கொஞ்சினாள் அள்ளினாள். தூக்கி முழுங்கி விட ஆயத்தித்தாள் கவட்டுக்குள் புகுத்தி முழுங்கினாள். அவன் மூர்ச்சித்து மயக்கம் போட்டான். உள்ளங் கால்களை, உள்ளங் கைகளை மாறி, மாறிச் சூடேற்றினாள். வா பூலோகத்துக்குப் போவோம் என்றாள்.

பதினெந்து வருடங்கள் என்பது சின்னக் காலமல்ல. முந்திரிகைச் சருகுகளில் மிதித்துக் கொண்டிருந்த செல்லப்பிள்ளை பெருத்த மாறுதல் கொண்டிருந்தாள். வெம்பு மணலில் பரக்கப் பரக்க நடந்து கொண்டிருந்தவன் விமானத்தில் பறந்து விட்டாள். முந்திரியம் பாலும், சுசுப்பும் மனத்த அவன் மேனி இப்போது நறுமணம் பூசிக் கொள்கிறது. ஒட்டி உலர்ந்து சாம்பல் படர்ந்த தேகத்துக்கு புது மெருகு வந்து விட்டிருந்தது. துருத்திக் கொண்டிருக்கும் காறை எலும்புகள் இப்போது இல்லை தொடர்ந்து நெசவு செய்ததினால் உண்டான காய்ப்புகள் பிருஷ்டங்களில் இல்லாது போயிற்று. உப்பிப் போயிருந்த அடிவயிறு செழித்துப் புரிப்பார்ந்திருந்தது. சாம்பல் நிறத்தில் கொஞ்சம் வெள்ளை கலந்த வண்ணத்தில் புரிகள் பளபளத்தன. ஈச்சம் பழங்களும், ஓலிவம் காய்களும் அன்பளித்தாள். ஒட்டகப் பாலின் சுவையைக் கூறினாள். எசமானின் பெண்டாட்டிகளை இரு கை விரல்களிலும் கணக்கிட்டுக் காட்டினாள். தான் சந்தித்திராத, பார்த்திராத எசமானிகளைப் பற்றிப் பேசினாள். எசமானுக்கு ஏகப்பட்ட சொத்தாம் ஈச்சந் தோப்புகளும் ஓலிவமரக்காடுகளும், எண்ணெய் வயல்களும் அவனுக்கு சொந்தமானவை களாம். தன்னைப் போலவே அனேகம் பெண்களும் அவனுக்கே உரியவர்களாம். ஆவேசம் கொண்டலை கிறானாம் எசமான். மேற்கு நாடுகளைப் படை எடுப்பது அவன் இலட்சியமாம். பிரான்ஸ் தேசத்தில் ஒரு பெண் எடுக்க வேண்டுமென்பது அவன் முடிவாம். இத்தனைக்கும் எசமானுக்கு வயதோ தள்ளாதாம். அரபுத் தீபாற்பத்திலே முதாதையர்கள் இருக்கிறார்களாம். செம்மறி ஆடுகளுடனும், ஒட்டகைகளுடனும் பிரயாணிக்கின்றார்களாம். எண்ணெய் வளத்தின் உச்சத்தை துச்சமென்கிறார்களாம். நாயகத்தின் பிம்பத்தை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு குன்றுகளில் ஜீவைம் செய்கிறார்களாம்.

அவனுக்குத் தேகம் சன்னி கண்டது. கணங்கள் போகப் போக மனதுக்குள் அழுத்தம் கூடியது.

வேண்டாத மருந்துகளும், உறவுகளும் சூழி இருந்தன. நன்னிருக்கவளில் வாய் உள்ளினான். ஐன்னல் கம்பிகளில் முகத்தைப் புதைத்து தொலைத்து விட்டதை தேடிக் கொண்டிருந்தான். ஆயிரத்து நானூறு வருடங்களை மீட்டுவந்து ஹிராக் குகையில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தான். அத்திலாந்திக் கடவிலும், அந்தலாசிலும் நடைபயின்றான். பினக் குவியல்களில் அவன் கால்கள் புதைந்தன. ஊனம் வடிந்து கிண்ணங்கள் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தன. மூன்று தலை மனிதர்கள் கிண்ணத்தைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள். மண்டை ஒடுகள் காய்ந்து கிடந்தன. பெண்களுக்கு உடல் முழுவதும் கொங்கைகள் கிளைத்திருந்தன.

தொப்பென்று சாய்ந்த போது அவன் பஞ்சமெத்தையில் கிடந்தான். அவனைப் போலவே இன்னும் அனேக இளைஞர்கள் கிடந்தனர். முகாமைச் சுற்றி பலத்த பாதுகாப்பு. ராட்சசக் கிழவி காவல் புரிந்தாள். பெண்வாடை இல்லாது உலகம் காட்சி கொடுத்தது. ஓர் இரவு கிழவி அவனை அழைத்துச் சென்றாள். மாடம் முழுவதும் சந்தனப் புகை பரவி இருந்தது. நடு வயது மாது அவனைக் கைமாற்றிக் கொண்டு போனாள். வெறி கொண்டு அவனைப் புணர்ந்தாள். கீழ் கிடத்தி, மேல் இருந்து வித்தை புரிந்தாள். மரணத்தைச் சந்திக்க முன் ஆடவர் அனைவரையும் தனதாக்க வேண்டுவதாய்க் கூறினாள்.

அவனுக்கு உடல் வெடவெடத்தது. நா வரண்டது. ஆசுவாசம் அதிகரித்தது. தலைசில்லிட்டது. மூளைப் பொறிகளில் ஊசி செருகியது. தாயை நினைத்தான்; தந்தை வந்து கை நீட்டி அழைத்தார். மனவிகுழந்தைகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள். ஒற்றைப் பணை கடலோரத்தில் நின்றது. நொச்சிப் புதர் நீள் வட்டத்தில் கிடந்தது. அடம்பன் கொடிகள் படர்ந்து போய் ஊதாப் பூக்களில் நிறைந்திருந்தது.

அவன் மனது குழம்பினான். கிணற்று அமிர்தம் உப்புக் கரித்தது. வாழைப் பொத்தியில் அன்னாசிப் பழம். கறிமுருங்கையில் புடலங்காய்கள் தொங்கின. செல்லக்கிளி நாளை வந்தாள். நேற்றுக் கடல் கொந்தளித்து எழும்பி வரும் மழைக் கிரணங்கள் நிலத்தை உலர்த்தின. நிலாக் கீற்றுக்கள் சுட்டெரித்தன. மாலையில் சந்திரன் மேற்கில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். காலையில் சாந்த மாமா கடவில் எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. அவனது வயிறு பேசியது. பற்களில் இருந்து கண்ணீர் பொசிந்தது. உள்ளங்கைகளில் ஆணுட்பு முளைத்தது. சாச்சியின் மார்பகங்கள் இல்லாது போயின

ஓர் அதிகாலை வேளை மெல்லப் புலர்ந்தது அவனுக்கு. தேனீர்க் கோப்பையுடன் மனவிசிரித்துக் கொண்டு வந்தாள். சின்னவள் தத்தக்கப் பித்தக்க நடைபயின்று கொண்டிருந்தாள். மகன் இன்னும் எழும்பி இருக்கவில்லை. சிறு நீர் முட்டி மகனின் குஞ்சாணி புடைத்திருந்தது. தம்பி எழும்பு, பள்ளிக்குப் போக வேண்டும், என்றாள் மனவிலி. அவனைப் பார்த்து முற்றத்தில் வந்து நின்று குரியன் சிரித்தது ●

சோலக்கிளி

பொய்சொல்லி இன்று
பூமரம் வாங்கியவன்

பொய்சொல்லி இன்று பூமரம் வாங்கிய மனிதன்
போய் விட்டான்.
என்னை மிகவும் நெருக்கமான நண்பனென்று
எனது உடன் பிறப்பிடம்
கதைவிட்டு
நான் மறைந்திருக்கவே,
அள்ளிக் கட்டிக் கிளைகளைப் போனவன்
இப்போது
வீடும் சேர்ந்திருப்பான்.
நான் இதுவரையும் சணங்கி வருகிறேன்,
வெளியில்.
அவன் என்னைக் கண்டு
அசடு
வழியக் கூடாது என்பதற்காக.

மழைக்காலம் வந்தால் சிலருக்கு மரம் வேண்டும்.
அதுவும், பூமரமாகவே.
கோடையில் அவற்றைக் கருகவைத்து வெயிலுக்கு
சாப்பாடு போடும் பழக்கம்
நம்மில் பலருக்கு
இன்னும் உண்டு.

இவனும்;
கோழிக்கு உணர்ச்சி வந்ததைப் போல்
வந்தவன்தான்.
பொய்சொல்லி எனது கைகளையும்,
கால்களையும்,
தங்கையிடம்
குழைந்து குழைந்தே கறந்தெடுத்த பாவி
எங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் சில நிமிடம்
செல்லும் முன்னர் இழந்திருப்பான்
விருப்பம்.

எது, எப்படித்தான் இருந்தாலும்;
முன் பின் பழக்கமில்லா ஒருவன்
என்னை நண்பனென்று எனது கரம்,
காலையுமே,
கொள்ளையடித்தான் இன்று;
நானோ
அவன்
நானாமல் இருக்க
வீட்டிற்குள்.

சீரி ஓடாத வருங்கால மனித நதி

அந்த எழுதத் தெரியாத பையன்
இன்று என்னைச் சந்தித்தான்.
பெரிய பரிதாபத்தின் முழு மொத்த வடிவமாய்
என் முன்னே நின்றான்.

மீசைக்கு விதைதூவி இளமை மழை பெய்ய
பயிர் முளைத்த பருவம்.
ஏதோ, அலுவலுக்கு வந்தான்.
கையொப்பம் இடு என்றேன்;
இடது கையின் பெரு விரலை ஊன்றி
வெட்கிச் சிரித்தான்.
அது ஒரு
செத்த சிரிப்பு.

என் இதயம் கழன்று
அவன் இட்ட
ஓப்பத்தின் மேல் விழுந்து
கத்தியது, பின் கருகிப்
பற்றியது.
அவன் காதல் உணர்வுகளை என்னென்று
ஒருத்திக்கு
எழுதுவான் வருங்காலம்!
அழகு முகம்.
கீழுதடு.
இரத்தச் சிவப்பு.
பெண் விழுவாள் இவற்றில் மயங்கி
காகம் போல் அவன் விழுந்தவளின் வேலி
ஓரமெல்லாம்
கரைந்து திரிவானோ,
எழுத வருகின்ற உணர்ச்சிகளை
ஒலியாக்கி!
வந்திருக்கக் கூடாது அவன் இன்று அலுவலுக்கு.
எனக்கு
நிறைய வேலைகள் இருக்கின்ற தினம் இன்று.
இனியென்ன?
நானில்லை!
அந்த எழுதத் தெரியாத வருங்கால மனித நதி
போனாலும், நான்
இருந்தபடி கதிரையிலே
உலகப் பாடசாலை அனைத்தையுமே
என்னுகிறேன்;
அந்த நதி வரும் நாளில்
சீரி ஒலியேழுப்பி பாய்ந்து ஓடாது,
உறையும் சிறு துளியாய்.

அப்பாவிச் சனங்களின் சந்தை

அந்தச் சந்தை
பேயாகி அலைவதாக சொல்லப்படுகிறது,
நான் நம்பவில்லை.

ஹரின்

மூலையிலே நிற்கின்ற
பெரிய ஆலமரத்தில் அன்றிரவு
அந்தச் சந்தை
அலறிக்கொண்டு தூங்கியதாய்,
நேற்றும் ஒருவர்
ஒரு பொது இடத்தில் கடைத்தார்,
நான் ஏற்கவில்லை.

போன வெள்ளிக்கிழமை
தான் படம் பார்த்து வரும் போது,
முச் சந்தியில் நின்று
அந்தச் சந்தை
மிகவும் உழாராக இயங்கியதாகவும்,
அதை வளைத்து
மாடுகளும் ஆடுகளும் மேய்ந்ததைப் போலவும்,
தான் கண்டதாய்
அந்தப் பையன் சொன்ன கடையைக்கூட
என் மனம்
ஒரு பொருட்டாகத் தூக்கவில்லை.

மீன்பெட்டி எமனாகி
வெடித்துப் பறந்த சந்தையது.
எத்தனையோ உயிர்கள்
போன இடம்.

இருந்தாலும்,
அது பேயாய் அலைவதுவை
என்னால் இயலாது ஏற்க,
என்றிருந்தேன்;
அந்தப் பெண்மணி சொன்ன
கூவிக்கொண்டு சந்தை
இரண்டு வண்டிகள் சாமான் இறக்க அதற்குள்
போன புதன்கிழமை
நள்ளிரவுக்குப் பின்
கடற்கரை ஓரத்தில் குந்தி இருந்த
படலத்தைக் கேட்ட பின்பும்.

புனரமைக்கப்பட்ட கடலருகு ஊர்

அழிந்தவர் போக; மிஞ்சி இருந்த
மனிதர்களைத் தேடி
கொண்டுவந்து
பொய்ச் சிறகு கட்டிப்
பறக்கவிட்டிருந்தார் மீண்டும் புனரமைக்கப்பட்ட
அந்தக் கிராமத்தில்.

காக்கைகளை
குருவிகளை
குயில்களை
அனைத்தையும்;
வண்டையும் கூட,
புதியதும், தப்பிய பழையதுமாய், எங்கிருந்தோ
ஏற்றிவந்து
கொட்டி அந்தக் கிராமத்தின் முகத்தைக்
கீறி இருந்தனர் படமாய்,
வர்ணமில்லை!

அந்தக் கிராமத்தின் கடலை
முழுமையாய் இறைத்து
இரத்தம் கலந்திருந்த நீரை நீக்கி
நீல நீராய்
பார்வைக்குப் பழையபடி
வைத்ததுதான் திறமை.

ஆனால் கடல்
சொல்லியே விட்டது;
இவர்கள்
என் அருகில் குடியிருந்த
பழைய மக்களே அல்ல.
அவர்கள்—
உரோமத்தால் பறந்தவர்கள்!
பெரிய பரந்த இங்குள்ள மரங்களிலும்
சிறிய புற்களிலும்
குந்தி மகிழ்ந்த பாரமற்ற ஆத்மாக்கள்.

அவர்கள், வளர்த்த நாய் கூட அப்போது
பக்கத்து ஊருக்கு தன் சகாவைத்தேடி
வால் முறுக்கி
எழுந்து
பறந்தே போகும்.
அந்த ஹரின் மரக் கிளையோன்றில் குந்தி
இருந்து குரைத்தே
பேசும்.

ஆனாலும் ஓர் உதவி;
 முகம் செத்து
 விலா எலும்புள் நோவிருந்தும்
 நிலவு உடைந்து வானம் பொரிப்பறந்த
 இந்த
 அச்சம் நிறைந்த ஊருக்கு
 வாழ வந்தோர்க்காய்,
 என் கரையில் நிற்கின்ற தென்னைகளைக்
கேட்டுள்ளேன்
 கூடுதலாய்
 ஒலை வீச!
 இவர்கள் குடிலமைக்க.

நத்தை பறந்த கண்ணிமை இலை மரம்

நத்தை
 இன்னொரு தடவை முட்டி உசப்பியது
 அந்தச் சிறிய மரத்தை.
 பாடுவது அந்தச் சிறிய மரம்தானா
 என்ற சந்தேகம் அதற்கு.

ஆம், மரம்தான் பாடியது!
 வாயைப் பிளந்தபடி
 தன் சதையை ஓட்டிற்குள்
 இழுக்காமலே, வெளியில் வைத்தபடி
 நின்றது,
 நத்தை.
 அந்தச் சிறிய மரத்தின் பாடவில்
 தன்னை மறந்தது.

அந்த மரம் பாடிய பாடல் அனைத்தும்
 நத்தைக்கு மிக அழகாகக் கேட்டது.
 அந்த மரத்தின் பாடல் முழுக்க
 இழந்த,
 ஒரு நிறைவேறாத காதலைப்பற்றியதாய்
 அமைந்ததால்,
 நத்தைக்கும் மிகத் துக்கம்.

உன் காதல் கடிதங்கள் துடிக்கின்றன கண்ணே
 நான் அடுக்கிவைத்துப் பூட்டி
 வைத்திருக்கும் பெட்டிக்குள்.
 வா!

இருவருமாகவே திறந்து விடுவோம்.
 அவை பறந்து
 எங்காவது ஒரு வனத்தில்
 கூடுகட்டிப் புணரட்டும்.
 உன் காதல் கடிதங்கள்
 இந்த உலகத்தில்
 ஒரு புது இனப் பறவைகளாக
 இனம் பெருக்கி வாழ்டும்.

என்று
 அந்த மரம்
 பாடிக்கொண்டே இருக்க, இருக்க,
 நத்தைக்குக்
 கண்ணீர் வந்தது.
 மீண்டும் ஒருதரம் உசப்பியது மரத்தை.
 அந்தச் சிறிய மரத்தில் இருந்து
 ஒரு புதிய இலை
 அதன் அருகில் வந்து விழுந்தது.
 ஆம், அது
 ஒருவனது கண்ணிமை!
 நத்தை ஓடிக்கொண்டே கத்தியது;
 நிறைவேறாத காதலுடன்
 செத்த ஒருவன்
 முளைத்துள்ளான் மரமாய், முளைத்துள்ளான்
 மரமாய்,
 என்று அந்த
 வட்டாரம் முழுக்க
 பலமாய், இப்போது—
 சிறகடித்துப் பறந்தபடி.

தூரம் போய்விட்ட எனது ஒற்றைக்கு

போன யுகத்தில் வந்ததற்கு
இந்த யுகத்தில் வந்திருந்தாய்
நேற்று.

அதுவும்;

வந்தாயா,

இல்லை, வரவில்லையா என்பது
நல்ல தெளிவில்லை எனக்கு
அவ்வளவு அவசரம் உனக்கு!

உன் தலையில்
பெரியதொரு சாக்கு இருந்தது.
அது நிறைய
வினாடியும் நிமிடமுமாய் காலத்தின் கனம்.
பாரம்தான்!
வீட்டுக்குள் வா!
நீர் அருந்தியாவது போக
என்றழைத்தேன் உன்னை;
இல்லையென்றாய், ஒரு கதையை
தின்றாய், இன்னுமொன்றை
தந்தாய், அவசரத்தில்
சிலதை துப்பிக்கொண்டே வழிநெடுகப்
போனாய்

பகல் ஊத்தை அப்பும் மாலைகளில் போனால்
காற்று தன்னிடம் இல்லாத வேளையிலும்
மரங்களிடம் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கி
வீசும் கடற்கரை நினைவுண்டா!

அந்தத் தினங்களிலே

நாம் பறந்த தெருவையும்,

அதில் ஒரு வேலிக்குள்

நம்மை ஒருமித்தே ரசித்து தினம் படம்பிடித்த
அந்தப் பொதுநிறத்துப் பூவையும்!

அந்தப் பூ

இப்போது

கண்ணைக் கழற்றி பிடரியிலே பூட்டியது
அழுது.

எடுத்த படங்களைக்

கிழித்தும் ஏறிந்து,

நான் ஒற்றையாய் போக.

போ நன்பா;
என்னை விட்டும்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைகின்றாய் நீ.
தூரம்போய்
உன் வாழ்க்கையை இருத்திக் கொண்டதால்
ஒரு நிகழ்வால்
நமக்குள்
இப்படியொரு ‘பேய்’
நேரமாய்.

நீ நேற்று
வழிநெடுக
துப்பிய துப்பல்களை நான்பொறுக்கி அவற்றின்
பொருள் அறிந்தேன்.
உனக்கு;
நீயும் நானும், அங்கு நீ செல்லுமுன்னர்

சோலைக்கிளியின் வெளிவந்த கவிதை நூல்கள்:

நானும் ஒரு பூண் - இருப்பு இலக்கிய வெளியீடு [1985]

எட்டாவது நரகம் - விழுகம் வெளியீடு [1988]

கர்கம் கலைத்த கலை - சுல்கள் வெளியீடு, தோர்வே [1991]

ஆணிலேர் அறுத்த நாள் - ஆசியா வெளியீடு, பிராஸ்ஸ் [1994]

வெளிவரவிருக்கும் கவிடத் தூல்: பாம்பு நாம்பு மனிதன்.

கீரியின் கதை

ஞீ பலிபாட காந்தாராவு

ஞீ பலிவாட காந்தாராவின் சீழ்க்காணும் கதைபின் ஒரிரு பந்திகளைப் பிரசரித்து விட்டு ஒரு சிறு சஞ்சிகை 'இக் கதை உமாவரத ராஜனின் எவியம் சிறு கதை போல் தோன்றவில்லையா' என அரை வேக்காட்டுத்தனமான ஊக்துடன் கேள்வியெழுப்பியிருந்தது.

பதிலாக இவ்விரண்டு கதைகளும் இங்கே பிரசுரமாகின்றன.

நன்றி: கதாபாரதி: தெஹங்குச் சிறுகதைகள் (நெஷனல் புக்ட்ரஸ்ட்) உள்மன்யாத்திரை (விழுகம் வெளியீடு).

வம்சதாரா நதிக் கரையிலே மடப்பாம் கிராமத்தில், டாக்டர் அப்பாராவின் வீடு. நதிக்குக் கிழக்கே உயர்மான கரை. அந்தக் கரையின் மீதுதான் அவருடைய வீடு. இரண்டு பாகங்களில் ஒன்று மாடிவீடு; இரண்டாவது, கூரைமேல் வைக்கோல் மேய்ந்த வீடு. ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெள்ளத்தில் கரை அறுபடுகிற தென்று அரசாங்கத்தார் பாறாங் கற்களைச் சாய்வாக அடுக்கி விட்டார்கள். அப்படி அடுக்கிய பிறகு இரண்டு வெள்ளங்கள் வந்தும் கரைக்கட்டுக் குலைய வில்லை.

இந்த ஆற்றங்கரையில் கோடையில் நீலகிரிபோல் இருக்கும். குளிர்காலத்தில் குளிர், ஊரிலிருப்பதைவிட அதிகம்தான். வாசலில் நின்று கொண்டு தெற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் உடலைச் சிலிர்க்க வைக்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் தென்படும். தூரத்தில் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற சாலிஹாண்டமலை. உயர்மான சவுக்கு மரங்கள்: வாழைத் தோட்டங்கள். மேகங்களுக்குக் கண்ணைக் கவரும் வண்ணங்களை அளிக்கும் அந்திப்பொழுது. பிப்ரவரி மாதத்தில் இரண்டு இரவில் மேற்கு வானத்தில் ஒளி வீசும் வெள்ளிக் கிரகத்தின் ஓட்டத்தை, மெதுவாகக் கீழே நழுவிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றின் முனுமுனுப்பில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் நாட்டியத்துக்கு இசை இயைந்தாற்போல அழகாக இருக்கும்.

இந்த ஆற்றங்கரையில், இந்த வீட்டில் மகிழ்ச்சியுடன் சில தொல்லைகளும் உள்ளன. மழைக்காலத்தில் குமிழ்களுடன் மரங்களை, பிணங்களை அடித்துக்கொண்டு வரும் பெரும் வெள்ளம், பாம்புகளையும் உயிரோடு கொண்டு வரும். அந்தக் கற்களின் சந்துகளில் ஒளிந்திருக்கும் பாம்புகள் எல்லாம் இரவுகளில் வீட்டிலேயே இருக்கும். ஒரு நாள் ஒரு பாம்பு மேலிருந்து, படுக்கும் கட்டில் மேலேயே விழுந்தது. ஆயுர் வேத வைத்தியத் தொழிலோடு கூட விவசாயமும் செய்து வந்த அப்பாராவு அறுவடைக் காலத்தில் முக்கியமாக இன்னொரு தொந்திரவையும் தாங்கவேண்டி வரும். எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாக, பத்திரமாகப் பாதுகாத்தாலும் தானியத்தில் ஒவ்வொர் ஆண்டும், பத்தில் ஒரு பாகத்தையாவது எவிகளுக்கும்

பெருச்சாளிகளுக்கும் தொலைக்க வேண்டியதுதான்! இந்தக் கற்களின் சந்துகளில் ஒளிந்திருக்கும் எவிகள், பெருச்சாளிகள் இரவு கற்களில் வீரநடை போட்டுக் கொண்டிருக்கும். பகலில்கூட பரங்களை ஆக்கிரமித் துக்கொண்டு அங்கே இருக்கும் தின்பண்டங்கள், மிளகாய் மூட்டைகள் முதலியவற்றைக் குதறி வைக்கும். இந்தத் தொல்லைகளிலிருந்து தப்புவதற்காக அவர்பொறியை வைத்தார். விழுந்த எவிகளைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை. தூரத்தில் கொண்டு போய்விட்டால் திரும்பி, அந்த எவிராஜாக்கள் இரவு பகலாக ஒடி மீண்டும் தங்கள் கூட்டத்தில் வந்து சேர்ந்து விடும். எவி மருந்தை ஒரு தடவையே வைத்தார். செத்த எவிகள் அழுகிய நாற்றம் அடித்தது. வீட்டில் இருக்க முடியாமற் போய்விட்டது. பிறகு பரண் மேலிருந்து வெள்ளப் புழுக்கள் செத்த எவிகளிலிருந்து கீழே சாப்பிடும்பொழுது உதிர்ந்தன. அத்தோடு அவருக்கு பயம் வந்துவிட்டது. வளர்த்த பூணை ஒன்று இந்தப் பெருச்சாளிக் கும்பலைக் கண்டு சுரண்டு விட்டாற் போல இருக்கிறது. வீட்டில் படுக்காது. எஜமானியம்மா படுக்கும் மாடி வீட்டில் பக்கத்திலேயே படுத்துக்கொள்ளும்.

தாக்டருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மகன் ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் மிலிட்டரி ஆஃபீசராக இருந்து வருகிறான். மகன், மாமியார் வீட்டில் எட்டுமைவில் இருக்கிறான். இவர்களுக்கு எப்போது தோன்றினாலும் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு இருவரும் வடக்கு நோக்கி நடந்தால் சில நூறு கஜத்தில் ஆலமரம் ஒன்று உள்ளது. அந்த நிழலில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்தால், எந்த பஸ்ஸாவது எதிரில் உள்ள ரோட்டில் நின்றால், ஏறி மகளிடம் சென்று ஒரு நாள் தங்குவது உண்டு.

தாக்டரால் எத்தனையோ பேருடைய வேதனையை தீர்க்க முடிந்ததென்றாலும் எவிகள், பாம்புகள் முதலியவை தரும் வேதனையிலிருந்து அவரால் விடுதலை பெற முடியவில்லை.

ஒரு நாள் விடியற்காலையில் ஒரு குறவன் வந்தான். ஏழைகளை இரக்கத்தோடு கவனிக்கும் டாக்டருக்கு

ஒரு கீரிக் குட்டியைக் கொண்டு வந்தான். வாந்தியால் அவஸ்தை பட்ட மனைவியை நன்றாக ஆக்கியதற்காக இந்தக் காணிக்கை.

‘இது எனக்கென்னத்துக்கு?’ என்று கேட்டார் டாக்டர்.

‘சாமி, உங்களுக்குப் பாம்பு, எலிகளாலே கஷ்டம் இருக்குது. இப்போ இது பல்லிக் குட்டியாட்டம் இருக்குது. ஆறு மாசத்திலே வளர்ந்து பெரிசாயிடும். அப்போ இதனாலே லாபம் உங்களுக்குத் தெரியும்.’

‘வளக்கற மிருகமாடா இருக்கறதுக்கு?’

‘நாம் பள்ளக்கறதிலே கீது சாமி. பதினஞ்சி நாளுக்கி ஒரு பொந்துலே கயித்திலே கட்டி வெச்சுங்க. பூணை நாயி ஒன்னும் பன்னிடாம பாத்துக்கங்க. பால் சாதம் தின்னும், மீனு குஞ்சங்களைத் தின்னும்; ஏதாவது தித்திப்புகளையும் தின்னும். கழுத்திலே முனு சின்ன மனிங்க கட்டிடுங்க, தொரை’

‘மனிங்களைக் கட்டினா எவி, பாம்புகளை எப்படிடா புடிக்கும்? பூணைக்கு மனி கட்டின மாதிரி இல்லேடா ஆயிடும்?’

‘அதில்லே தொரை! மனி அடிச்சிதுன்னா மத்த கீரிங்கெல்லாம் இதைக் கிட்டே சேர விடாதுங்க. தொரத்திடும். அதுக்கு வேறே வழியில்லாம நம்ம வீட்டைவுட்டுப் போவாது.’

கீரிக் குட்டியை பிடிப்பதற்கு டாக்டருக்கு பயமாக இருந்தது. அந்தக் குறவனே கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டினான். அதை விட்டு வைப்பதற்கு அவன் அப் பொழுதே ஒரு பொந்தையும் பார்த்தான். பால் சாதம் கொடுத்தாலும் கீரிக்குட்டி தின்னவில்லை. கர்கர் என்று கத்திக்கொண்டிருந்தது.

‘அது அப்படிக் கத்துதே... அதெங்கிருந்துடா பொழெக்கப்போவது?’ என்றார் டாக்டர்.

‘தாயை உட்டுட்டு இருக்குதில்லையா? ரெண்டு நானு தாய்க்காக அனும் சாமி.’

‘எங்கே அகப்பட்டுதூடா இது?’

‘அதோ சாமி, அந்த ரோட்டு பக்கத்திலே, ஆலமரத்துலே.’

‘வா போவலாம்’ என்று டாக்டர்எழுந்தார். அங்கே இருவரும் போய்ச் சேரும்பொழுது இரண்டு பெரிய கீரிகள் மரத்தைச் சுற்றியும் மேலிருக்கும் தொளைக் குள்ளுமாகக் கத்திக்கொண்டே ஓடிக்கொண்டிருந்தன்.’

‘பாவம், குட்டியை தேடுதுங்க... எனக்கேண்டா அந்தப் பாவம்? கொண்டாந்து வட்டுடலாம்.’

‘வாணாம், தொரை! அதுங்களுக்கு மறுபடியும் குட்டிங்க பொறக்கும். கோவிச்சக்காம இருந்தால்லன்னு சொல்லேன்... உங்களுக்கு இனிமே பொறக்கறதில் வையா... அந்த குட்டியே வளந்து உங்களுக்கெல் வளவோ உபயோகமா இருக்கும். அது தத்து போயிடிச்சி, தொரை. இனிமே அதுக்குத் தாய் தவப்பன் எல்லாம் நீங்கதான்.’

டாக்டர் தனியாகத் திரும்பி வந்தார். அப்போது தான் டாக்டரின் மனைவியான பெரியம்மா அதன் அலறவைக் கொருசம் சக்கரை தடவிய ரோட்டித் துண்டு கொடுத்துக் குறைத்திருந்தாள். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு முறை அந்தக் குறவன் என்னண்டை வந்து பார்த்து வளர்ப்பு விஷயத்தில் தேவையான அறிவுரைகளைச் சொல்லிப் போவான்.

பெரியம்மாவுக்குச் சமையல்கிமையல் எல்லாம் முடிந்த பிறகு இந்தக் கீரியுடனே பொழுது போய் விடும். அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அது, கால் கட்டைவிரல் அளவு வளர்ந்து விட்டது. பதினெந்து நாட்களில் அதைப் பொந்துலே வைக்க வேண்டிய தேவை யில்லாமல் போய்விட்டது. கயிற் றைக் கழுத்தில் கட்டி, அது எப்படி இழுத்துச் செல் கிறதோ அப்படியே அதை நடத்திச் செல்வாள் அந்த அம்மா. சின்னமுகம் பெரியமுகமாகி இருதியில் அதன் உடல் வெளிர் சிவப்புநிறம் மாறி ஜாதா நிறம் கொண்டது. சீமைத் தொடாப்பம் போன்ற வால்; சின்னக்கண்கள்; காதுகள் குதித்துக்கொண்டே நடக்கும் பொழுது சிறு மனிகள் கல் கல் என்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அதற்குப் பெயர்க்கட பெரியம்மா வைத்தாள்.

பய்யன்னா...பய்யன்னா...’

ஒரு மாத காலத்தில் எந்தக் கயிறும் தேவையில்லாமல் போய் விட்டது. பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டால் ஒடிவரும். நாளுக்கு நாள் தின்று பெருத்து வந்தது. மூன்று மாதத்தில் சண்டெலி அளவு வளர்ந்து விட்டது. இப்பொழுது அது தங்குவது வீட்டில் அல்ல; பழக்கடையில் உள்ள மரப்பொந்து அல்ல; ஆற்றக் கரையில் சுற்றுகளின் அடுக்கில் ஓர் இடுக்கில். காலையில் காபி நேரத்திற்கு இடுக்கிலிருந்து வெளியே வந்து பரண் மீது ஏறிச் சுவரைப் பற்றிக்கொண்டு கல்கல் வென்று சத்தத்துடன் மெதுவாகக் கீழே இறங்கிவரும். அந்த மனியோசை கேட்டதும் பெரியம்மா, ‘பய்யன்னா வாடா’ என்று கூப்பிடுவாள். அதற்காக ஒரு பழைய முறை சுவர் அருகில் போடப்பட்டிருக்கும், அதன் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒரு முறை முன் னங்கால்கள் இரண்டையும் மேலே தூக்கும். இட்டிச் சர்க்கரை போடாமல் எதிரில் வைத்தால், கோபித்துக் கொள்ளும். சர்க்கரை போட்டதுமே அவ்வளவையும் ஐந்து நிமியத்திலே விழுங்கிலிடும். மறுபடி

மீண்டும் பிரயாணம். அங்கே தானியக் களஞ்சியங்கள்; இங்கே பரன். வீட்டைச் சுற்றி ஒரு முறை காவல் சிப்பாயைப்போல் சுற்றிவிட்டு மீண்டும் இடுக்குக்குப் போய்விடும்.

பெரியம்மா இடையில், ஒருமுறை ஆற்றங்கரைக்கு வந்து 'பய்யன்னா' என்று குரல் கொடுத்தால், ஒரு தடவை போதும்- கல்கல்லென்று வந்துவிடும். கையில் மீணக் காட்டுவாள். அதைக் கொடுக்காமலிருந்தால் அந்த அம்மாவின் கால்மேல் நின்றுகொண்டு மேலே பற்றி ஏற முயற்சிக்கும். பெரியம்மா அதை ஒரு தடவை தூக்கி, 'உனக்குத்தாண்டா, பய்யன்னா.' என்று சொல்லி அந்த மீணக் கீழே போட்டதும், கையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு மீணக் கெளவிக் கொண்டு இடுக்குக்குள் ஒடிவிடும்.

இந்தப் பய்யன்னா இப்பொழுது வீட்டில் ஒரு செல்லக் குழந்தை. வயிறு நிறையப் போடவில்லை யென்றால் அவன் எவ்வளவோ அடம் பிடிப்பான். பெரியம்மாவின் கால் கைகளில் விழுவான். எந்த வேலையும் செய்ய விடமாட்டான். ஒரேயடியாகக் கத்திக்கொண்டே இருப்பான். அம்மாவின் மேலே காதில் ஏதோ சொல்லப்போவது போல் ஏறிச் செல்வான். அந்தச் சின்னக் கால்களால் பாதங்களால் ஒரு குழந்தை, முகத்தால் கால் கைகளால் தாய்க்குக் கிச்சிக்கூ மூட்டுவதுபோல் மூட்டுவான்.

பய்யன்னா அவர்களுடைய பார்வையில் இன்னும் ஆறு மாதங்கள் குழந்தையே. ஆணால் அவன் வீட்டுக்கு எஜமான்னாகி விட்டான். வீட்டு எஜமானர் சாதிக்க முடியாமல், அலுத்து விட்டுவிட்ட வேலைகளையெல்லாம் இந்த ஆறுமாத எஜமானன் சாதித்துவிட்டான். வீட்டில் எவிகள் இல்லை; பெருச்சாளிகள் எந்தப் பக்கம் ஒடி விட்டனவோ? எந்தப் புதர்களைப் பிடித்தனவோ? பாம்புக்குட்டியோ மருந்துக்கூட்டத் தென் படவில்லை.

இந்த ஆண்டு அவர்கள் எங்கே, எதை, எப்படி விட்டு வைத்தாலும் அப்படியே இருக்கிறது. காய்கறி களைச் சமையலறையில் பெரிய பெட்டி மேலேயே போட்டு விடுகிறார்கள். தானியத்தை ஒவ்வொரு முறை அப்படித் தரையின் மேலேயோ, கூடையிலோ வைத்து விடுகிறார்கள். ஆற்றிலிருந்து வரும் சில்லென்ற காற்றைச் சுகமாக அனுபவித்துக்கொண்டு, நிலாவைப் பாய்மரமாகக்கொண்டு படகைப்போல நகரும் தன்னை ரைப் பார்த்தபடி, ஆற்றின் ஓரமாக நிற்கிறார்கள் இருவரும். ஒவ்வொரு முறை அவர்களுடைய இளமைப் பருவத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்போதெல்லாம் எந்தப் பாம்பாவது காலைச் சுற்றிக் கொள்ளுமே என்ற பயம் இல்லை.

அப்படி அந்த இரவில் கரையில் நின்றுகொண்டே வீட்டில் குழந்தையைக் கூப்பிடுவதுபோல், 'பய்யன்னா,

வாடா...' என்று கூப்பிட்டால் ஒரே தொடர்ச்சியாக கல்கல்லென்று சிறுமணி சுத்தம் கேட்கும். அருகில் வந்து சுற்றி இருவரையும் நமஸ்காரம் செய்வதுபோல் பிரதட்சினம் செய்து தலையைத் தூக்கி ஒருமுறை பெரியழுமாவைப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் கால்தேமல் உட்கார்ந்து கொள்வான். அந்த அம்மா பய்யன்னா வைக் கைகளால் தூக்கித்தோன்மேல் உட்கார வைத் துக்கொண்டால், தன் முகத்தால் அவர்களின் கண்ணத் தைத் தடவைக் கொடுப்பான். 'போப்பா, பய்யன்னா, உன் பொந்துக்கு' என்று சொன்னால் மறுபடியும் கல்கல்லென்ற சுத்தத்துடன் போய்விடுவான்.

ஒருநாள் விடியற் காலையிலேயே டாக்டர் வீட்டின் முன்னால் கம்பீரமாக பைரவய்யா கையில் தடியுடன் நின்றிருந்தான். அவன் இவர்களுக்குத் தூரத்து உறவு. இவர்கள் அவனைவிட நன்றாக இருக்கிறார்கள் என்று பொறாமையில் வெந்துகொண்டிருப்பவன். ஏதாவது சாக்கில் இவர்களை வம்புக்கு இழுக்க வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருப்பவன். கோபம் வந்தால் பயங்கரமானவனாக மாறிவிடுவான். நல்லதலைக்கனத்துடன் முருக்கிவிட்ட. கறுப்பான முரட்டு மீசைமேல் எலுமிச்சம் பழம் நிற்க வைக்க முடியும் என்று சொல்லக் கூடியவன். வளர்ந்து குடுமியைச் சுருட்டையாக வளைத்துத் திருப்பிப் பின்னால் வீட்டிருந்தான்.

வாசலில், அவன் ஜந்து செத்த கோழிக்குஞ்சுகளை வீசி, 'பாரு உங்க பய்யன்னா வேலையை, என்று சீரினான்.

'என்னாச்சு?' என்று கேட்டார் டாக்டர்.

'நானு சொல்லனுமா? ராத்திரி பய்யன்னா இந்தக் கோழிக்குஞ்சுகளை நெரிசிசிப் போட்டுது...'

'யாரு பாத்தது?'

'இதுக்குச் சாட்சி வேறே வேணுமா?'

'நீ சம்மா முறைக்கறதுலே பிரயோஜனமில்லே. அனாவசியமா எங்க பய்யன்னா மேலே பழியைப் போடாதே. அந்தமாதிரி வேலை அவன் செய்யமாட்டான். யாராவது கூப்பிட்டு போட்டா தின்பான். அவ்வளவுதான்.'

'உனக்குச் சாட்சி வேணும்னா கொண்டு வர்றேன்.'

அவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களையே சாட்சியாகக் கொண்டு வந்தான். 'வாயிற் படியிலிருந்த கோழிக் குஞ்சுகளைக் கொன்றது உங்க பய்யன்னாதான்' என்று சொல்லவே இது பொய்ச் சாட்சி என்று சுத்தம் போட்டார்.

'இதுங்க வீலை, பத்து ரூபா, குடுத்தடு.'

‘அனாவசியமா நான் ஏன் குடுக்கணும்? எங்க பயன்னா, கழுத்தை நெரிக்கற நீசன் இல்லே. நான் ஒரு பைசா குடுக்க மாட்டேன்னா குடுக்க மாட்டேன்.’

‘சரி! டெரிப லூட்டுக்காரன் — காவத்திலே குதிக்கிறே. எனக்குத்தான் நஷ்டம் வந்தது. உனுக்கில்லே இல்லியா? இந்தக் கோழிங்க எனது இல்லேன்னு நினைச்சிட்டுப் போறேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளை ஆற்றில் வீசி எறிந்தான். அங்கே பறந்துகொண்டிருந்த பருந்துகள் அவற்றைக் கொத்திக் கொண்டன. ஒன்றை ஒன்று தூரத்திக் கொண்டு பறந்து சென்றன.

கோபத்துடன் வீட்டுக்குள்ளே வந்த டாக்டரிடம், மனைவி சொன்னாள்: ‘முரடனாச்சே... போவட்டும், கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் குடுத்துடு சமாதானமாப் போயிடக் கூடாதுங்களா?’

டாக்டர் சீறினார் — ‘திருட்டு முண்டம், அனாவசியமா நம்ம பயன்னா மேலே பழியைப் போட்றான். அதை ஒத்துக்கணுமா? அதுவே அங்கே போயிருந்தா கல்கல்லுண்ணு சத்தம் கேட்டிருக்காதா? அந்தக் கோழி கத்தியிருக்காதா? இவங்க எழுந்திருச்சிருக்கமாட்டாங்களா?’

பைரவய்யா வீட்டுக்குப்போய் நாலுபேர் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, ‘போவட்டும் குப்பை. நாம் ஆமான்னா, பெரியவன் இல்லேங்கறான். அவனுக்கது சரியாப் போவது. நாமதான் இனிமேல் ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். மீதி கோழிக்குஞ்சுகளை ஜாக்கிரதையா பாத்துக்கோ. வீட்டிலே மூடிவை. நாம் தெருவுலே படுத்துக்கலாம்’ என்றான்.

பத்து நாட்கள் கடந்தன... டாக்டரிடம் மருந்துக்கு வந்தான் பைரவய்யா. டாக்டர் காச வாங்கிக் கொள்ளாமல் மருந்து கொடுத்தார். கோழிக்குஞ்சுகள் விஷயத்தையே மறந்துவிட்டார்கள்.

பட்டனைத்தில் மகளைப் பார்ப்பதற்காக டாக்டரும் அவர் மனைவியும் ஒருநாள் காலையிலேயே புறப் பட்டனர். வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு, பழக்கடை மாடத் தில் பால் சாதம் கிண்ணத்தில் வைத்துவிட்டு ‘பயன்னா, மத்தியானம் தின்னுடா, பட்டணம் போயிசாயந்தரம் வந்துட்ரோம், வீடு ஜாக்கிரதை’ என்று பெரியம்மா சொல்லிச் சென்றாள்.

பயன்னா அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்... இருவரும் ஆலமரத்தின் கீழ் பஸ்ஸாக்காக உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது கீரி கத்தும் சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். ஆக்திரத்துடன் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது ஒரு கீரி அல்ல; பயன்னா அல்லாமல் இரண்டு கீரிகள். அந்த இரண்டும் அந்தச் சின்னக் காதுகளைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு கோபமாகக் கத்திக்கொண்டிருந்தன.

பயன்னாவை வழிமறித்தன. பயன்னா அவற்றோடு சேர வேண்டும் என்று ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

‘அதோ அந்த ரெண்டும்தான் பயன்னாவோடு அப்பா, அம்மா.’ என்றார் டாக்டர். இருவரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இரண்டும் பயன்னாமேல் பாய்வதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. பயன்னா குலத்திலிருந்து வெளியேறி விட்டவனைப்போலத் தென்பட்டான்.

‘கொண்ணுடும்போல இருக்குதே. அதுகளைத் தொரத்துங்களேன்’ என்றாள் டாக்டரின் மனைவி. அவற்றை அதட்டிவிட்டு, ‘வாடா, பயன்னா’ என்று சொன்னதும் மெதுவாக முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டு பெரியம்மாவின் அருசில் வந்து பாதத்தில் விழுவதுபோல் குனிந்துகொண்டான். அந்த அம்மாதுக்கியவுடன் முகத்தின் அருகில் முகத்தை வைத்து மெதுவாகக் கத்தத் தொடங்கினார்.

‘உங்கப்பா அம்மா உன்னைக்கிட்டே சேர விடவேன்னு அழறியா? நாங்கதான் இருக்க்கிறோமே.. நான்தான் உங்கம்மா, அதோ, உங்கப்பா... போவீட்டுக்கு .. வீட்லே நீ இல்லேன்னா எதிரிங்கெல்லாம் வந்து பாழ் பண்ணிடுவாங்க. போப்பா போ...’ என்று பெரியம்மா ஒரு முத்தம் கொடுத்துக் கொஞ்சதாரம் திரும்பிவந்து கீழே விட்டாள். இதற்குள் பஸ் வரவேடாக்டர் கூப்பிட்டார். திரும்பி ரோட்டை நேரக்கி ஓட்டம் பிடித்தாள். திரும்பி வந்த பயன்னா வீட்டைச் சுற்றி எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்று இடுக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

பத்து மணி ஆயிற்று... இன்னும் பால் சாதம் தின்பதற்கு நேரமாகவில்லை. அந்த நேரம் வந்தால் மணியோசை கேட்டாற்போல் தானாகவே போகும். ‘பயன்னா வாடா...’ என்ற அழைப்புக்கேட்டு ஒரு முறை இடுக்கிலிருந்து வெளியே வந்து பார்த்தான். மறுபடியும் அந்த அழைப்பு... பைரவய்யா கரையில் நின்றிருந்தான். தெருவில் யாருமில்லை... அருகில் ஆற்றிலும் யாருமில்லை...

‘வாடா, பயன்னா... இதோ மீனு... வாடா... வாடா...’

‘மணிச் சத்தம் கேட்டது.. டங்டங்கென்று கற்கள்மேல் ஏறிச்சென்றான். பைரவய்யாவின் கையில் மீனைப் பார்த்தான். கொஞ்சம் நகர்ந்தான் பைரவய்யா. ஒருமுறை, ‘உனக்காக மீனு கொண்டாந்தேண்டா... பயன்னா, வாடா...’ என்றான்.

கொஞ்சம் பதுங்கியும், கொஞ்சம் முன்னால் வந்தும், மறுபடி ஒரு முறை பார்த்து... மறுபடி

மந்தார மரத்தின் பக்கத்தில் ஒளிந்து கொண்டு அவன் குரலைக் கேட்டு வாசலில் கிடந்த மீனை மோப்பம் பிடித்து விட்டான் பய்யன்னா.

அதை எடுத்துக் கொள்வதற்காக கல்கல்லென்ற சத்தத்துடன் பாய்ந்தான். எதிரில் முருங்கைக் கட்டடையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, முறுக்கிய மீசையுடன் நின்றிருந்த பைரவய்யா ஒரு தடவை கட்டடயால் தபாலென்று பய்யன்னா உடம்பின் மேல் போட்டான். பய்யன்னா ஒரு தடவை கத்தி, 'வேணாம்! வேணாம் நான் ஒரு பாவமும் செய்யலே' என்று சொல்வது போல் தன் முகத்தைத் தூக்கினான். 'உனக்கொரு நமஸ்காரம். என்னை அனாவசியமாகக் கொண்ணுடாதே' என்று சொல்வது போல் அவன் முன்னங்கால்கள் இரண்டும் மேலே எழுந்தன. மறு படியும் தபாலென்று இன்னோர் அடி. பய்யன்னா துடிதுடித்தான். மேலும் இரண்டு அடிகளோடு அசை வற்றுப் போய்விட்டான்.

பைரவய்யா வாலைப் பிடித்துத் தூக்கினான். வாயிலிருந்து இரத்தமாக வழிந்தது. அந்தச் சின்னப் பற்கள் வெளியே தென்பட்டன. மனிதர்களைக் கொல்லக்கூடிய விழுப் பாம்புகளைக் கடித்துத்துண்டு துண்டாகச் செய்யக் கூடிய பற்கள் அவை. பாம்பைப் பார்த்ததுமே வீராவேசத்துடன் குதித்துச் சண்டை போடக்கூடிய கால்கள் அவை. செயலற்றுக் கிடந்தன. சிறிய கண்களானாலும் எலி மந்தைகளையும், பெருச்சாளிக் கும்பல்களையும் கிடு கிடு வென்று ஆட்டிவைப்பவை, அத்தகைய கண்கள் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன.

'பய்யன்னா, வாடா' என்றால் இந்த மனிதர்களின் அழைப்பெல்லாம் நல்லெண்ணமும் அன்பும் நிறைந்தது என்றும், அவர்கள் கருணையோடு தன் ணைப் போன்ற பிராணிகளுக்கு வயிறு நிறையப் போடுவார்கள் என்று ஆசையோடு அந்த அழைப்பைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காதுகள் நிரந்தரமாகச் செவிடாகிவிட்டன.

பைரவய்யா வீராவேசத்துடன் அந்த வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு பலத்தை யெல்லாம் உபயோகித்து, பாய்ந்து செல்லும் ஆற்றில் பய்யன்னாவின் பின்ததை வீசி ஏறிந்தான். கீழே இரத்தம் சிந்திய இடத்தில் மண்ணை யெல்லாம் ஆற்றில் போட்டு விட்டான். ஒன்றும் தெரியாதபடி ஆற்றுக்குப் போய்கை கால்களைக் கழுவிக் கொண்டான்.

பய்யன்னாவின் பின்ததை ஆறு. இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று. அது அழுகிப் போகவில்லை. ஓரிடத்தில் கரை சேர்ந்தது. பசியோடிருந்து ஒரு பருந்துக்கு ஆகாரமாயிற்று.

சாயந்திரம், பொழுது போவதற்கு முன்னரே, காலையில் மாடுகளை ஒடிடுக்கொண்டு போன பையென் திரும்பி வந்தான், பட்டனத்திலிருந்து டாக்டரூம், பெரியம்மாவும் திரும்பி வந்தார்கள். பய்யன்னாவுக்கு இனிப்புத் தின்பண்டங்கள் இஷ்டமென்று, காய்ந்த மீன்கள் மிகவும் இஷ்டமென்று, பெரியம்மா அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள். வீட்டுக்கு வந்ததும் முதலில் பய்யன்னா தின்றானோ இல்லையோ என்று புழக்கடை மாடத்தில் பார்த்தாள். பால் சாதம் அப்படியே இருந்தது.

'பாருங்க, நம்ப பய்யன்னாவுக்கு இவ்வளவு சொகுசோ? சொல்லிட்டுப் போனாக்கூடத் தின்ன வேல்லே.'

'நீ கிட்டேருந்து போட்டாலோழிய தின்ன மாட்டான்தான்.'

பையிலிருந்து ஒரு காய்ந்த மீனை எடுத்துக் கொண்டு பெரியம்மா ஆற்றங் கரைக்கு வந்தாள்.

'பய்யன்னா, வாடா.. உனக்கு இஷ்டமானது. கொண்டாந்திருக்கேண்டா... வாடாப்பா... வாடா..., என்று கூப்பிட்டாள் திரும்பத்திரும்பக் கூப்பிட்டாள். இருட்டுச் சூழும் வரையில் புழக்கடையில் மைதானத் தில், வீட்டில் ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று கூப்பிட்டாள்.

'எங்கே தவறிப் போயிட்டானோ, வீட்டுக்கு கொண்டுவந்துட்டாமே பாதியிலே விட்டுட்டுப் போயிட்டேன். அந்தப் பாழாப்போன பஸ்ஸாம் அது வரெக் கும் வராதுது அப்பொத்தானா வந்து சேரனாமும்? வழியிலே எதாவது நாய் கடிச்சிப் போட்டுதோ? எந்தப் பூனையாவது வயித்திலே போட்டுக்கிச்சோ? அந்த ரெண்டு கிரிகளும் வந்து அதன் மேலே விழுந்து புயிங்கிடுச்சோ?'

அந்த இருட்டில் கூட, கணவனோடு சேர்ந்து ஆலமரம் வரையில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டே போனாள். கூப்பிட்டாள். திரும்பி வரும் பொழுது எத்தனையோ விதமாகக் கூப்பிட்டாள்.

வீட்டுக்கு வந்தும் சமையல் இல்லை. வாயில் பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட ஊற்றவில்லை. இரவெல் லாம் கணவிலித்துக் காத்திருந்தாள். நடுவில் எழுந்து வந்து ஆற்றங் கரையில், 'அப்பா, பய்யன்னா, ஒனக்கு இனிப்பும், மிட்டாயும் கொண்டு வந்திருக்கேண்டா... ஒனக்கிஷ்டமான மீனைக் கொண்டாந்தேண்டா... வாடா... அப்பா வாடா..., என்று கூப்பிட்டாள்.

பொழுது விடுந்தும் அந்தக் கல்கல்லென்ற சத்தம் கேட்கவில்லை. காலையிலேயே தலை முழுகிலிட்டுப் பூஜை அறையில் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்து, 'என்

பய்யன்னன எனக்குக் கொடு, என்று வேண்டிக் கொண்டாள். நாலு பேரிடம் சொல்லித் தேடச் சொன்னாள். அவன் அகப்பட்டால் பூஜை புன்ஸ்கார மெல்லாம் செய்வதாக வேண்டிக் கொண்டாள்.

இரண்டு இரவுகள் கடந்து விட்டன. பய்யன்னா போன வழி தெரியவில்லை. மூன்றாவது இரவு பரன் மேலே சத்தம் கேட்டது. அவசரத்துடன் எழுந்தாள். அது கல்கல் என்ற சத்தம் அல்ல, படக் படக் என்ற சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. விளக்கைத் தூக்கிப் பார்த்தால், இது வரையில் திறந்தபடியாகப் போட்டுக்கிடந்த தானியத்தை எவிகள் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தன. இவற்றைத் துரத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட வரவில்லை.

இப்பொழுதும் மீன் வாங்கினால், இது பய்யன் எனுக்கு என்று ஒன்றை எடுத்து வைக்கிறாள். ஒரு காகிதத்தில் அந்த பய்யன்னளின் படம் வரைந்து கத்தரித்து, கழுத்தில் மூன்று சிறு மணிகள் கட்டி அந்தப் பொந்தில் வைக்கிறாள். காற்றில் அது அசைந்தால் அவசர அவசரமாகப் போய்ப் பார்க்கிறாள். பால் கலந்த சாதத்தை அந்தப் பொந்தில் வைக்கிறாள். எந்தப் பூனையாவது பால் சாதத்தைத் தின்றுவிட்டால் பய்யன்னா தின்றான் என்று எண்ணிக் கொள்கிறாள்.

பய்யன்னா எங்கேயோ உயிரோடு இருக்கிறான் என்றும், யாரோ இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அந்தச்சங்கிலியைப் படக் படக் கென்று கடித்து அறுத்துக் கொண்டு தன்னைப் பார்ப்பதற்காக எப்போதாவது வருவான் என்பதும் பெரியம்மாவின் நம்பிக்கை.

ஒரு நாள் காலை. பொழுது சற்று ஏறியிருந்தது. பைரவய்யா வீட்டிலிருந்து கோழிக் குஞ்சுகளை வெளியே விட்டான் கோழியுடன் குஞ்சுகள் முன்னே நகர்ந்தது ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றன. டாக்டர் வீட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கம் அது. புளிய மரத்தின் கீழே, ஆற்றோரமாக, விழுந்து கிடந்த தானியங்களைக் கோழிக்குஞ்சுகளின் கூட்டம் கொத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. பய்யன்னாவின் தொந்தரவிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டதற்காக பைரவய்யா பெருமைப் பட்டுக்

கொண்டு இனி, கோழிகளை அந்தராத்திரியிலிருந்து தின்னைகள் மீது விட்டு வைத்தாலும் பயமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டான். அவ்வளவு சிரமப் பட்டுப் பொரிக்க வைத்து வளர்த்த கோழிக்குஞ்சுகளின் அழகைப் பார்த்துப் பூரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவற்றிலிருந்து நாள்தோறும் முட்டையிடக் கூடிய கோழிகள், கோழிப் பந்தயத்திற்கு உதவக் கூடிய சேவல்கள் நன்றாகத் தயார் செய்யவேண்டும் என்று கர்வத்தோடு எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அப்படி அவன் பார்த்து கொண்டிருக்கும் போதே தன் கண்களையே நம்ப முடியாதபடி ஒரு கீரி - பய்யன்னாவைவிட இன்னும் பெரியது, பயங்கரமானது, இளங் கறுப்பு நிறமானது - கோழிக்குஞ்சுகளின் மேல் பாய்ந்து ஒன்றைக் கொள்விக் கொண்டது. பைரவய்யா ஓடிப்போய் அதைத் துரத்தினான். கற்களிடையே எந்த இடுக்கிலே சென்று மறைந்ததோ? எவ்வளவு தேடினாலும் கிடைக்க வில்லை. திரும்பி மெல்ல மெல்ல அடி வைத்துக் கொண்டு கோழிகளை வீட்டுப் பக்கமாக ஓட்டிச் சென்று மனைவியிடம் கோழிகளை மூடி வைக்கும்படி சொன்னான்.

பைரவய்யா கட்டில் மேல் சாய்ந்தான், தான் கட்டையால் அடிக்கும் ரொழுது, குற்றம் அறியாத, அப்பாவியான பய்யன்னா சின் தூக்கிய முகம், கூப்பிய கைகள்; அது மனிதனை போல, 'நான் ஒரு தப்பும் செய்யலே. என்னைக் கொன்னுடாதே... கொன்னுடாதே' என்று உயிர் மேஸ் மிகவும் ஆசை வைத்துப் புலம்புவதுபோலத் தோன்றியது. அந்தக் காட்சியை மனதிலிருந்து அழிக்கமுடியாமல், அவன் இடுப்பு துவண்டுவிட்டது.

எலியம்

உமா வரதராஜன்

கொஞ்சம் பழைய வீடுதான். ஆனால் அது ஒர் அழகான வீடு, பக்கத்துக் கொண்வென்றில் இருந்து வாத்தியம்மா சொல்லிக் கொடுக்கும் வாசகங்களை அப்படியே ஒப்புவிக்கும் பாலர்களின் ஒருமித்தகுரல்கள் அடிக்கடி கேட்கும். வைத்தியசாலை வெகு கிட்டத்தில் இருந்தது. சந்தைகூட அவ்வளவு தூரத்தில் இல்லை. இவன் வீட்டுக்கு நேர் எதிரே புகைப்படப் பிடிப்பு நிலையம் ஒன்று இருக்கிறது. தேவையானால் இவன் தன் வீட்டிலிருந்தே ஒப்பனை செய்து கொண்டுபோய்ப் படம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்களுடைய பொட்டரையும், ஒல்லாந்தர் காலத்து அழுக்கு நிரம்பிய சீப்பையும் பாலிக்கத் தேவையில்லை. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள கடையில் பாண் போடுவார்கள்; ‘கேக்கும் போடுவார்கள். ஆனால் இரண்டுக்கும் இடையில் அதிக வித்தியாசமிருப்பதாக இது வரை தெரியவில்லை. பாண் வேகும் முறுகலான மணம் அவ்வப்போது வீசும்.

இவையெல்லாம் அந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்த அவனை சந்தோஷமடையச் செய்தன. ஆனால் அந்த வீட்டில் எலிகள் இருக்கும் என அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

எலிகளை அவனுக்கு எப்போதுமே பிடிக்காது. இவனைப் போலவே எலிகளைப் பிடிக்காத ஒருவன்தான் உயிரியல் பயிற்சி வகுப்புகளுக்கு எலிகளை வெட்டி ஆராயும் முறையைக் கொண்டந்திருக்க வேண்டும். எலிகளை மாத்திரமல்ல—பல்லி, கரப்பான் பூச்சி, பூரான், நத்தை... எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக மிக அவதியுடன் கழிப்பறைக்குள் நுழையும் போது வழி மறித்துக் கொண்டு பேந்தப்பேந்த விழிக்குமே அந்தத் தேரை... இவற்றையெல்லாம் அவனுக்குக் கண்ணில் காட்டக் கூடாது.

எலி பின்னையாரின் வாகனம் என அம்மா அடிக்கடி சொல்லா; அதனால் எலியைத் துன்புறுத்தக்கூடாதாம். ஆனால் பள்ளி நாட்களில் எலி வேணும் என உயிரியல் வாத்தியார் சொல்லியதைத் தெரிவித்தபோது அம்மா மென்னமே சாதித்தாள். அன்று மாமா என்னமாய்க் கஷ்டப்பட்டு எலி பிடித்துத்தந்தார். எதிர்காலத்தில் ஒரு பெரிய வைத்திய கலாநிதியாக ஆஸ்பத்திரியில் விறாந்தையில் இவன் உலாவுவது போலவும், இவன் பின்னால்

இவனுடைய ‘ஸ்தெதெஸ்கோப்’பை ஏந்தியபடி தான் வருவது போலவும் மாமா எலியை அழுக்கி பிடித்த-அந்தத் தருணத்தில் கனவு கண்டிருக்கக் கூடும்.

எலிகள் என்றதும் அந்தத் திருட்டு முழிகள்தான் முதலில் மனதில் தோன்றுகிறது. தேங்காய், மாங்காய், அரிசி பருப்பு..... எவற்றை இந்த எலிகள் விட்டு வைக்கின்றன? நேற்று வாங்கிய புத்தம் புது மணச்சவர்க்காரத்தை இன்று காணவில்லை. எலிக்கு எதற்கு மணச் சவர்க்காரம் என அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு வேளை எலிலொக்கு கொண்டு போய் சேர்த்துவிட்டதோ? (எலியின் மனைவி அல்லது காதலியின் பெயர் எலிலாவாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவனது ஊகம்.)

எலிகளுக்கும் அவனுக்குமிடையே யுத்தப்பிரகடனம் நேற்றிரவு ஏற்பட்டுவிட்டது. லதா மங்கேஷ்காரின் மீராபஜை என்றைய அவன் நேற்றிரவு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். எம். எஸ். சப்புலட்சமியின் மீரா பஜனுக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் குறித்து அவன் தீவிரமாக யோசித் துக்கொண்டிருந்த போது தொப்பென்று ஒர் எலி கட்டிலில் வீழ்ந்தது. அது வழி தடுமாறி அவனுடைய சால் வழி யாய்க் கடக்க, அவன் காலை உதறிக் கட்டில் மீதேறித் துள்ளிக் குதித்தான். கட்டில் செய்யும் தச்சர்கள் படுப்பதை உத்தேசித்து மட்டுமேசெய்பவர்கள். அவன் இவ்விதம் துள்ளிக்குதிப்பான் என முன்னரே தெரிந்திருந்தால் இன்னமும் உறுதியான மரத்தை இவனுக்குக் கட்டில் செய்த தச்சன் தேர் ந்தெடுத்திருக்கச் கூடும். கட்டிலின் குறுக்குப் பல்கை சட்டசடவென்ற ஒலியுடன் முறிய அவனுடைய ஒற்றைக் கால் பள்ளத்தில் இறங்கிறது. கைகளை மெல்ல ஊன்றியவாறு வெகு பிரயாசையுடன் அவன் தன் காலை விடுவித்தான். முழங்கால் வலித்தது. தீக்குச்சி அளவில் முழங்காலில் ரத்தக் கீறல்.

இந்தச் சம்பவத்துடன் எலியை அவன் தன் மாபெரும் எதிரியாகப் பிரகடனம் செய்தான். தேரை, தவளை, பாம்பு, பல்லி, ஒணான், பூரான், கரப்பான்... இவற்றைப் பற்றி இந்தளவுக்கு அவன் கவலைப்பட்டதில்லை. அவற்றால் இந்தளவு அவஸ்தையை அவன் அனுபவித்தது கிடையாது.

அவன்து வீட்டின் பின்புறம் ஒரு பாழ்வளவு இருக்கிறது. குட்டையாகவும், நெட்டையாகவும் பற்றைகள் அங்குண்டு. அந்த வளவுக்குள் வெறுங்காலாய் நடந்தால் உடைந்த போத்தல் ஒடுக்கோ, கறள் ஆணிக்கோ, முட்கோ காலில் சேதம் விளைவிப்பது நிச்சயம். குப்பை கொட்டும் பிரதேசமாக அயலவர்கள் அதை ஆக்கி வைத் திருந்தனர். அந்த வளவு மூலையில் ஓர் அனாதைக் கார் குப்புறக் கிடந்தது. இந்த நாடு இறக்குமதி செய்த முதல் நாறு கார்களுக்குள் இதுவும் ஒன்றாக இருந்திருக்கும். இந்தக் காரை வாங்கியவனின் பேரனோ அல்லது கொள்ளுப்பேரனோ காலப்போக்கில் இந்தக் காரின் வடிவமைப்பைப் பார்க்கச் சுகிக்காமல் தீ மூட்டிக், கொளுத்தி இப்படிப் போட்டிருக்க வேண்டும்.

இவனுக்கு அச்சம், அருவருப்புத் தரும் அத்தனை ஜீவராசி களும் அந்தப் பாழ்வளவுக்குள் இருந்துதான் படையெடுத்து வருவதாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பாழ்வளவுக்கும், இவன் வீட்டுக்கும் நடுவில் இருக்கும் வேலியில் சரசரப்புக் கேட்கும் போது அது பாம்பா, எலியா. வேற்றுவோ எனப் புரியாமல் குழம்பிப்போவான்.

அவன் தீர்மானித்தான். அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். பாட்டியுடன் அவன் இருந்த காலத்தில் பாட்டி ஓர் எலிப்பொறி வைத்திருப்பாள். பாட்டியின் வீட்டின் அறையில் அடுக்கப் பட்டிருக்கும் நெல் மூட்டைகளைத்தேடி வரும் எலிகள் இவனைப் போலவே இவன் பாட்டிக்கும் அந்தக் காலத்தில் பெரும் பிரச்சினையைத் தந்தன. தேங்காய் துண்டை நறுக்கியெடுத்து, நெருப்பில் சுடுவாள் பாட்டி. பின்னர் பொறியில் பொருத்திவிட்டு இவனும், பாட்டியும் தூங்கப் போவார்கள். எனினும் எலிகள் ஒரு நாளும் அகப்பட்டதில்லை. அப்படியே இருக்கும் பொறியில் தேங்காய்த் துண்டு. ஒவ்வொரு நாளும் சிதறும் நெல்மணிகள் குறைந்தபாடாய் இல்லை.

இவனுக்கும் இப்போது எலிப்பொறியை நம்புவதைத் தவிர வேறு வழி இருக்கவில்லை. கடைக்காரன் நாலைந்து விதமான எலிப்பொறிகளைத் தூக்கிக் காண்பித்தான். பாட்டியின் வீட்டுப் பொறிக்கும், இந்தப் பொறிகளுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள். அது வெறும் தகட்டுத்துண்டு. இந்தப் பொறிகளின் வடிவமைப்பே அலாதியானது. இந்தப் பொறிகளைத் தயாரித்த நாட்டின் பெயரைக் கடைக்காரன் தெரிவித்த போது அவனுடைய நம்பிக்கை மேலும் அதிகரித்தது இந்த உலகையும் கடந்து, எவ்வளவு சாதனைகள் புரிந்தவர்கள் அந்த நாட்டினர். அவர்களின் முன்னால் இச் சன்னடவிகள் எம்மாத்திரம்? அவன் ஒரு பொறியைத் தேர்ந்தெடுத்து வாங்கிக்கொண்டான்.

பாட்டியின் உத்தியை அவன் கையாளவில்லை. தேங்காய்த் துண்டுக்குப் பதிலாக நெத்தலிக் கருவாட்டைச் சூடுகாட்டிப் பொறியில் பொருத்தி வைத்தான். எலிகளின் போக்கவரத்துப் பிரதேசம் எனக்கருதப்பட்ட இடத்தில் பொறி வைக்கப்பட்டது.

அவன் தூங்கப் போனான். தூக்கம் வரவில்லை. கருவாட்டுக்காக மூஞ்சியை நீட்டி, மரன் அடி வாங்கப் போகும் எலியை நினைத்துக் கொண்டதும் குதுகலம் குழந்து கொண்டது. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் கேட்கப்போகும் எலியின் கீச்சிடலுக்காகக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்த அவன் எப்படியோ தூங்கிப்போனான். காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக எலிப்பொறி யைப் பார்க்க அவன் ஓடிப்போனான். எலிப்பொறியில் கருவாட்டுத் துண்டை ஏறும்புகள் மொய்த்திருந்தன. எலிகள் எல்லாம் எப்போது சைவம் ஆயின என அவன் ஏரிச்சலுற்றான்.

மறுநாளும் பொறியில் சுட்ட கநவாட்டுத்துண்டு இடப் பட்டது. பொறி வைக்கப்படும் இடம் மட்டும் மாற்றப் பட்டது. அவன் படுப்பதற்கு ஆபத்தமாகிக் கொண்டிருந்தபோது பொறி மேலெழும்பி விழுந்ததற்கு அடையாளமாக ஒரு சத்தமும், எலியின் கீச்சிடலும், பொறி இழுபடுவதற்கான அறிகுறி ஒசையும் கேட்டன. அவன் பரபரப்படன் ஓடிப் போய் விளக்கைப் போட்டான். ரத்தக்சொட்டுக்கள் நிலத்தில் கிடந்தன. கழுக்குத் தெரிப்பட்ட எலியின் பற்கள் அகோரமாய் வெளியில் தெரிந்தன. சண்டையிடும் நாய்கள் கூட இப்படித்தான் வாய் பிளந்து தோன்றும்.

‘ஹா! முதற்பலி’ குரூரமான ஒரு சந்தோஷம், வெற்றிப் பெருமிதம் எல்லாம் அவனை ஆட்டெண்டிருந்தன. வெளியில் வந்து, மண்ணைக் கிண்டி, சின்ன மடுவொன் றைப் போட்டான். எலியைப் பொறியினிறு மெதுவாக எடுத்து, வாலில் பிடித்தவாறு கொண்டுபோய் மடுவில் வீழ்த்தினான். பொறியை நன்றாகக் கழுவி, துடைத்து எண்ணெய் தடவினான். எலிகள் சார்த்தியம் மிக்கவை. அவற்றுடைய ‘ரத்தத்தின்’ வாடைகூட லீச்க்கூடாது. மறுபடியும் பொறி கருவாட்டுங் துண்டுடன் வைத்து நாணேற்றப்பட்டது. அவன் மிக மகிழ்ச்சியுடன் தூங்கப் போனான்.

காலையில் எழுந்தால் அடுத்த எலி! வயிற்றுப் பாகம் அரைவாசி பிளந்தபடி பொறியில் கிடந்தது இந்த எலி. பொறியின் உதவி கொண்டு உலகத்தின் அத்தனை எலிகளையும் ஒழிப்பேன் என அவன் தனக்குள் ஒரு தரம் சொல்விக் கொண்டான். நாகாஸ்திரத்தைக் கர்னன் தடவிக் கொண்டானோ என்னவோ இவன் இந்த எலிப் பொறியை அவ்விதம் செய்வதில் சந்தோஷமடைந்தான். போனவுடன் கையெழுத்துக்கூடப் போட மறந்து தன் அலுவலக நண்பர்களிடம் மிக மகிழ்ச்சியாகச் சொன்னான் “ஓரே இரவில் ரெண்டு எலிகள் க்கோல்! ஹா...ஹா...”. அவர்கள் அவனை உற்றுப் பார்த்தனர். ஒன்றும் விளக்காததால் அப்படிப்பார்த்தனரா அல்லது தான் சொன்னதை நம்பாமல் அவ்விதம் பார்த்தனரா என இவனுக்கு புரியவில்லை.

“நம்பவில்லையா?... நம்பமாட்டார்கள்.. இரண்டு எலிகள்! ஓரே ராத்திரியில் முடிந்துவிட்டது.”

அவர்கள் அதற்குப்பிறகு ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்களுடன் மேற்கொண்டு இது சம்பந்தமாகப் பேச அவனும் விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தான். எலிகளுக்காக அவர்கள் 'அப்பாவி உயிர்கள்' என்று கூறி வக்காலத்து வாங்கக் கூடும். அல்லது ஜீவகாருண்ய சங்கத் தலைவர் யாருக்கா வது இவர்கள் விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தலாம். அவரும் தன் கடிதத்தாள் ஒன்றை விரயம் செய்து 'அப்பாவி உயிர்களை ஏன் கொல்கிறாய்' என மிரட்டல் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பக் கூடும். எனவே நாகாத்தல் நல்லதெனத் தோன்றிற்று அவனுக்கு.

அன்றிரவு மீண்டும் பொறி தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டது. அகழி நிறைய முதலைகளும், கோட்டையின் அரண்கள் தோறும் ஆயுதம் ஏந்திய சிப்பாய்களும் கிடைக்கப் பெற்ற அரசனாகத் தன்னை நினைத்து அவன் படுக்கைக் குப் போனான்.

ஆனால் அன்றிரவு எதிர்பாராத இருசம்பவங்கள் நடந்தன ஒன்று, கொஞ்சம் மழை பெய்தது. அந்த மழைச் சத்தத் தைக் கேட்டபடியே அவன் தூங்கிப்போனான். மற்றது முக்கியமானது. எலியொன்று தன்னிஷ்டத்துக்கு நேரம் எடுத்து, அவனுடைய நேசத்துக்குரிய சட்டையொன்றை சேதப்படுத்தி விட்டுப் போயிருந்தது.

காலையில் சட்டையைக் கையிலெடுத்து அவன் வெகு நேரம் வரை திகைத்துப்போயிருந்தான். அந்த சட்டையை இனி அணிய முடியும் என அவனுக்குத் தோன்றில்லை. கிழிசல் உள்ள சட்டைகளை அணிகின்ற ஒரு நாகரீகம் வரும் வரைக்குமாவது அவன் பொறுத்திருக்க வேண்டும். கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவன் எலிகளை திட்டினான். வைத்த இடத்தில் பொறி அப்படியே இருக்க, கருவாடு மட்டும் காணாமற்போய் இருந்தது, எறும்புகள் அபகரித்தனவா அல்லது சாமர்த்தியம் மிக்க எலிகளின் 'தோலிருக்கச் செய்துக்கூடும்' சாகலவேலையா என் அவன் யோசித்தான். முதல் தடவையாகப் பொறியின் மீது அவநம்பிக்கை பிறந்தது.

எலிகளின் தொல்லை குறித்து யாரிடமாவது கூறி ஆலோசனை கேட்கவேண்டுமென இப்போது அவனுக்குத் தென் பட்டது. பக்கத்து வீட்டுக்காரரான லோரன்ஸை நாடுவதைத்தவிர அவனுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. லோரன்ஸை நாடுவதற்கு சில காரணங்கள் உண்டு.

முக்கியமாக லோரன்ஸ் கோழிகளைச் சத்தமில்லாமல் அமுக்குவதில் திறமைசாலி. இரவில் மரக்கிளைகளில் தங்கிவிடும் கோழிகளை எவ்விதக் கூட்டுமுமில்லாமல் கைப்பற்றுவது எப்படி என்பதை ஒரு தடவை அவர் காட்டித் தந்திருக்கிறார். பொந்துக்குள் உடும்பொன்று ஒரு நாள் போய்ப் புகுந்து கொண்டது. உடும்பின் வால் மாத்திரம் வெளியே உடும்பின் வாலை லோரன்ஸ் பற்றிய விதமும், அப்படியே வெளியேயெடுத்து சமூற்றிய வேகமும் அற்புதம். நிலத்தில் வந்து, முகம் மோதி, விழுந்தது உயிரிழந்த உடும்பு! அவருடைய வேட்டை அனுபவங்க

ளைக் கேட்பதை அவன் அநேகமாகத் தவிர்த்து வந்திருக்கின்றான். முயல் வேட்டை அனுபவத்தைச் சொல்லி முடிக்க அவர் கிட்டத்தட்ட முப்பது நிமிஷங்களும், அதே வேளை வேட்டையாடப்பட்டது காட்டெருமையாக இருந்தால் ஏறத்தாழ இரண்டு மணித்தியாலங்களும் எடுப்பார். எனவே சிறிய ஜீவராசிகளுடன் அவர் நடத்திய போராட்டங்களையே அவன் கேட்கப் பிரியப்படுவான். அப்போதுதான் எளிதில் கழன்று கொள்ளலுமிடியும். மரை இறைச்சி கொண்டு வருவதாகக் கடந்த இரண்டு வருடங்களாகச் சொல்லி வரும் லோரன்ஸ் இன்று வரை அங்களும் செய்யவில்லை. ஒரு வேளை இவன் பற்கள் உதிர்ந்து பொக்கை விழுந்த பின்மரை இறைச்சியைக் கொடுக்கலாமென என்னியிருக்கிறாரோ. என்னவோ, பெரிய ஜீவராசிகளையே கதி கலங்கப் பண்ணி வரும் லோரன்ஸிற்கு எவி ஓர் அற்ப விடயமென அவன் நினைத்துக்கொண்டான். எலிப்பாஷாணத்தைக் கலந்து வைக்கும் முறையைத்தான் லோரன்ஸ் அவனுக்குச் சிபார்சு செய்தார். எலிப்பாஷாணம் வாங்க மருந்துக் கடைக்குச் சென்ற போது கடைக் காரர் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான். இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் வந்து எலிப்பாஷாணம் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை என அவனுக்குத் தோன்றிற்று. 'எலிக்குத்தானே?' என்ற ஓர் அபத்தமான கேள்வியுடன் கடைக்காரன் மருந்துப் போத்தலைத் தந்தான்.

அன்றிரவு ஒரு கோப்பை உணவுடன் அவன் மருந்தைக் கலந்த போது லோரன்ஸும் கூட இருந்தார்.

"இன்றைக்கு இரவைக்குப் பாருங்கள் முசப்பாத்தியை" என்றார்.

உணவுப் பாத்திரத்தைச் சுற்றிவர எலிகளின் பட்டாளமொன்று செத்து வீழ்ந்து கிடக்குமென்று நம்பிச் சென்ற வனுக்குக் காலையில் ஏமாற்றற்றம்தான் மிஞ்சியது. சோற்றுப் பருக்கைகள் இறைப்பட்டுக்கிடந்தன.

எலிகளின் ஆரவாரம் இப்போது இல்லாத போதிலும் அவன் உற்சாகமிழந்தவனாக ஒவ்வொரு நாளையும் கழித்தான். அவன் நாடியதெல்லாம் எலிகளின் பினங்கள். சரியாக மூன்றாம் நாள் அலுவலகத்திலிருந்து வந்து வீட்டுக் கதவைத் திறந்த அவனுடைய முக்கில் அந்தத் தூர் நாற்றம் வந்து மோதியது. அவன் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் போனான். அந்தத் தூர்நாற்றத்தின் பிறப்பிடம் மர அலுமாரியின் பின்புறந்தான் எனத் தோன்றிற்று. மெதுவாக அலுமாரியை நகர்த்தியதும் 'அது' அவனுக்குத் தெரிந்தது. 'அதன்' உடலில் உண்டான புமுக்கள் நெளிந்தபடி இருந்தன. ஒரு தடித்த அட்டையில் எலியின் உடலை அள்ளி, வெளியில் கொண்டு வந்து போட்டான். திடீரெனத் தோன்றிய காகம் அதைக் கவ்விற்று.

வீட்டினுள் நுழைந்தவன் மீண்டும் தூர்நாற்றம் வீசுவதை உணர்ந்தான். எலிகளின் உடல்களைத் தேட வேண்டிய

நிர்ப்பந்தம் தனக்கேற்பட்டுவிட்டதை அவன் புரிந்து கொண்டான். தேடுதல் வேட்டை ஆரம்பமாயிற்று. எவிப் பாஷானம் வைப்பதைவிட, அதனால் அங்குமிங்குமாய் செத்துப்போன எவிகளை மீட்பது எவ்வளவு கடினமான வேலை என என்னி அவன் சலிப்புற்றான். இன்றைக்கு எதுவும் சாப்பிட முடியாது என அவனுக்குத் தோன்றியது. வயிற்றைப் புரட்டிற்று நாற்றம்?

முன்சி கறுத்த ஓர் எவியின் உடல் பழைய பத்திரிகைக் கட்டுக்களின் இடுக்கில் கிடந்தது. இன்னொன்று அவனுடைய பழைய சப்பாத்துக்குள். மற்றுது மோட்டு வளையுள், எல்லாவற்றையும் நல்லடக்கம் செய்த பின் அவன் தலை முழுகினான்.

கொஞ்ச நாட்களாக எந்தப் பிரச்சினையும் எழவில்லை. அவனை யாராவது வந்து இது பற்றிக் கேட்டால் தொலைக் காட்சி நிரப்புக்குப் பேட்டியளிக்கும் பால் ணையில் தோள்களை சுற்றுக் குலுக்கிக் கொண்டு .. ஆம்! மிகவும் மனவருத்தந்தான். ஆனால் அது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இந்த முடிவைத் தவிர எந்த முடிவும் எடுக்கப்பட முடியாதது எனச் சொல்வதற்கு அவன் தயாராக இருந்தான்.

முன்று வாரங்கள் போயிருக்கும். அவனுடைய எதிரி மறுபடி தோன்றிற்று. கண்ணாடிக் குவளையைத் தட்டிவிட்டு அவன் கண்ணென்றிரே கவர் ஏறி ஒடிற்று. தான் முறிந்து விழுவதைப்போல அவன் உணர்ந்தான். அடுத்த கட்ட ஆலோசனைக்காக லோரன்ளின் வீட்டுக்கு மறுபடியும் போக வேண்டி வரும் என அவன் நினைக்கவேயில்லை. அவன் போன்போது லோரன்ஸ் கோழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். அரைக்கால் பங்கு உயிருடன் கோழி மன்றாடிக் கொண்டிருந்தது.

விஷயத்தை அவன் லோரன்ளிற்குச் சொன்னான். தான் சொல்வதை லோரன்ஸ் கவனிக்கிறாரா அல்லது கோழியின் பித்தப்பை அகற்றவதில்தான் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கிறாரா எனத் தீர்மானிக்க இயலாத நிலையில் அவன் தடுமாறினான்.

லோரன்ஸ் சாதாரணமாகச் பதில் சொன்னார். “இரு சுலபமான வழி இருக்கிறது. பூனை வளர்த்தால் எவி கிட்டே வராது. பூனை ஒன்றை வளருங்கள்.”

இது ஒரு புதுவிதமான அனுகுமுறை என்றே அவனுக்குப் பட்டது. பூனையை உடனே வரவழைத்தாகி விட்டது. பூனைக்கு ஓர் ஆங்கிலப் பெயரை அவன் சூட்டினான். தமிழ்ப் பெயர்கள் செல்லப் பிராணிகளுக்கு ஏனோ பொருந்துவதில்லை. (தேவருடைய படங்களைத் தவிர) அது எப்போதும் மியாவ் மியாவ்தான். எவிகளின் கீச்சிடலை விட பூனைகளின் மியாவ் மியாவ் மேலானது என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். வீட்டின் சகல பகுதி களுக்கும் சென்று பூனை உரிமை கொண்டாடிற்று. பூனைதன் கட்டிலில் சில வேளைகளில் சுருண்டு படுப்பதைக் கூட அவன் பொறுத்துக் கொண்டான். ஜேம்ஸ்பாஸ்ட் படத்து வில்லன் போல மடியில் தூக்கி வைத்துத் தடவும் அவன் ஆயத்தமாய் இருந்தான்.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதிகாலையில் தேவாலயம் சென்று பசியுடன் திரும்பியவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. கறிச்சட்டியில் இருந்தவற்றைக் காலி பண்ணிய திருப்தியுடன் இவளை நியிர்ந்து பார்த்து ‘மியாவ்’ என்கி றது சனியன்.

வெறி பிடித்தவன் போல் விட்டுத் துரத்தினான், அவன் மியாவ், மியாவ் என்று கத்தியபடி ஒடிற்று பூனை. சாது வேலும். அவ்வளவும் பாசாங்கு! ‘திருட்டுப் பூனையே, ஒழிந்துபோ’ என அவன் பொல்லால் எறிந்தான். அவன் பின்னும் கொஞ்ச நாட்கள் வரை பூனை வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. பின்னர் ஒரு நாள் காணாமலே போயிற்று. லோரன்ஸிடம் இனிப் போனால் நாய் வளர்க்கும் ஆலோசனையைத் தந்துவிடக் கூடும் என அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் சுயமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பின்னால் இருக்கும் பாழ்வளவை சுத்தப்படுத்தி விட்டால் எவிகள் மட்டுமல்ல, அவன் அருவருக்கும் எந்த ஜீவராசிகளும் தலை காட்டப் போவதில்லை.

கூலிக்கு ஆட்கள் பிடித்தான் அவன். பாழ்வளவைத் துப்புப் பூவு செய்யும் வேலை தொடங்கிற்று. வேலியில் படர்ந்திருந்த கல்யாணிப் பற்றையில் அவர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். வளை வெளியாக்கும் போது நிறையப் பொந்தெலி களும், பாம்புகளும் அகப்பட்டதாகக் கூலிக்காரர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அவன் பார்க்கவில்லை.

குப்பைகள் ஒரு மூலைக்குக் கூட்டியெடுக்கப்பட்டு அன்று மாலை தீயிடப்பட்டது. நத்தைகளின் ஒடுகள் வெடிக்கும் சப்தம் வெகு நேரம் வரை கேட்டது.

அதற்குப் பின்பே அவன் நிம்மதியடைந்தான். ஒரு நாள் அவன் லோரன்ஸிடம் காட்டை அழித்தது குறித்து வேடிக்கையாகச் சொன்னான். “முதலில் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை நாம் கடைசியில் செய்திருக்கிறோம்.” அதன் பின்னர் அவன் எவிகள் பற்றி மறந்தே போனான். வோல்ட்டிஸ்னியின் படம்பார்க்கும்போது மாத்திரம் எவியின் ஞாபகம் வந்தது எல்லா எவிகளும் வோல்ட் டிஸ்னியின் மிக்கி மௌலிகைப் போல இருந்தால் என்ன என்று அப்போது நினைத்துக் கொண்டான்.

வீட்டின் பின்புறம் ஒருநாள் தற்கெயலாகப் பார்த்தவன் மறுபடியும் உற்றுப் பார்த்தான். ‘பச்சைசள், மறுபடியும் தலை தூக்கியிருந்தன. மண்ணுக்குள் வேர்களை வைத்து விட்டால்தான் தங்களுக்கு மறுபடியும் வேலை என யோசி த்திருப்பார்கள் இந்தக் கூலிக்காரர்’ என எண்ணி அவன் புன்னகைத்தான்.

அன்றிரவு பத்து மணியளவில் கட்டிலில் அவன் காலடியில் தொப்பெள ஏதோ விழுந்தது. அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து விளக்கைப் போட்டான். எவியொன்று ஒடி மறந்தது. ‘மறுபடியும் எவி’ என அவன் ஈனல்வரத்தில் முன்கிக் கொண்டான்.

இப்போது எவிகளை அழிக்கும் எண்ணம் அவனிடம் இல்லாமல் போயிற்று. எவிகளிடம் இருந்துதன்னை எவ்விதம் காப்பது என்ற பயம் மேலோங்க தொடங்கியிருந்தது. ●

எச்செம் பாறுக்

போய்மைகளுடன் பரிசோதனை

உயிர் எனக்குள் துளிர்க்கிறது
 கோட்சே சுட்டது நினைப்பு வருகிறது
 தூரத்தில் தெரு நாய்ச் சத்தம்
 நிலவு மங்கிய பின்னிரவு
 குளிர்கிறது

சிலையாப் இருந்து
 சிலிர்த்துச் சிலிர்த்து
 முச்சவிட முனைந்த பொழுதே
 கல் கசிந்து உடம்பாகிறது
 கைத்தடி சூடவே இருக்கிறது

மெல்லிய காற்று
 வெண்மணலில் நடப்பது இன்னும் சுகம்
 உடையை அவிழ்த்து ஒரு புறம் ஏறிந்தேன்
 நடந்தேன்
 கிழக்கிலங்கையின் கடற்கரையோரம்

எனது கைத்தடியாய் இருந்தவள் போசே
 எங்கே
 மற்றவள் எங்கே
 அவளின் தோளில் கை போட்டு நடப்பதே
 இன்னும் சுகம்
 இரத்த அழுத்தம் குறையும்

ஏகப் பெரு வெளியில்
 மேல் திசை நோக்கி
 அமர்ந்து
 சப்பாணி கொட்டி
 உயிரையும் உடலையும்
 ஒரு நிலைய்ப்படுத்தி
 ஒருவனை நினைத்தேன்

மாணிடப் பிரிவின் சுவர்களைத் தகர்த்தாய்
 மச்கள் எல்லாம் ஒன்றே குலம் என
 ஒதினேன் ஒரு தரம்
 அஹிம்சை
 உண்ணாவிரதம்
 இவைகளின் உட்பொருள்
 இரத்தப் பிசுபிசுப்பில்
 தெளிவாய் உணர்ந்தேன்

உள் வீடு புகுந்து
 கதவைச் சாத்தும்
 அந்நியன் அகல்க
 கழுத்தைத் திருகி
 இரத்தம் குடிக்கும்
 பேய்களின் சூட்டமே
 அமைதி கொள்

என்பதாய்

வீதிமுழுதும் மக்களே வருக
 அமர்க
 மண்வெளி எங்கும்
 புல்வெளி எங்கும்
 மக்களே அமர்க

நாளைய வாழ்வின்
 நுகர்வின் பொருட்டு
 புதிய விரதமாய்
 இதனைச் செய்க

மறக்காமல்
 தெருவோரமெங்கும் மல்லிகை நடுக.

மண்ணாங்கட்டி

ஒரு துடிப்பு
 ஒரு படப்பட்பு
 மூக்கினால் காற்றை விற்று
 காற்றை வாங்குதல்.

கைகள்.....

கால்கள்

ஒரு முகம்
 ஒரு வாழ்க்கைப் பொறியின் இயக்கம்.

மண்ணினால் சமைத்த
 மாப்பண்டம்.

பொழுதுப் பூக்களை நுகர்கிறேன்.

சுட்டால்

அல்லது வெட்டினால்
 சூத்திக் குதறினால்
 சில்லென்று பாயும் சிவத்த நீர்
 மரணக் குடிப்பு வரை
 மனிதன் என்ற பெயர்

கரைந்து போகும் மண்ணாங்கட்டி
மண்ணாங்கட்டிகளின் கூட்டு
மண்பிட்டி.

மண்பிட்டிகளுக்கு கோடிட்டேன்
எனது நிலம்
துவக்கோடும் கத்திகளோடும்
காவல் காத்தேன்
எனது நிலம்.

மண்ணை அளந்து
மண்ணுக்காய் போரிட்டேன்
கடலை அளந்து
கடலுக்காய்ப் போரிட்டேன்.
வானையும் அளந்து பிடிப்பேன்
ஒரு கோடி நடசத்திரங்களுக்காய்
நாளை நான் போரிடுவேன்.

உன் மொழி, உன் மதம் வேறு
என் மொழி என் மதம் வேறு
நீ ஒரு நிறம்
நான் ஒரு நிறம்

இப்படிப் பிறக்க
எங்கும் நான் விண்ணப்பித்ததாக
எனக்கு நினைவில்லை
உனக்குண்டா

ஆயினும்
மொழிக்காய், மணத்துக்காய் போரிட்டேன்
மதத்துக்காய் போரிட்டேன்
நிறத்துக்காய் போரிட்டேன்

சுட்டால்
அல்லது வெட்டினால்
குத்திக் குதறினால்
சில்லென்று பாயும் சிவத்த நீர்

நெஞ்சு சிவிர்க்கிறது
உனக்கும் சிவப்பு
எனக்கும் சிவப்பு
சில்லென்ற சிவத்த நீர்

என்னைப் போல்தான் உனக்கும்

ஒரு துடிப்பு
ஒரு படபடப்பு
முக்கினால் காற்றை வாங்கி
காற்றை விற்றல்

முடிவில்

உன்னைப் போல்தான் நானும்
என்னைப் போல்தான் நீயும்
ஒரு மண்ணாங்கட்டியாய் கரைதல்.

உடல் கொண்டு திரிதல்

இன்னும் கனவுகள் முடியவில்லை
இன்னும் அலைதலும் முடியவில்லை.
கடித்த நுளம்புகள் அடிப்பட்டுச் சாகும்
கடியாத நுளம்புகளும் அடிப்பட்டுச் சாகும்.
புறப்பட்ட இடத்திற்கே வந்துமுடியும் பயணம்
புதிதுகள் துளிரிலேயே கருகிச் சாகும்.
வியர்வையும் வெக்கையும் பயணத்தின்
கறைகள்.

புறுபுறுப்பும் முனகலும் கனவின் கழிவுகள்
புதிது புதிது என்பது பழைமையின்
தொடக்கம்

தோலில்லாத இரத்தக் கட்டியாய் ஒரு கணம்
என் எலும்புகள் இடம் மாறிக்கிடப்பதும்
ஒரு கணம்.
காட்டுக் கூச்சலில் படங்கள் ஏந்திய
சனங்களின் தலையில் ஆயிரம் சன்னங்கள்
ஊர்வதும் ஒரு கணம்.

வெள்ளிகள் எரிவதும்
நெஞ்சு திடுக்கிடுவதும்
கண்ணி வெடியில் கால் கொண்டு நடப்பதும்
முக்கல் முனகலிலும்
திக்கித் திணறி நடக்கிறேன்.
இன்னும் இந்தக் கனவுகள் முடியவில்லை.

நித்திய மனிதம்

ஓன்றையொன்று தொடர்கிறது.
நிமிடக் கம்பியின் ஓட்டம்
பெரிய கம்பியின் தொடர்தல்
பெரிய கம்பியின் ஓட்டம்
சின்னக் கம்பியின் தொடர்தல்.

ஓன்றும் ஓன்றிலும் தங்கவில்லை
ஓன்று இரண்டு மூன்று என
காலம் கடக்கிறது.

ஒன்றுக்கு ஒன்று வழிகாட்டி
 காலம்
 கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் ஓடுகிறது.
 ஆனாலும்
 காலம் நிமிசம் அற்றது
 காலம் மணி அற்றது
 காலம் திகதியற்றது
 காலம் மாதம் ஆண்டுகள்
 எதனுள்ளும் அடைபட்டுக் கொள்ளாது.

சூரியன்
 எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டு
 கடுங் கவனத்துடன் பயணிக்கிறது
 இரவு பகலுக்குள் நுழைகிறது
 பகல் இரவுக்குள் நுழைகிறது.

மழை பெய்கிறது
 வெயில் ஏறிக்கிறது
 அலை பொங்கி எழுகிறது
 அமைதியாகிறது
 ஆனால்
 தேய்ந்து போகாத காலம் இது

காலம்
 தொடக்கமும் முடிவும் இன்றி
 பயணிக்கிறது

மாடுகள் ஆடுகள் கோழிகள்
 பாம்புகள் பல்லிகள் மண் புழுக்கள்
 காலமாகின்றன.
 நாம் காலமாகின்றோம்.
 காலம் இன்னும் பயணிக்கின்றது.

சூரியன் அடித்து நொருங்கி
 ஒளியுடன் நசிக்கப்படும் போது
 உலகம் உடைத்து சிதறடிக்கும் போது
 காலம் சற்றுக் கண்ணயர்கின்றது.

ஆனால்

மனிதன்
 இருளில் இருந்து எழுகிறான்
 காலத்தில் நித்தியமாகின்றான்.

நற்சீட்டிமுனை பள்ளி

தொலைந்து போன நாணயம்

எப்போது நிகழ்ந்ததென்று நினைவில்லை.

அலுவலகத்தில் 'ரை' யுடன்
 கதிரையில் போயமர்ந்த முதல் நாள்
 நாணயம் காணாமல் போய்விட்டது.
 வரும் வரும் என பலர் நினைத்திருந்தும்
 ஒரு போதுமே வரவில்லை.

வரம்பு மீறிய அதிகார இருட்டில்
 கரைந்து போனதாக கதை பரவியது
 பரந்த அலுவலகத்தில் வீசப்பட்டிருக்கலா
 மெனவும்

வதந்தி வளர்ந்தது
 நானே அதைப் பதுக்கிவைத்திருப்பதாகச்
 சந்தேகித்தனர் சிலர்
 தானே நாணயம் மறைந்து விட்டதென
 மொழிந்தேன் நான்...

அப்படி யொன்றைக்
 கேள்விப்பட்டதே இல்லை என்றனர்
 அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும்

இப்போது
 கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
 நாணயமில் லாமை பழகிப்போயிற்று...

ஷர்மிலாவின் இதயராகம்

ஒரு தரமான திரை அழுக்கு

ஷர்மிலாவின் இதயராகம் பார்த்து ஏற்பட்ட துக்கமும் வேதனையும் இன்னும் என்னைவிட்டுப் போகவில்லை. சூறிப்பிட்ட திரை அழுக்கின் தயாரிப்பாளர் ஏற்படுத்திய அவமானம் அவைங்களைவிட மேலாக ஒர்கி நிற்கிறது. சமூத்தில் தமிழ் சினிமா தயாரிப்பதில் அர்த்தமில்லை. சின்னத் திரை—தொலைக்காட்சி நாடகங்களைத் தயாரிப்பதே மேல் என்ற ஒரு கருத்தை அண்மையில் ஒரு மேதாவி வெளியிட்டதாக ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி கூறியது. அந்தச் செய்தியைப் படித்ததும் உண்மையாகவே எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவர் சொல்லுகின்ற காரணம்; தமிழ் நாட்டுச் சினிமா இருக்கும் வரை நம்மால் முன்னேற முடியாதென்பதாகும்.

தமிழ் நாட்டுச் சினிமா இருந்தால் நமக்கென்ன! அவர்கள் சினிமா அவர்களோடு இருக்கட்டும். நாம் நமது சினிமாவை சினிமாவாகத் தயாரித்தால் தமிழ் நாட்டவரும் விரும்பும் நிலை ஒன்று ஏற்பட முடியும். இதை யாரும் மறுக்க இயலாது. முன்னந்தண்டில்லாத பலவீனர்களைத் தவிர.

ஷர்மிலாவின் இதயராகத்தைப் பார்ப்பதற்கு அனேக தமிழ் இரசிகர்கள் திரை அரங்கங்களுக்கு வந்திருந்தனர். ஆனால், அங்கு நடந்தது என்ன? அவர்களின் மிகச் சுத்தமான தமிழ் திரைப்படரசனை அவமதிக்கப்பட்டது. திரைப்படம் தயாரிக்கின்றோம் என்ற பெயரில் அழுக்கைத் திரையிட்டு, அவர்கள் புண்படுத்தப்பட்டனர்.

ஒரு திரைப்படத்தைத் தயாரிப்பதற்கு 'திரைப்படம்' என்ற சொல் அறிந்த திறனும், காய்ந்து போன கலை உணர்வும் போதாது. இயல்பான மிக நுட்பமான கலை ஆற்றலும், சினிமாபற்றிய பூரண உள்வாங்கல்களும் அவசியத்திலும் அவசியம். ஷர்மிலாவின் இதய ராகம் திரை அழுக்கில் தென்பட்டது என்ன? தினிக்கப்பட்ட, சகிக்க முடியாத சிறுபிள்ளைத்தனமான சண்டை ஆடை குறைத்து ஆடும் நடனம், கதாநாயகனை ஏங்கி அணைத்து பாலியல் விகாரம் ததும்பிக் காட்டும் ஒரு பெண்ணின் அசிங்கம், தென்னிந்தியப் பாடல்களைக் கற்பணபண்ணிக் கொண்டு கோடைகாலத் துலா இரை வதைப் போன்ற பாடல்கள்.

ஒரு சினிமாவுக்கு இவைகள் கட்டாயமான தேவை என்ற எண்ணத்தில் நீந்தி இன்னும் மீளாத, சினிமா பற்றிய எந்த திறனும் இல்லாத, ஒரு கும்பலால் கொட்டப்பட்ட திரை அழுக்கே ஷர்மிலாவின் இதய ராகம். பாத்திரப் பொருத்தங்கள் கூட அதில் இல்லை.

வீணா ஜெயகொடிக்கு தந்தை கே. ஏ. ஜவாகர். கை ரேகை தெரிவதைப் போன்று முகத்தில் சுருக்கம் காட்டும் அந்த நாயகிக்கு நாயகன், நெஞ்சில் உரோமங்கள் கூட அரும்பாத நிலையில் காட்டப்படும் சசி விழுயேந் திரா. மற்றும் காரியாலய நண்பர்களாக, இளைஞர்களாக வரும் சீரழிந்த கோமாளிகள். எப்படிச் சகிக்க முடியும் இவர்களின் ஒன்று கூடலை! படத்தின் கதை யைப்பற்றி நானிங்கு சொல்லவரவில்லை. ஏனென்றால் அதில் கதை இல்லை.

இப்படியான ஊத்தைகளை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு ஈழத்தில் தமிழ் சினிமா வெற்றிகரமாக அமையாது, இங்கு திரைப்படம் தயாரிப்பது அபத்தம் என்றெல்லாம் புலம்புவது அதிக முட்டாள்தனம். திரைப்படத்தை திரைப்படமாக தயாரித்தால் சமூத்து தமிழ் இரசிகர்கள் புறக்கணிக்கமாட்டார்கள். சரக்கு தரமாக இருந்தால் சந்தை விசாலிக்கும். இந்தக் கோமாளிக் கும்பல்களை இன்னும் கலைஞர்களாக நம்பிக் கொண்டிருந்தால் அது சிறுக்கும் தான், பேராதனை ஜூனைத்தினுக்கு ஏன் இப்படி ஒரு ஆசை வந்தது? புதிய காற்று, வாடைக்காற்று, என்று சற்று முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்த சமூத் தமிழ் சினிமாவை திடெரென ஷர்மிலாவின் இதய ராகம் எடுத்து அவமானப்படுத்தி! ஒரு கட்டுக்கதையைக்கூட அழகாக சோடிக்கத் தெரியாத கலை குறைந்த பாவும் அவர்.

ஒரு பத்திரிகை சினிமா நிருபர் எழுதுகிறார்; பேராதனை ஜூனைத்தீன் "அக்கினிப் பூக்கள்" என்ற மற்றுமொரு சமூத்துத் தமிழ் திரைப்படத்துக்கு கதை வசனம் எழுதுகிறாராம். அவர் எழுதினால் அதில் தரம் இருக்கும் என்று நம்பலாமாம். ஏனென்றால் ஷர்மிலாவின் இதய ராகம் வெற்றிப் படத்தைத் தந்த வராம் அவர்.

முதலில் சமூத்து திரைப்பட இரசிகர்களால் நிராகரிக்கப் படவேண்டியவர்கள் இந்த கூவிக்கு பேண பிடிக்கும் நிருபர்கள். வாரா வாரம் வாசகர்களை முட்டாள்களாக கருதிக் கொண்டு, பிரசாந்தை ஒரு மாபெரும் கலைஞர் என்றும், திறமை மிகக் இளையராஜாவை புறக்கணித்து அவருக்கு அபகிர்த்தியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, தங்கள் ஆதாயத்துக்காக பேணகளைப் பாவிக்கின்ற சின்னத்தனமே மேற்சொன்ன அக்கினிப் பூக்கள் கதைத் தரமும். ஏனென்றால், பேராதனை ஜூனைத்தினுக்கு ஒரு திரைப்படத்திற்கு கதை வசனம் எழுத எந்தத் தகுதியும் இல்லையென்பது ஷர்மிலாவின் இதய ராகத்தில் நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோலைக்கிளி

காட்டுப் பூச்சிகள்

சண்முகம் சிவலிங்கம்

தம்பி முழிச்சிற்றான். பாயில் தலகாணிகளும் போருக்கிறசைகளைம் தெரிந்தன. அம்மா எழும்பிற்றா. அப்பாவும் எழும்பிற்றார். அவங்க படுத்த இடம் சும்மா கிடக்கு. அம்மா படுத்த இடத்தில் தம்பி கொஞ்சம் உருண்டு புரண்டான். இறவானுக்குள்ளால் வெளிச்சம் தெரியுது.

அவனைத் தம்பி எண்டுதான் எல்லாரும் கூப்பி வொங்க. தம்பிட பள்ளிக்குடத்துக்குப்போன பிறகு தான் தம்பியை இன்னொரு பேர் சொல்லியும் கூப்பி வொங்க எண்டது தெரியும். அப்பிடிக் கூப்பிடக்குள்ள தம்பி உள்ளேன் எண்டு சொல்ல வேணும். அந்தப் பேர் பள்ளிக்குடத்தில் மட்டும்தான். நம்மட ஊட்டல், அகிலாட, தங்கமணிரஹட்டல் எல்லாம் அவன் தம்பிதான்

அம்மாட பாய் நல்லாத்தான் இருக்கு. அம்மா இந்நேரம் குசினிக்குள்ள இருப்பா. தம்பி டக் என்று எழும்பியிருந்தான். எழும்பின உடனே பாயை சுத்த வேணும் எண்டு அப்பா சொல்லுவார். அம்மா ஒண்டும் சொல்ல மாட்டா. அம்மா உடனே சுத்த மாட்டா. அப்பாவும் சுத்த மாட்டார். அம்மாதான் அப்பாட பாய், தம்பிர பாய் எல்லாம் பொறகு, குசினி வேலையெல்லாம் முடிச்சிற்று வந்து சுத்தி வைப்பா.

தம்பி இன்னும் இருந்த படியே ஸ்க்கிறீனைப் பார்த்தான். ஸ்க்கிறீனர் பத்தின கறுப்பு இன்னும் தெரியுது. ஒரு நாள் எல்லாம் பத்திப்போச்சு. அம்மா காவல எழும்பி, விளக்கைக் கொழுத்தினவ, குசினிக்குள்ள போக முதல், ஒண்டுக்கு உரயா வர, விளக்கை அப்பிடியே வைச்சிற்று கோடிக்குள்ள போயிற்றா. ஸ்க்கிறீன் பத்தக்குள்ள தம்பியும் பாத்துத்துத்தான் இருந்தவன். ஸ்க்கிறீனை தம்பிதான் கொஞ்சத்தினவன் எண்டு அம்மா அடிச்சவ. ‘நான் இல்ல, நான் இல்ல’ எண்டு தம்பி சொல்லச் சொல்ல அம்மா அடிச்சா. பொறகு அவனை கட்டிப் புடிச்சிற்றுக் கொள்ளினவ.

தம்பி திடீரென எழும்பி, மன்டபத்துக் கதவுக்குள்ளால் பாய்ஞ்சி குசினிக்குள் ஓடினான். அம்மா கோப்பியைக் கலக்கித் தந்தா. குடிச்சிற்று வாசலுக்கு வந்தான். வாசலை துளி அக்கா வடிவாகக் கூட்டி இருந்தா. செவ்வரத்தைகளைப் பார்த்தான். குருவி கள் பூக்களில் தேன் குடித்தன. சின்னச் சின்ன கொட்டப்பாக்கான் குருவிகள். என்ன நீட்டுச் சொன்டுகள்!

நீலச் சொன்டுகள். நீலமும் வெள்ளையுமான சேட்டைகள். பஞ்சபோல நெஞ்சு. ச்சோ! என்ன வடிவான குருவிகள். அப்பாட்ட சொன்னாலும் புடிச்சி தரமாட்டார்.

தம்பி பதுங்கிப் பதுங்கி ஒரு குருவியைப் பிடிக் கப்போனான். ச்சோ! கொஞ்சத்துக்குள்ள. தம்பி என்ன மாதிரிப் புடிச்சான்! கொஞ்சத்துக்குள்ள ஒடிற்று.

குருவிகள் எல்லாம் போய்ச்சி. இனி எப்போ வரும்? தம்பி எதிர்பார்த்திருந்தான். அம்மா எழும்பும் போது அவனும் எழும்பினால் இந்த பூக்குருவிகளைப் பிடிக்கலாமா? அந்நேரம் இந்த செவ்வரத்தம் பூவுகள் கொஞ்சம் விரிஞ்ச வடிவாக இருக்கும் சின்ன சிட்டர் கிலுக்கிற சின்னமணி போல. அந்நேரம் குருவிகளுக்கு கண் தெரியாது. விடியவும் மாட்டாது. லேசா புடிச்சுப் போடலாம்.

மம்ம! பூக்குருவிகள் வாறாங்க. தம்பி முடக்குத் தெண்ணையில் ஓளிச்சிற்றான். நீண்டு வளைஞ்சுஞ்ச சொன்டு சொன்டை பூவுக்குள்ள பூத்துது! பூத்துது! சொன்டு எல்லாம் மறையுது. உறிஞ்சுது, உறிஞ்சுது, எல்லாத் தேணையும் உறிஞ்சுது! தம்பி பதுங்கி, பதுங்கி, கையை மெல்ல,..... மெல்ல மெல்ல..... நீ-ட-டி-நீ-ட-டி-நீ- ச்சா! கொஞ்சத்துக்குள்ள..... ரிவ் என்று பறந்தித்து..... மற்றதுகளும் ரிவ் என்று பறந்தித்துகள்... .. கையால் பொத்திப் பிடிக்கக்குள்ள, ச்சா! தம்பிக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. அந்தக்குருவி பறந்து போன திக்கைப் பார்த்துக்கிரித்தான். அது தன்ர கைக்குள் பட்டு தப்பிப் போன சந்தோஷத்தை துளி அக்காட்ட சொல்ல ஓடினான்.

துளி அக்காவை கிணத்தடியில் காணல்ல, தோட்டத்துக்குள்ளையும் காணல்ல. குசினிக்குள்ள போனான். அம்மா இடியப்பத்துக்கு மா புளிஞ்ச கொண்டிருந்தா. மண்டபத்துக்குள்ள வந்தான். அப்பா வேட்டி கட்டிக் கொண்டிருந்தார். தம்பி அப்பாவடைய இடுப்புப் பட்டியை எடுத்துக் கொடுத்தான். அப்பா வேட்டி கட்டின கையோட அவனை தூக்கிக் கொஞ்சினார். அவருடைய பெரிய மீசை குத்தியது. அவன் திமிறிக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

பலாவின் கீழ் பழுத்த இலைகள் கிடந்தன. பின்னேரங்களில் பலாவடியை துளி அக்கா கூட்டுவாள். வெள்ளை மணலில் அவள் கூட்டிய இடம் வரிவரியாக வடிவாக தெரியும். அதுக்கு மேலதான் பழுத்த பலா இலைகள் விழும். பழுத்த புது பலா இலைகள் விழ வேணும் எண்டுதான் துளி அக்கா பலாவடியைக் கூட்டுறவள். பின்னேரங்களில் துளி அக்கா பலாவடியை கூட்டாட்டி பழுத்த புதுப் பலா இலைகள் விழமாட்டாது. பலா இலைகள் விழாட்டி,

தம்பி விளையாட ஏலாது. தம்பி விளையாடுறதுக்கு பலா இலைகள் விழட்டும் என்னுதான் துளசி அக்கா பலாவடியைக் கூட்டி விடுகிறவள். துளசி அக்கா அவட ஊருக்குப் போனா அம்மாதான் பலாவடியைக் கூட்டுவா.

பலாவின் கீழ் வெள்ளை மணல் வரியில் பழுத்த பொன்னிறமான பலா இலைகள் கிடப்பதைப் பார்த்துத் தம்பி சந்தோஷப் பட்டான். பொன்னிறமான பழுத்த இலைகளில், இரண்டொரு பச்சைப்பொட்டு கள் இருந்தன. அதுகள்தான் வடிவான இலைகள். தம்பி அதுகளைப் பொறுக்கி முகத்துக்கு நேரே நீட்டி நீட்டி அழகு பார்த்தான். மற்றப்பழுத்த இலைகளை யும் பொறுக்கி அடுக்கி எடுத்தான். அடுக்கின படியே அதுகளைப் பலாமரத்தின் அடி வேர்த் திட்டுகளுக்கிடையில் வைத்து விட்டு தோட்டத்திற்குள் போனான்.

தோட்டத்தில் தென்னம் பிள்ளை ஒன்றை நெருங்கினான். சவன்டு கிடந்த ஒலை மட்டைகளில் ஓர் ஒலையைப் பியத்தான். பின்னர் ஒலையை அப்படியே போட்டு குசினிக்குள் ஓடினான். சின்ன மேசைக் கத்தியுடன் மீண்டும் ஒடி வந்தான். அம்மாவின் குரல் பின்னால் கேட்டது.

“தம்பி..... தம்பி..... கத்தியைக் கொண்டா, கையை வெட்டிப் போடும், கத்தியைக் கொண்டா.”

அம்மா கத்துவதை தம்பி சட்டை செய்ய வில்லை. ஒலைகளிலிருந்து ஸர்க்கில்களை சீவி எடுத்தான். கத்தியை கீழே அவ்விடத்திலேயே போட்டு விட்டு ஸர்க்கில்களுடன் பலா மரத்தடிக்கு வேகமாக வந்தான்.

பலாவின் கீழ் ஆறுதலாக சம்மாளம் கோவி அமர்ந்தான். காற்சட்டையினுள் இருந்து புறப்பட்ட தொடைப்பகுதி கீழ்க்காலிலும் பார்க்க வெளுப்பாய் இருந்தது. தம்பி நல்ல வெள்ளை என்று தனக்குள் கேயே முனுமுனுத்துக் கொண்டான். கைவிரல் நகங்களையும் பார்த்தான். தம்பி நல்ல துப்பரவு என்றும் முனுமுனுத்தான். பற்களை ஈசை என்று காட்டி, தம்பிர பல்லும் நல்ல வெள்ளை என்று சொல்லி தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டான். சின்னப் பற்கள், பற்களிடையே இடைவெளி தெரிந்தது.

ஸர்க்கில் துண்டுகளைக் கொண்டு பலா இலைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று பொருத்திய போது, தம்பியின் உதடுகளும் இறுகிப் பொருந்தி, ஸர்க்கிலின் தள்ள லுக்கும் ஊடுருவலுக்கும் தக்கபடி கெழிந்தன. கண்கள் பெரிய இமைகளுக்குள் கூர்மையாகி, கைகளை நகர்த்தும் நிமோட் கொண்றெர்லர்களாயின.

ஒன்றோடு ஒன்று தொடுக்கப்பட்ட இலைகளைக் கொண்டு முதலில் ஒரு வளையம் செய்தான். இந்த

இலை வளையத்தை தலையில் முடி போல கவிழ்த்துப் பார்த்தான். “சரியா இருக்கு!”

தம்பி சிரித்து தனக்கு ஒரு ஜே போட்டுக் கொண்டான். பின்னர், பச்சைப் பொட்டுள்ள இலைகள் மூன்று எடுத்து இலை வளையத்தின் ஓர் இடத்தில் ஸர்க்கிலால் பொருத்தினான். இலை வளையத்தை மீண்டும் தலையில் முடி போல் கவிழ்த்து பிந்திக் குத்திய மூன்று இலைகளையும் தடவிப்பார்த்தான். அவை காதோரமாக பட்டன. அவை நெற்றிக்கு நேரே வரத் தக்கதாக இலை வளையத்தைத் திருப்பினான். மூக்குக்கு நேர் இருக்குத் தடவி, ‘சீசோ!’ எனச் சொல்லி சிரித்துக் கொண்டான்.

“இதைத்தான் கிரீடம் என்டு சொல்றதாம். ராசாத்தம்பியின் கிரீடம்”

தம்பி கிரீடத்தை கழற்றி கவனமாய் பலா மரத்தின் அடியில் வைத்தான். மீண்டும் ஏழெட்டு இலைகளை எடுத்து ஒன்றோடொன்று ஸர்க்கிலில் குச்சிகளால் இணைத்தான். இணைத்த இலைப் பட்டியை இடது கையின் முழுநீளத்துக்கும் வைத்து அனந்தான். ‘சீசோ!’ என்று சிரித்துக் கொண்டு இந்த இலைப் பட்டியை கிரீடத்தின் குஞ்சத்துக்கு எதிரே உள்ள பிடரி வளையத்தில் ஸர்க்கிலால் இணைத்தான். மீண்டும் கிரீடத்தை தலையில் குடினான். மூக்குக்கு நேரே நெற்றியுடன் விரலை நகர்த்தி கிரீடத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். மூன்றிலைக் குஞ்சத்தையும் விரல்கள் தடவின. அதேவேகத்தில் பின்னால் கழுத்தில் கையை வைத்து பார்த்தான். இலைப் பட்டிகை கையில் பட்டது. சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. இவெல் பல் இன்னும் தெரிய சிரித்துக் கொண்டு எழுந்து பலா மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி கீச்சிட்டு துள்ளிக் கெந்தினான்.

‘கீச்ச மாச்சுத் தம்பலம், கீயா மாயா தம்பலம், கீச்ச மாச்ச தம்பலம், கீயா மாயா தம்பலம்

பின்னர் தம்பி கிரீடம் அணிந்தவாறே மாமாவின் லொறி ஒட்டத்தொடங்கினான். பலா மரத்தை சுற்றி கேற்றுப் பக்கம் ஓடினான். கேற்றுக்கு இட்டுச் சென்ற பாதையின் இரண்டு பக்கமும் பூத்திருந்த செவ்வரத்தையிலிருந்து ரில் ரில் என்று குருவிகள் பறக்க, தம்பி ப்பிர.. ப்பிரர்... ப்பிரர்..... ர்ரர்ர் என்று லொறி இரைந்து கொண்டே கேற்றைக் கடந்து ஒழுங்கை மனவில் இறங்கினான். லொறி செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தை ஊட்டுப் பக்கம் திரும்பியது. ஒழுங்கை மனவில் நொறுங்கிய வேப்பங் சருகுகள் நெருக்கெந்து. செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தையின் ஊட்டிடிக்குப் போய், தம்பியின் லொறி ரிவேஸ் ஆகி புழுதி

கிளப்பி தம்பியின் ஊட்டையும் கடந்து கோயில் வெளிப் பக்கம் போனது. தம்பியின் வளவு மூலையில் வெம்பும் கோயில் வெட்டையும் தெரிந்தன.

வெம்புப் பக்கமிருந்து துளசி அக்கா வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் ஏருக்கிலை மரங்களுக்கு இடையால் வந்து தகரைப் பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு, தும்பைகள் பாத்ததுக்குக் கீழ் சவங்கிச் சவங்கிக் கெழிய தொம் தொம் என வாறாள். தம்பியைக் காட்டிலும் துளசி அக்கா வெள்ளையாம். அவள் நல்ல தொம்ம! திருவோணம் கொக்குப் போலயாம். திருவோணம் நீட்டுச் சட்டை போடுவாள். துளசி அக்கா, அப்பாவைப் போல, அப்பா வேட்டி கட்டுறாப் போல இடுப்பில் துண்டு கட்டுவாள். அவள்ர இடுப்பு தெரியும். வயித்தடியும் தெரியும். வயித்துக்கு மேல் அம்மாட பழைய சட்டைகளை அம்மா சின்னனாக்கி குடுத்துப் போடுவாள். கனுதாவளையாம். அப்பா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து கூட்டி வந்ததாம். அம்மாவை துளசி அக்கா “அம்மை அம்மை” எண்டுதான் சொல்லுவாள். அம்மா எண்டு சொல்ல அவளுக்குத் தெரியாதாம்.

துளசி அக்காவை எதிர்நோக்கி தன்னுடைய லொறியை கொண்டு செல்ல உத்தேசித்த கிரீடராசாத் தம்பி, திமிரென ரிவேசாகி, மீண்டும் ஒழுங்கையில் தன்னுடைய லொறியைச் செலுத்தினான். செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தையின் ஊடுதான் ராசாத் தம்பியின் ராச்சிய எல்லை. லொறி மீண்டும் ரிவேசாகி புழுதி கிளப்பி வரும் போது துளசி அக்கா இவனைப்பார்த்து சிரித்தவாறே, கேற்றின் இடுக்கில் நுழைந்தாள். துளசி அக்கா சிரிக்கும் போது சின்னப் பற்களின் மேல் உதடு உரஞ்சியது போல் மேல் எழும். லேசாக முரசம் தெரியும்.

கிரீடராசா தீவிரமாக லொறி ஓட்டியதில் அப்பா புறப்பட்டுப் போனதைக் கவனிக்கவில்லை. அப்பா வளவு மூலையில் கோயில் வெளிப் பக்கமாக திரும்பும் போதுதான் அவருடைய கொண்டைக்கட்டும் இடுப்புப் பட்டியும் தெரிந்தது. அம்மாதான் அப்பா வுக்கு கொண்டை கட்டியிருப்பா. அம்மா பாயை எடுத்துப் போட அப்பா அதில் இருந்திருப்பார். அம்மா அப்பாவின் தலையை வாரும் போது வாய் ஒயாம கனக்க கதைப்பா. அப்பாவின் நாடி உயர்ந் திருக்கும். கழுத்து பின் பக்கமாக வளளந்திருக்கும். அப்பாவின் தலைமயிர் அம்மாவின் கைக்குள். அப்பா ம்... ம்... ம்... என்று ‘ம’ போட்டுக்கொண்டிருப்பார். அப்பாவின் தலையை வார்ந்து கொண்டையை முடிஞ்சு, வடிவாக வெள்ளிக் கொண்டைக்குத்திணையும் குத்தி விடுவா. தம்பி பார்த்துக் கொண்டே நிற்பான். அப்பா நல்ல பிள்ளை. ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டை அவிழாமலும், கொண்டைக்குத்தி சழராமலும் ஏப்ரன் போட்டு நின்டுற்று சாயந்தரமா மாலை படக்குள் கள்ஞுக் குடிச்சிற்று வருவார்.

“தம்பி... தம்பி... தம்பி... டெய், எங்கடா போயித்தாய்? தம்பி.....”

அம்மா எவ்வளவு கூப்பிட்டாலும் தம்பிக்கு இல்டாம் வந்தால்தான் ஓய் என்பான்.

“..... தம்பி, குளிக்க வா மனே.....”

தம்பியின் லொறி இன்னும் வேகமாக மூச்சப் பிடித்து செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தையின் ஊட்டுக்கு முன்னால் இருக்கிற காட்டுக்குள் ஓடியது. கடைசியில் அம்மா கம்புடன் ஒழுங்கைக்குள் வந்தா. கம்பைக் கண்டு தும் லொறி காலைக் குத்தியடித்து சினுங்கியது. கிரீடராசா கிரீடத்தைப் பிய்த்தெறிந்து வெறும் தம்பி யானான். கேற்று இடுக்குக்குளால் இழு பட்டுப் போனான்.

அடுப்புக் கரியை சப்பி சப்பித் துப்பினா, என்ன செய்வா? அம்மா பிடிச்சி கரியால் பல்லத் தேய்ச்சிலிட்டா, தம்பி இன்னும் கத்துவான்..... இன்னும் கத்துவான்.. அம்மா கொம்மா... அம்மா கொம்மா... என்ன செய்வா? ... கொம்மி... கொம்மி.....

“துளசி தம்பியைக் குளிக்க வார்ரி”

“இல்ல, இல்ல, நான் துளசி அக்காட்ட குளிக்க மாட்டன்”

“ஏன்ரா?”

“அவ ஊண்டி தேய்ப்பாவு”

“எண்டா, ஊண்டித் தேய்ச்சாத்தானேடா ஊத்தை போகும.....”

“இல்ல, இல்ல, அவ ஊண்டித் தேய்ப்பா...” அம்மா சிரிக்கிறா. அம்மா கொம்மா.....

“சரி, டுயே துளசி, நீ புள்ளைக்கு மெல்லவாய் தேய்தி”

“இல்ல, இல்ல, நான் துளசி அக்காட்ட குளிக்க மாட்டன்”

“ஏன்ரா? அவள் ஊண்டித் தேய்க்க மாட்டாளாம்”

“இல்லெல்ல, அவ கண்ணுக்குள் சவுக்காரம் போடுவா”

“ஏன்டி, நீ தம்பிக்கு கண்ணுக்குள் சவுக்காரம் போடுற நீயாடி?”

துளசி அக்கா என்ன சொல்லுவாள் என்று கவனிப்பதில் சிறிது நேரம் சினுங்கவை விட்டு நின்றான். ஒரு பதிலும் அவனுடைய காதுக்கு எட்ட வில்லை. அரிசிப் பல்லில் உதடு உரஞ்சியது போல மேலுயர்ந்து, முரசும் தெரிய அவள் சத்தமில்லாமல் சிரிப்பாள் என்பது தம்பிக்கு தெரியும். அவன் மீண்டும் சினுங்கத் தொடங்கினான்.

“சரி வாடா, நான் வார்க்கிறன்”

அம்மா சிலையை கூட்டிக் கூட்டிக் கொண்டு கிணத்தடிக்குப் போனாள். தம்பி கழுகுக்கு கழுகு நின்று, சினுங்கி காலை உதைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“காற்சட்டையை சமுத்தண்டா குளிக்கிறதுக்கு”
“இல்ல, களத்த மாட்டன்.....”

“குளிக்கிறதில்லையாடா? இஞ்சு பார், கம்பு தான் சொல்லுக் கேக்கும்...”

தம்பியின் சினுங்கல் அழுகையாக மாறியது. அம்மா காற்சட்டையை கழுற்ற எத்தனித்தாள். அழுகை ஒப்பாரியாக மாறியது. அம்மா, தம்பியின் காற்சட்டையை கழுற்றி உரிந்தே விட்டாள். ஆத்திரத்தில் அதனை கூரையின் மேலும் ஏறிந்து விட்டாள். தம்பி பொத்திக் கொண்டு ஓடிப் போய் கிணற்றுக் கொட்டில் மறைந்தான். அம்மா அவனை இழுத்து கழுகுக்கும் கிணற்றுக்கும் இடையில் இளக்கப் போட்டிருந்த தென்னோலை மட்டைகளுக்கு மேல் நிறுத்தினாள்.

அவன் பொத்திப் பிடித்தபடி, அழுது கொண்டே நின்றான். ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்ததில் துளசி அக்கா தோட்டத்தில் கொள்ளி எடுத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. அதே திரும்பவில் செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தை வருவதும் தெரிந்தது. அவவைக் கண்டதும் தம்பி இன்னும் அகட்டிப் பொத்திக் கொண்டான்.

“என்னகா அது, அவன் கொள்ற? தன்னி வாக்க கள்ளாமா?”

“இஞ்சு பார், இவன்ற கூத்தை. காற்சட்டையோடு குளிக்க வேணுமாம். உரிஞ்சு போட்டு நிக்க மாட்டாராம்.”

“எனாம் ஆரும் மச்சாள்மார் கண்டிருவாங்களாமா?”

செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தை மஞ்சுட்டுக்கு நேரே இருக்கிற மண்டபக் கதவின் நிலைப்படியில் குந்திக் கொண்டா. குஞ்சாத்தைக்கு ஒரு கண் பூப்பட்டது.

அவக்கு அந்தக் கண் தெரியா எண்டு அம்மா சொன்னவ. தம்பி திரும்பிப் பார்த்தான். நல்ல கண்ணை இந்தப்பக்கமாக வைத்திருக்கிறா. தம்பி கிணத்துக் கொட்டைப் பார்த்துப் பின்காட்டித் திரும்பினான்.

“இதென்னடாப்பா, பின்னுக்கு ரெண்டு செல்வல் பணங்காயை கட்டி வைச்சாப்ல...”

செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தை தம்பியைப் பகிடி பண்ணி என்னமோ சொல்றா எண்டு தெரிஞ்சிது. ஆனா, என்னெண்டு விளங்கல்ல.

தம்பி குளிச்சு முடிஞ்சி. அம்மா துடைச்சும் விட்டா. தம்பி காச்சட்டையை பாத்தான் கூரையில்! உள்ளட்டுக்கு எதிர இருக்கிற மண்டபக் கதவு இன்னும் திறக்கல்ல. தம்பி பொத்திய படியே குஞ்சாத்தையைக் கடந்து மண்டபத்துக்குள் ஓடிவிடலாம் என்று என்னி ஓடினான். அந்த மனுசி, சமயம் பார்த்திருந்தது போல, அவனுடைய கையை பிடிச்சி இழுத்தா.

“என்ன உனக்கு வெக்கம்? — இஞ்சுப் பாப்பம் உனர் வாழைப்பழுத்த!”

கையைப் பிடித்து இழுத்த அந்த கண் பூத்த மனுஷியே ஒரு கணம் அசந்து போனது போல் இருந்தா பின்பு கொடுப்புள் கிரித்தவளாய்ச் சொன்னா.

“ஓங்கா, புள்ளட பழும் நல்லா கீழ் தள்ளித்து! ஏன் இவனுக்கு ஒரு க்ஷையைக் கட்டினா என்ன?”

“அருணாக் கொடியை பிச்சுப் போட்டுத் திரியுறானே, முக்கணாங்கயித்த அறுத்த நாம்பனைப் போல.....”

“எண்டாலும் இவனுக்கென்ன, அது ஒரு மாதிரி இருக்கு? — கொஞ்சம் உசந்து வளைஞ்சது மாதிரி?”

“அவனுக்கு அது அப்பிடித்தான்”

அம்மாவும் குஞ்சாத்தையும் கதைக்கும் போது தம்பி யண்ணலுக்கூடாகப் பார்த்தான். துளசி அக்கா பொறுக்கிய கொள்ளிகளுடன் குளிக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

தம்பி சாப்பிடக்குள், துளசி அக்கா குளிக்கிறதுக்கு, நெஞ்சுக்கு மேலால் உடுத்தாடைக்கட்டினாள்.

சாப்பிட்டதும் தம்பி பலா மரத்துக்குக் கீழே போனான் இப்போது கீர்டம் செய்ய அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மல் லிங்கக்குப் பக்கத்தில் நின்ற

தென்னையின் கீழ் ஒரு குரும்பட்டி தெரிந்தது. மற்றத் தென்னைகளின் கீழும் போய் குரும்பட்டிகள் பொறுக்கி வந்தான். பலா மரத்துக்கும் வீட்டிற்கும் இடையில் கோடிப்பக்கமா, நின்ற தோடையை அடுத்து நின்ற கிளிச் சொன்று மாவின் கீழ் அவைகளைக் கொண்டு போனான். குசினிக்குள் போய் கத்தியை தேடிக் கொண்டு தோட்ட-த்திற்குள் தென்னம்பிள்ளையின் கீழே அதைக் கண்டெடுத்தான். பத்துப் பதினெண்து தென்னோலைகளை பியந்தெடுத்து ஈர்க்கில்களைப் பிரித்துச் சீவினான். தம்பிக்கு இதெல்லாம் கனக்கத் தெரியும். ஆபரணப் பெரியம்மாவின் வேலி வரை நீண்டிருந்த தென்னம் பிள்ளையின் நிழல் பலா மரத்துக்கும் இங்கால வந்தித்து. நிழல் இப்படி இறங்கினா நேரம் போயித்து எண்டு துளசி அக்கா சொல்வாள். துளசி அக்கா இப்போ என்ன செய்வாள்? குளிச்சித்து சாப்பிடுவாள். அவள் பெரியப்பாட்டப் போய் சோறாக்க இன்னும் நிழல் இறங்க வேணும். செம்பரத்திக்கு நிழல் வர வேணும்.

ஸர்க்கிலுடன் மாமரத்தின் கீழ் வந்து, சம்மாளம் கோவி இருந்து தேர் செய்யத் தொடங்கினான். ‘இந்த ஸர்க்கில்கள் பெலம் இல்லை. இந்தக் குரும்பட்டியும் குத்துப்படுகுதில்லை. மத்த குரும்பட்டி? அதுவும் முத்தல். பெரிச். இஞ்சப் பார்! உள்ளுக்கு இந்த ஓரத்த, என்ன வடிவா ஒரு வளையம் – சிவப்பா .. சி ... தவுட்டு நிறத்தில் ... சி ... அதுவும் இல்ல, நாலு மணிப் பூ நிறத்தில், நாவல் கலர் நிறத்தில! குரும்பட்டியைக் காட்டிலும் ஆமணக்கங்காய்தான் நல்லம். எந்தப் பக்கமும் குத்தலாம், குரும்பட்டியைப் போல் பாரமும் இல்ல, ஸர்க்கிலும் வளையாது.....’

தம்பி எழும்பி ஆமணக்கங்காய் ஆயப் போனான். கோடி வேலியில் ஒரு ஆமணக்கிலும் காய் இல்ல. ஆமணக்கு எந்நானும் காய்க்கறல்ல எண்டு துளசி அக்கா சொன்னவள்தான்..... தம்பிக்கு தேர் செய்வதிலும் அலுப்பு உண்டானது. தேர் செய்தால் கோயில் கட்ட வேணும். கோயில் கட்டினால் களிமண்ணால் சாமி செய்ய வேணும். அம்மா இப்போ சட்டிபானை செய்யுறத உட்டுத்தா. திருவோணத்திர அம்மா மாரிக்குஞ்சாத்ததான் சட்டிபானை வைக்கிறவ. களியால தம்பிக்கு பிள்ளையார் செய்யத் தெரியும். கிட்னர் செய்யறதுதாள் தம்பிக்கு விருப்பம். கிட்னர்ர கிரீட்துக்குப் பின்னுக்கு களியால வட்டத் தட்டு மாதிரி செய்து பொருத்தினா என்ன வடிவாக இருக்கும்! ச்சா!!!..... இதெல்லாம் செய்யுறதெண்டா, தம்பி தனியே செய்ய ஏலா..... பொன்மணி, அகிலா, திருவோணம் எல்லாரையும் கூட்டி வரவேணும். துளசி அக்காவும் வருவாள்.

தம்பி துளசி அக்காவைப் பார்க்கப் போனான், அவளைக் காணவில்லை. பெரியப்பாட ஊட்ட. போய்

இருப்பாள். அவன் கேற்றைக் கடந்து ஒழுங்கையில் இறங்கி, கோயில் வெளிப்பக்கமாகப் போனான். துளசி அக்கா கோயில் புளியைமரம், அரசமரம் எல்லாத்தையும் கடந்து, பெரிய மாமா ஊட்டுப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

பெரிய மாமா பெரிய றைவர். பெரிய பெரிய லொறிகள் எல்லாம் ஒட்டிக் கொண்டு வருவார். தம்பியும் அப்பிடி லொறிகள் ஒட்டுவான். கோயில் கிணத்தடியில் லொறியக் கழுவுவாங்க. மாமாட கை பெணியன்ட கழுக்கட்டுக்குள்ள அத்தாங்கு போல பின்னல்கள் தெரியும். அப்பாட பெல்ட் என்ன ஆழ கான பெல்ட்! மாமாட பெல்ட் தோல் பெல்ட். அவர் அப்பாவைப் போல வடிவா கட்ட மாட்டார். இவர் கட்டாலும் இவர்ர தொந்தி வயித்துக்குக் கீழ் கோட்டுச் சாறன் மறைச்சுப் போடும்.

மாமாவுக்கு அப்பா போல கொண்டையும் இல்ல. தம்பியைப் போல சிலுப்பாதான். தம்பிக்கு வெட்டுற நாசவன்தான் அவருக்கும் வெட்டுவான். தம்பிக்கு வெட்டுறாப் போலகான் ஒட்ட வெட்டுவான் மாமாவுக்கும். வம்மிப்பூ மாதிரி இருக்கும் அவருக்கு. அப்பா ஏன் இப்பிடி வெட்டுறதில்லை? ஏனென்றால் அப்பாவுக்கு லொறி ஒட்டத் தெரியாது. அப்பாவுக்கு லொறியில் ஏறவும் தெரியாது. தம்பி மாமாவின் லொறியில் ஏறியிருக்கிறான். அந்த கறுத்த வளையத்தை புடிச்சி சுத்தியுமிருக்கிறான். அது அவன்ர நெற்றியில் தட்டும். உருட்டி விளையாட அது நல்ல வளையம். ஆனா அதைக் கழுத்த ஏலா.

துளசி அக்கா மாமாட ஊட்ல அரிசி அரிக்க அரிக்கிமிலயில் அரிசி எடுத்தித்து பாணையோட் போறது வேலிக் கம்புக்குள்ளால தெரியுது. ஏன் துளசி அக்கா மாமாட ஊட்ல அரிசி அரிக்கிறா? மாமி செத்துப் போனா. இருமி இருமி செத்துப் போனா. மாமாவுக்கு அம்மா கறி குடுப்பா. சோறு குடுக்கமாட்டா. அது தான் துளசி அக்கா அரிசிசிப்போடுறா.

தம்பி ஒரு கல்லைப் பொறுக்கி புளியை மரத்துக்கு எறிந்தான். ச்சோ! தப்பித்து, புளியங்காய் கொன்னைக்கு பக்கத்தால் போயித்து. தம்பி சந்தோசமாகச் சிரித்துக் கொண்டான். இன்னொரு கல்பொறுக்கி எறிய ஆயத்தமானான்.

‘இந்த முற காய் விழுமா, இல்லையா பார்!’ தம்பி யாருக்கோ சொல்லிக் கொண்டு எறிந்தான். காய் எங்கேயோ இருக்க கல் எங்கேயோ போய் துரோபதை அம்மன் கோயில் ஒட்டில் தடார் என்றது.

‘டேய், ஆர்ரா அவன்?’

கட்டாடி அப்பச்சியின் குரல். தம்பி பயந்து ஆலைகளுக்குக் கீழே ஓடினான். கட்டாடி அப்பச்சியைக் காணல்ல. கொஞ்ச நேரம் பெரிய நாவல் மரத்தில் ஒட்டி நின்று விட்டு, தீக்குழியைச் சுத்தி, வம்மிக்கு வெளியால் பதுங்கி, சின்ன நாவல் மரத்திலும் கொஞ்ச நேரம் ஒட்டி நின்று விட்டு புளியடிப் பக்கமாக பதுங்கினான். அப்பவும் கட்டாடி அப்பச்சியை காணல்ல. கட்டாடி அப்பச்சியின் குடிலை எட்டிப் பார்த்தான். குடில் வாசவில் வெயில் ஏற்றித்து. மாமாட ஊட்டல் துளசி அக்கா வரசலைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பச்சி வரல்ல. அவர் நித்திரை கொண்டித்தார். தம்பிக்கு இனிப் பயமில்லை. அரசுமரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். அது வானத்துக்குப் போனது. ஒரு பழுத்த இலை விழுந்தது. அது மண்ணில் கிடந்தது. தம்பி கோயிலைப் பார்த்தான். ஒருத்தரும் பொங்கல்ல. ஆராவ து பொங்கினால் புக்கை வாங்க தம்பி இந்த இலையை எடுத்து வைத் துக்கொள்ளலாம். அதைப் போல இன்னும் நாலைந்து இலைகள் விழுந்து கிடப்பதையும் தம்பி கண்டான். கட்டாடி அப்பச்சி நேரத்தோட கோயிலிடையை கூட்டிப் போட்டுப் போய் குடிலுக்குள் கிடக்கார். ஆனால் இவருக்கு துளசி அக்காவைப் போல கூட்டத் தெரியாது கூட்டன மனல் வரிவரியாகத் தெரியல்ல. விரலால் கிறித்து கீறித்து போனது போல இருக்கு.

கோயிலுக்கு முன்னுக்கு கிறவல் ரோட்டுச் சந்தியில் நிற்கிற ஆலை மரத்தைப் பார்த்தான் தம்பி. சந்தி ஆலை மரத்தில் விழுதுகள் இல்ல. தீக்குளி ஆலைமரத்தில் விழுதுகள் தூங்குது. அந்த ஆலைகள்ல பேய் இருக்கிறத தம்பி மறந்து வந்தித்தான். இந்த ஆலையிலும் பேய் இருக்காம். பஞ்சமிப் பேய். நல்ல வெள்ளையாம். மாமி நல்ல வெள்ளை. மாமி பஞ்சமிலதான் செத்ததாம். அதுதான் பஞ்சமிப் பேயாம். எண்டாலும் மாமாவுக்குப் பயம் இல்லை. ராவில் தனியாகத்தான் படுப்பார். பகவில் பேய் வராது.

நாய்கள் வருது. துளசி அக்காவைக் கூப்பிடு வோமா? படலைக்குள் ஓடுவோமா? ஒரு நாய்க்குப் பின்னால இன்னொரு நாய். படலைக்குள் போவும்... கல் எடுப்பம்.... நாய்கள் அந்தப் பக்கம் திரும்புது. பின்னுக்கு வந்த நாய் முன்னுக்குப் போன நாயின் வாலை முகந்து பாக்குது. வாலுக்கு அடியில்..... த்தையும் முகந்து பாக்குது! அம்மேய்.....

துளசி அக்கா சிரட்டை தட்டிக் கேக்குது. அடுப்பில் உலை வைச்சிருப்பாள்.....

மாடுகள்! கந்தப்பர் ஊட்டுப் பக்கமிருந்து. எந்தப் பெரிய மாடுகள்! பெரிய வெள்ள மாடு

லெச்சுமி. வட்டிக்கார கந்தப்பர். அது கிழங்கும் தின்னும். வழுதி லங்கா யும் தின்னும். கடைக்கார சடாசித்தார் கையில் இருந்து வாங்கிச் சாப்பிடுமாம். கறுத்த மாடு கறுத்தான். வீமன் வயிரர். லெச்சுமி முத்திரம் பேயுது. ச்சோ! எவ்வளவு மூத்திரம்! கிணத்தில அள்ளி வாளியில் ஊத்திறாப் போல. கறுத்தான் முகந்து பாக்குது. அதுக்கு மனம் அடிச் சித்து. தலையை உய்த்துது. மனத்தை உறிஞ்சிறாப் போல கழுத்தை நீட்டுது. மனம் அதுக்கு நல்லா உறைச்சித்து போல பல்லை இளிக்குது. அம்மேய்! எவ்வளவு நேரத்துக்கு உட்டடை உசத்தி, பல்லெல்லாம் தெரிய இளிக்குது. துளசி அக்காவைக் கூப்பிட்டுக் காட்டுவும்.....

“துளசி அக்கா, துளசி அக்கா.....”

தம்பி படலையைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனான் உள்ளே போனவன் திரும்பி வந்து, வேலிக் கதியால் இடுக்குகளினுடை மாடுகளைப் பார்த்து விட்டு படலைக் கயித்தை எடுத்து உட்பக்கமாக கட்டி விட்டுப் போனான்.

மண்டபக் கதவு திறந்தே கிடந்தது. ஆனால் துளசி அக்காவைக் காணயில்லை. தம்பி குசினிக்குள் பூந்தான். அங்கேயும் துளசி அக்கா இல்ல. தம்பி வாசலுக்கு வந்தான். பிறகு கோடிக்குள் போனான். துளசி அக்கா குந்தி ஒண்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். பின்னுக்குத் தெரிந்தது. தம்பி முன்னுக்குப் போய் நின்றான். துளசி அக்கா எழும்பவும் இல்ல. மறைச்சுக் கொள்ளவும் இல்ல, தம்பிக்கு ஏசுவும் இல்ல, தம்பிய போ எண்டு சொல்லவும் இல்ல. தம்பி நின்டு பார்த்தான். தம்பி பயம் இல்லாமல் நின்டு பாத்தது தம்பிக்குத் தெரியுது. பிறகு தம்பியும் ஒண்டுக்குப் போனான்.

துளசி அக்கா மண்டபத்துக்குள் வந்து பாயை விரித்து அதில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டாள். தம்பியும் அவளுக்குப் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு நாய் மத்த நாயின் வாலுக்கடியில் மோந்து கொண்டு போனதை தம்பி சொன்னான். லெச்கமி வாளிக்கணக்காய் மூத்திரம் பேஞ்சதையும், கறுத்தான் அந்த மூத்திர மனத்தை மோந்து மோந்து பல்லிலிச்சுக் கொண்டு நின்றதையும், பல்லிலிச்சு மாதிரியே கறுத்தான் லெச்சுமிக்குப் பின்னால் தலையை நீட்டித்துப் போனதையும் சொன்னான்.

துளசி அக்கா இன்னும் குப்புறப் படுத்த படியே தலையை உசத்தி, திரும்பி தம்பியைப் பார்த்தான். அவளுடைய முன் தலைமயிர் குழம்பி நெற்றியில் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் கிடந்தன.

அவள் தம்பியின் முதுகை தடவத் தொடங்கினாள் வயிற்றையும் தடவினாள். வயிற்றின் அடியையும் தடவினாள். காற்சட்டையின் இடுப்பு ஓரத்திலிருந்து அரைநாளை விரலால் உயர்த்தினாள்.

“என்ன இது? ”

“அது அரணாக்கொடி. அம்மா கட்டியுட்டது.”

“எப்ப? ”

“இப்ப குளிச்சித்து காச்சட்ட. போடக்குள்ள ”

அந்த கறுப்பு நாடாவைத் தன்விரல் சுற்றி வரத் தடவினாள் துளசி அக்கா.

“வா உனக்கு கச்சை கட்டிப் பாப்பம் ”

அவள் உள்ளுட்டுக்குள்ள போய் ஒரு வெள்ளைச் சிலைத்துண்டைக் கொண்டு வந்தாள். தம்பி எழும்பி நின்றான். காற்சட்டையின் பொத்தான்களை கழற்றினாள். தம்பி விட்டுக் கொடுத்தான் காற்சட்டை முழங்காலுக்குக் கீழ் நழுவி பாதங்களில் விழுந்தது.

தம்பி பொத்திப் பிடித்துக் கொள்ள வில்லை. துளசி அக்கா அவனுக்கு கச்சை கட்டினாள். பின் புறத்தில் கச்சையை முடிந்ததும், செல்லாச்சிக் குஞ்சாத்தை சொன்ன தம்பியின் பனங்காய்களில் ஒரு தட்டுத் தட்டி விட்டு துளசி அக்கா அவனை தன் பக்கம் திருப்பினாள். தம்பியின் கச்சை குத்திட்டு நின்றது. அவள் அப்படியே தம்பியை அணைத்து அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள், தம்பி அவனுடைய தோள் உயர்த்துக்கு நின்றான்.

“ஊட்ட போவோம் ”

துளசி அக்கா மண்டபக் கதவைச் சாத்தினாள். யன்னல்களையும் சாத்தினாள்.

குசிலிப்பக்கம் சர்... சர்..... எனக் கேட்டது. தம்பி போய்ப் பார்த்தான். அடுப்பில் உலைப்பானை பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. துளசி அக்கா அவசரமாக சோத்தை பார்த்து மூடிக் கொண்டே, தம்பியைப் போய் கோயில் பக்க யன்னலை சாத்தச் சொன்னாள்.

தம்பி கோயில் பக்க யன்னலுக்கு போனாள். அரசமரத்துக்குக் கீழே கொச்சிக்காய் முட்டாசிக் காரணிடம் பிள்ளைகள் கொச்சிக்காய் முட்டாசிக் காரணிக்க கொண்டு நின்றார்கள்.

துளசி அக்காவும் வந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்தபடி நின்றாள். பிறகு அவள் கீழே குந்தினாள். முட்டாசிக்காரன் புளிய மரத்தைக் கடந்து போனான். கட்டாடி அப்பச்சியின் பேத்தி ஈர்க்கிலைப் புடிச்சி குப்பத் தொடங்கினாள். தம்பிக்கு குளிர்ந்தது. முழுதும் குளிர்ந்தது.

“பெய்து பெய்து என்றாள் துளசி அக்கா,

“வரல்ல ” என்றான் தம்பி,

தமிழில் புதுக் கவிதையின் போக்கு இப்போது எப்படி இருக்கிறது? இன்றைய தமிழ்ப் புதுக்கவிதையில் மேஜர் கவி என்று யாரைச் சொல்லீர்கள்.

தமிழில் புதுக் கவிதையின் போக்கு மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. புதுக் கவிஞர் தனக்கு இருக்கும் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவனாக இல்லை. காற்றில் பறந்து திரியும் காக பெறாத விமர்சனக் கருத்துக்களுக்குப் பயந்து தன்னைக் குருக்கிக்கொண்டு சாகிறான். தமிழில் ஒரு காதல் கவிதையைப் படித்து பல வருடங்கள் ஆயிற்று. தமிழ்க் கவிஞர் காதலிப்பதையும் விட்டு விட்டானா? மேஜர் கவி என்று சொல்ல எவரும் இல்லை. மெனர் கவி என்று தலைநிமிர்ந்து சொல்லக்கூட எவருமில்லை. கவிதையை எழுப்ப ஆத்மார்த்தமாக முயலுகிறவர்களில் சிலர் அவ்வப்போது எளிய வெற்றிகள் அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் செய்த பாக்கியும்

ஆசையின் காரணமாக தனக்குத் தானே சூட்டிக் கொள்ளும் கிரீடங்கள் ஒன்றும் இலக்கிய உலகில் செல்லுபடியாகாது. பாரதிக்குப் பின் நான்தான் மேஜர் கவி என்று கற்பனை செய்து கொள்ள ஆசைப்பட்டவர் களையும் பிறர் அவ்வாறு சொல்லும் போது வெட்க மில்லாமல் வாங்கி முகத்தில் அப்பிக் கொண்டவர்களையும் நிறையவே பார்த்துவிட்டேன். பாரதிக்குப் பின் பெரிய கவி என்று எவரும் இன்று வரையிலும் தோன்றவில்லை. அப்படி இல்லாமல் இருப்பதில் ஆச்சரியமுயில்லை. பெரிய கவி அடிக்கடி காலில் இடறக்கூடியவன் அல்லன்.

கவிதை கூடி வரும். கூடி வராமலும் போகும். ஆனால் கவிஞருக்குக் கொஞ்சம் விவேகமாகப் பேசத் தெரிய வேண்டும். அந்த அளவுக்கேளும் மூனை வெளிச்சம் இருக்க வேண்டும். விவேகமாகப் பேச முடியாதவன் ஒரு நாளும் சிறந்த கவிதைகளை உருவாக்க முடியாது. தமிழ்க் கவிதைகள் அளவுக்குக் கூட தரம் சேராத மொழிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பொது மேடைகளில் இந்த அளவுக்கு உள்ளும் கவிஞர்கள் எந்த மொழியிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை

கண்டா டொரண்டோவிலிருந்து வெளியாகும் ‘புள்ளைக’ என்ற இதழுக்கு சுந்தரராமசாமி அளித்த பேட்டியிலிருந்து.

கொல்லன் பட்டறையில் யேசுநாதர்

கருகிய
இருள்.
காற்றுக்கூட இல்லாத
வெற்றிடம்.
குனியப் பிரதேசம்
இரத்த வாடை.
நாய்களின் ஊளை.
ஆந்தையின் அலறல்.
பல இழப்புகளுக்குப் பின்
சிறு நம்பிக்கை போல்
இரும்பின் மேல் இரும்படிக்கும்
சத்தம்,
குனியத்தைக் கிழித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

நட்ட நடு ராத்திரியில்
ஒருவர் இரும்படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்
கொல்லன் பட்டறையில்.

கையின் புறத்தில் புடைக்கும் நாள் நரம்புகள்,
புருவ விலிம்பில் வியர்வை
காதோரம் வழிந்து
நாவை நனைக்கும்.
சாந்த முகம்,
மாறுபட்ட சிந்தனை.
எரியும் நெருப்பின் வெக்கை,
கையில் இருந்து பாயும் குருதி
ஏதோ மும்முரமாய்ச் செய்து கொண்டிருக்கி
நார்
இயேசுநாதர்.....

ஆம்,
இரும்புச் சிலுவைகள்
செய்து கொண்டிருக்கிறார்.
ஆயிரம் ஆயிரம் சிலுவைகள்.

மனிதம் அழிந்த
மயானத்தில்.
பூக்கள் கருகிய
கரு நிலங்களில்,
குனியக்காரர்களின்
குனியப் பிரதேசத்தில்,
எரிந்த சாம்பஸ் மேடுகளில்,
கருக்கள் அற்ற கருப்பைகளில்,
குரியனே உதிக்காத பூமியில் இருந்து.....

உடைக்கப்பட்ட

ஓரு கிறிஸ்தவ தேவாலயம்,
ஓரு இந்துக் கோயில்,
ஓரு முஸ்லிம் பள்ளி,
ஓரு பெளத்த விகாரை
அருகில் இருந்து
இரும்புச் சிலுவைகள்
செய்து கொண்டிருக்கிறார்
இயேசுநாதர்.

மீண்டும் உயிர்த்து எழுந்தார்
இயேசுநாதர்.
தான் மரச் சிலுவை சுமந்து
பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு விட்ட
ஓரு பிழையை
மீண்டும் விடவில்லை

மக்களைச் சுமக்க வைக்க
பாரிய இரும்புச் சிலுவைகள்
செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

மௌ. சித்தார்த்தன்.

பனிபெய்யும் இரவில்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

நாவல் பக்கம் 192 விலை; (இந்திய) ரூபா 24.00.
குமரன் பதிப்பாளர், 27, 2வது ஸ்தி,
குமரன் கொலனி, வடபழனி சென்னை 600 026

உயிரோடு ஒன்றிப் போயிருந்த வாழ்வினை சொந்த வாழ்விடத்திலிருந்து திமரென முறித்துக் கொள்வது மனிதசாராம்சத்தை நிர்ப்பந்தத்துக் குள்ளாக்கும் ஒரு செயலென்பதை இந்நாவல் உறுதி செய்கின்றது. இந்நாவலின் கதை மாந்தர்கள் யாவரும் இலங்கையிலிருந்து புகவிடம் தேடி வண்டன் மாநகரில் குடியேறியவர்கள்.

தியாகராஜனின் காதலி ராதிகா அவனுடைய முறைப்பெண் சாரதாவிடம் தியாகராஜன் வைத் துள்ள நிர்மலமான அன்பைப் புரிந்து கொள்ள மறுக்கின்றாள். எதிர்பாராமல் சாரதா நோயில் விழ அவளைக் காப்பாற்றத் தியாகராஜன் இரத்த தானம் செய்கின்றான். சந்தேகம் கொண்ட ராதிகா தியாகராஜனை விட்டு அகல்கின்றாள். சாரதாவின் கணவன் ராமநாதனின் வேண்டுகோளின் பேரில் சாரதா அறியாமல் அவளைத் தாயாக்கும் பொருட்டு 'ஸ்பேம் டொனேற்' பண்ணுகிறான். ராமநாதன் இறந்து போகின்றான். கருவற்றிருக்கும் சாரதாவை ராதிகா உடனிருந்து கவனிக்கின்றாள். சாரதா இரட்டைக் குழந்தைகட்டுத் தாயான செய்தியை தியாகராஜன் அறிகின்றான். மீண்டும் ராதிகாவும் தியாகராஜனும் ஒன்று சேர்கின்றனர்.

வெளிநாட்டில் புகவிடம் தேடி வாழ்ந்தாலும் பிறந்த மண்ணிலுள்ள தங்கள் கலாசார தனித்துவ வேர்களை மறக்க இயலாமல் வாழ முயலும் நம்ம வர்களைப் பற்றிய யதார்த்த பூர்வமான ஒரு சித்தரிப்பல் இந்நாவல். மேற்கூறிய வாழ்வியலின் கீழ் சிக்குண்டு இரண்டும் கெட்டான் கோமாளிகளாய் வாழ முயலும் சிலரைப் பற்றிக் கூற முயல்கிறது 'பனி பெய்யும் இரவில்.' நாவலின் முக்கிய பாத் திரங்கள் பாரம்பரியக் கட்டுக்கோப்புகளும், உறவுகளும் தளர்ந்து போன நிலைமையில் மேற்கத்தியக் கணவுகளுக்கும், பிறந்த மண்ணின் இயல்புகளுக்கும் நடுவே ஊஞ்சலாடுபவை.

இந்நாவலின் பாத்திரங்கள் தங்கள் இயல்புக்கும், தகுதிக்கும் மீறிப் பேசுகின்றன. 'மனித உறவுகளை வெறும் சைதை யுணர்வு களுக்குள்ளும், சம்பிரதாயக் கோட்பாடுகளுக்குள்ளும் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் வாழ முற்படுகின்ற intellectual ராதிகா, தியாகராஜன் தன் உறவுக்காரியான சாரதா மேல் வைத்துள்ள பிரியத்தை 'ஒடிபல் கொம்ப்ளெக்ஸ்' என்று கொச்சைப் படுத்தி சந்தேகத்துடன் காதலை உதறுகிறாள். ஆசிரியர் தன் சிந்தனைகளை சுமக்க வைக்கப் பாத்திரங்களின் தலைகளை நாடுவது துருத்தி நிற்கின்றது. பாத்திரங்களின் மனவோட்டங்களை உள்ளார்ந்து

அறியாத, பாத்திரங்களைக் கூந்து கவனியாத ஓர் எழுத்தாளருக்கு பாத்திரசிருஷ்டிப்பு என்பது போய் மான் தேடலாகவே போய் முடியும்.

இந் நாவலில் அதிக சம்பவக் கோர்வைகள் உண்டு. அவை கடையின் பின்புலத்தை (plot) எப்படி பாதித்துள்ளன என்பதைப் பொறுத்தே அவை ஒவ்வொன்றினதும் பொருத்தப் பாட்டைக் கணித்துக் கொள்ளலாம், ஆசிரியரைப் பாதித்த சம்பவங்கள் நமக்குள்ளும் அத்தகைய பிரதிபலிப்புகளை ஏற்படுத்தாத பட்சத்தில் அப்படைப்பின் வெற்றி குறித்துப் பேசுவதற்கு எதுவுமில்லை. இந்நாவலின் எத்தனை சம்பவங்களுக்கு அத்தகைய தகுதிகள் உள்ளன?

இராஜேஸ்வரியின் அனுபவ உலகம் மிகக் குறிசியது என்ற உணர்வையும், வாழ்வின் கவனிப்புக் குரிய துயரங்களை உள்ளதை உள்ளபடி அனுகூம் ஆற்றல் அவரிடம் இல்லையோ என்ற ஜியத்தையும், கிளுகிளுப்பான மேலோட்டமான நடை, லீலாவரியான விபரிப்புத்தான் அவருடைய சாத்தியங்களோ என்ற கேள்வியையும் இந்நாவல் எழுப்புகின்றது. இரத்த தானம் செய்வது, தெஸ்ட் ட்யூப் பேபி என்பதெல்லாம் இன்றைய சூழலில் தமிழ் வாசகனை அதிரவைக்காத விஷயங்கள் என்பதை வண்டன் மாநகரில் வாழும் இராஜேஸ்வரி உணரத் தவறி விட்டார் போலும். ஏற்கனவே பல வருடங்களுக்கு முன்னர் சிவசங்கரி போன்றோர் உருட்டிய தாயம் இப்போது இராஜேஸ்வரியின் கையில். அவ்வளவுதான்.

இந்நாவலில் நல்ல அம்சங்களும் இல்லாமலில்லை. தை மாதம் துளிர் விடும் 'செர்ரி' மரத்தின் பூக்கள் தன் காதலைப் பூமியில் கொட்டியினறப்பதும், 'இவன் முத்தங்கட்டுத் தாளம் போடும் வெண்புறாக்களும், அழகான இடங்கள், 'நோஸ்பரி' வீதியில் உள்ள பழைய சாத்திரப்புத்தக வியாபாரி சொல்லும் ஆரூடமும், Tower bridge, கப்பல்களுக்கு இடம் கொடுக்கத் தன்னை விரித்துக் கொள்வதைப் போல சாரதாவைக் காப்பாற்ற தியாகராஜன் முடிவெல்லூப்பதும் சுவாரஸ்யமான முறையில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பெண் எழுத்தாளர் என்ற வகையில் இராஜேஸ்வரியின் எழுத்துக்களைப் பெருமையுடன் அனுகூம் முயலும் நாம் அதற்கேற்ற தனித்துவம் அங்கு இல்லாத போது ஏமாற்றமடைகின்றோம். இவருடைய நான் காவது நாவலான இதில் பெருஞ்ம் அனுபவ முதிர்ச்சியும் புலப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் இந் நாவல் தரும் அனுபவம் நேர்மாறாக உள்ளது. நாவலில் வரும் பேச்சு வழக்கு சில இடங்களில் முரண்படுகின்றது. இறுக்கமில்லாத எழுத்து. நிறைய அச்சுப் பிழைகள் (Bar) பாரில் என்பது போரில் என வந்திருக்கின்றது. மொத்தத்தில் வாசகர்களுக்கு அச்சுப் பிழைகள் உள்ள ஒரு சாதாரண அறிக்கையைப் படித்தது போன்ற உணர்வு தான் மிஞ்சகிறது என்னாமா?

திருமதி. க. லோகிதராஜா.

அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்

நந்தினி சேவியர்

சிறுக்கைத்தொகுப்பு பக். 99 விலை (இந்திய) ரூபா 12/-
தேசியகலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு.

எழுபதுகளில் படைப்புலகினுள் பிரவேசித்த நந்தினி சேவியரது எட்டுச் சிறுக்கைகள் ‘அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்’ என்ற தொகுப்பாகும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினரால் அண்மையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

கம்யூனிச் சித்தாந்தத்துடன் தம்மைப் பிணைத் துக்கொண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளரான இவரது கைத்தைகள் வெவ்வேறு நோக்கும் போக்கும் கொண்ட மல்லிகை, அலை, தாயகம் ஈழநாடு, ஈழமுரசு முதலான வற்றில் வெளிவந்துள்ளமை இவர் பற்றிய இருவிடயங்களைப் புலப்படுத்துகின்றதென்னுடையில் நேர்நாடு உண்டு. (i) பிரச்சார நோக்குடைய கைத்தைகளையும் கலையழகுடன் தருபவர் (ii) பிரச்சார நோக்கிற்காக மட்டும் கைத் எழுதுபவர்கள்.

தொகுப்பிலுள்ள எட்டுக்கைத்தகளுள் மேட்டை, பயணத்தின் முடிவில் ஆகிய இரண்டும் சிறந்த சிறுக்கைத்தைகள். வெள்ளையன் என்ற நாயினுதவியுடன் வேட்டையாடி வாழ்க்கை நடத்தும் தம்பர் என்ற கிழவரது ஒருநாள் அனுபவமே வேட்டை வாசகனை வேட்டையில். ஒன்றச் செய்துவிடும் தன்மை இக்கைத்துக்குள்ளது; உயிர்த்துவம் கொண்ட பேச்சுமொழிப் பிரயோகமும் இடம் பெற்றுள்ளது. வெள்ளையன் நினைவில் நிற்கும் பாத்திரமாகும். தமிழில் விலங்கு களை வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள சிறுக்கைத்தைகள் குறைவே. இவ்விதத்திலும் குறிப்பிடத்தக்கதான் இக்கைத் தொகுப்பில் விக்கிரம சிங்காவின் அடிமைகள் என்ற சிறுக்கையுடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

பயணத்தின் முடிவில் வேலை தேடிச்செல்லும் தன்மானம் மிகுந்த இளைஞன் பற்றியது. வேலை பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக அவ்விளைஞனை வேலைக்காரன் போல் நடத்தும் செல்வாக்குள்ள உத்தியோகத்தர்; அவரது அவமதிப்பினைத் தாங்கவியலாது வெடித்தெழும் அவ்விளைஞன். கைத்தயில் இளைஞனின் மன உணர்வுகள் லாவகமான முறையிலே வார்த்தைச் செறிவுடன் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. கைத்தயின் உயிர் ஒரு வாக்கியத்தில் பின்வருமாறு கச்சிதமாக அமைந்து விடுகிறது. “சாமானையும் றஹிமையும் மூதூரையும் பின்தள்ளி வேகமாக நகர்ந்தது லோஞ்சி”, நவீன் திரைப்பட உத்தி முறைகளும் சில இடங்களில் வெளிப்பட்டுக் கைத்தக்குப் பொலிவு சேர்க்கின்றன.

கவனிக்கப்பட வேண்டிய சிறுக்கைத்தகளாக, ‘ஒரு நாள் பொழுது’, ‘அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்’ ‘ஆண்டவருடைய சித்தம்’ ஆகியன் அமைகின்றன. ஒரு நாள் பொழுது, வறுமைக்கெதிராக தினமும் யுத்தம் நடத்தும் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தின் ஒருநாள் பொழுதாகும். பல சிறுசிறு சம்பவங்கள் இங்கு இடம் பெற்றாலும் இவை கதைக்காகப் பின்னப்பட்டன போல் அமையாமல் வெசு இயல்பானவையாக விளங்குகின்றன. அதுமட்டுமென்று; ஆங்காங்கு இடம் பெறும் பிரச்சாரங்களும் தத்துப்பமானவை; கதையோட்டத் திற்கு ஊறுதராதவை.

‘அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்’ கோழைகளாகிய அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு, போராட்ட உணர்வினை ஏற்படுத்தும் அயல்கிராமத்தவர்கள் பற்றியது இவ்வுள்ளடக்கம் ஏனைய எழுத்தாளர் கரங்களில் பிரச்சாரமாகிவிடுகின்ற வாய்ப்புக் கொண்டதுதான். மாறாக, இங்கு, வித்தியாசமான வெளிப்பாட்டு முறையும் நடையும் காரணமாக கவனிக்கப்படத்தக்க கதையாகி விடுகிறது. நவீன் திரைப்படப் பரிச்சயங்கொண்ட ரசிகர்களுக்கு உகப் புகழ் பெற்ற ஜப்பான் திரைப்படமான ‘செவின் ச மோ ரோய்’, ஒரு கணம் நினைவிற்கு வரக்கூடும்.

கம்யூனிசமும் மதமும் ஒருபோதும் ஒத்துவராத வை என்பதனைக் காட்ட முனைகிறது ஆண்டவருடைய சித்தம்’ மடத்திலுள்ள பெண்ணொருத்தியை அனுதாபங்காரணமாகத் திருமணங்கு செய்து கொள்ள முற்படும் இளைஞனொருவனது முயற்சிக்கு, மடத்து நிர்வாகம் தடைவிதிக்கிறது. மேலோட்டமாக வாசிக்கும் போது பிரச்சாரக் கதை போலிருப்பினும் ஆழந்து வாசிக்கும் போது அவ்வாறு தெரியவில்லை.

தவிர, மீதமுள்ள மூன்று சிறுக்கைகளும் கம்யூனிசரானவை. இவற்றுள் ஒன்றான ‘நீண்ட இரவுக்குப் பின்’ அரசு உத்தியோகத்தில் மோகங்கொண்ட இளைஞனொருவன் நேர்முகத் தேர்வொன்றிற்குக் கொழும்பு சென்ற வேளையில் பெற்றுக்கொண்ட குறுகிய கால அனுபவங்களினால் மனம் மாறி விவசாயத்தொழிலில் நாட்ட முடையவனாக ஊருக்குத் திரும்புவது பற்றியது. கதையில் உண்மைத் தன்மை இழையோடினாலும் விஞ்சி நிற்பது செயற்கைத் தன்மையே.

‘மத்தியானத்துக்குச் சற்றுப் பின்பாக, கம்யூனிசநன்பர்கள் இருவர் பற்றியது. சில பாத்திரங்களின் பெயர்கள் குறியீடுகள் போன்றுள்ளன. குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் கம்யூனிசக் கட்சியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றி அறிந்த வாசகரே கதையை விளக்கிக் கொள்ளமுடியும். எவ்வாறாயினும் மன நிறைவுதரும் கதையல்ல, இது.

தொலைந்து போனவர்கள் சமகாலப்பிரச்சினையுடன் தொடர்படையது. ஒரு கிராமத்திலிருந்து காணாமற்போனவர்கள் பற்றியது. பாதிப்புக்குள்ளான கிராமம் ஒரு கமராவின் மூலம் நுணுக்கமாகப் படம் பிடிக்கப்படுகிறது. எனினும், தொலைந்து போனவர்கள் செய்தி விவரணப் படம் போன்றுள்ளதே தவிர (சினிமா உத்திகொண்ட நல்லதொரு) சிறுகதையாக அமையவில்லை என்றே கூறல் வேண்டும்.

ஒட்டு மொத்தமாக எட்டுக் கதைகளையும் சேர்த்து இவ்வாறு குறிப்பிடலாம்: இலங்கையின் பெரும்பாலான முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கதைகள்போல் இதிலுள்ள கதைகள் குறிப்பிட்ட வட்டத்துள் குறிப்பிட்ட பாணியில் அமையவில்லை. இங்கு வெவ்வேறு அனுபவங்கள்; வெவ்வேறு களங்கள். சில கதைகளில் வித்தியாசமான வெளிப்பாட்டு முறை; சில கதைகளில் புதுமையானதொரு நடை. சில கதைகளில் நலீன் திரைப்பட உத்திகள். இவ்விதத்தில் இத் தொகுப்பு அன்மைக்கால வெளியீடுகளுள் முக்கியமானதே.

அதுமட்டுமன்று. எட்டுச் சிறு கதைகள் கொண்டதொரு தொகுப்பில் சிறந்த சிறுகதைகளாக இரண்டும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய. சிறுகதைகளாக மூன்றும் காணப்படுகின்றன என்பதும் முக்கியமானதொரு விடயமே.

ஆயினும், ஒன்று: பல்வேறு அனுபவங்கள் பெற்றவரும், தீவிரத் தன்மை வாய்ந்த வாசகரும் சமகால (கதைகள் எழுதப்பட்ட காலம்) தமிழகச் சிறுகதைப் போக்குகளை நன்கரிந்தவருமான நந்தினி சேவியரது தொகுப்பு இது என்று துணிந்து கூறமுடியாதுள்ளது. நந்தினி சேவியர் குறிப்பிடத்தக்கதொரு எழுத்தாளரென்பதுண்மையே. எனினும் இக்குற்றின் உண்மை முழுமையுறுவதற்கு இன்னும் இரண்டொரு தொகுப்புகளை நன்பர் தரவேண்டியுள்ளார்.

செ. யோகராசா

வெட்டுமேகம்; இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன். தேசிய கலை இவக்கியப் பேரவை வெளியீடு, பக்கம் - 160; இலங்கை விலை - 60.00

இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது. ஏற்கனவே, ஸீரா வெளியீடாக நான்கு நாவல்களும், ஒரு குறுநாவலும் வெளிவந்துள்ளன.

ஸீரகேசரி மூலம் துண்டு துண்டாகப் படிக்கக் கிடைத்த சிறு கதைகளை இத் தொகுதி மூலம் முழுமையாகப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது.

அனைத்தும் 1980 தொடக்கம் 1990 வரையான 10 ஆண்டு காலப் பகுதிக்குள் வெளிவந்த சமூகப் பெறு மானம் சார்ந்த சிறுகதைகள்.

எல்லாக் கதைகளுமே யாழிப்பாண மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளைச் சித்தரித்து நிற்கின்றன. யாழிப்பாண பக்தி, யாழிப்பாண முதலாளி, யாழிப்பாண பிரியா, யாழிப்பாண வீதிகள், யாழிப்பாண அலுவலகங்கள், யாழிப்பாண இளைஞர்கள், யாழிப்பாணப் பணகள் என்று எல்லாமே அப்பிராந்தி யத்தின் கொடுரமான போர்ச் சூழலைத் தாங்கி நிற்கின்றன.

இப்படியான குழல் உருவாவதற்கு முன்பிருந்தே பாரம்பரியமாக வேர்விட்டிருந்த யாழிப்பாண சமூகத் தின் உள்ளார்ந்த குணாம்சங்களான சொல்லுக்கும் செயலுக்குமிடையேயான வேறுபாடு, போவிப் பெருமைகள், சாதிமுறை, சிதன் வழக்கம் என்பவற்றையும், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, போர் அனர்த்தங்களால் புலம் பெயர்தல், அமைதிப்படையின் அட்டகாசம் என்ப வற்றையும் கருப்பொருட்களாகக் கொண்டு இவை படைக்கப்பட்டுள்ளன.

தாம் பிறந்த சொந்த மண்ணில் மன அமைதி யுடன் வாழ முடியாமலுள்ளதே என்ற அவலமே எல்லாக் கதைகளிலும் அடிநாதமாக உள்ளது.

கதைகளும் முறையில் முரண்பட்ட இரு நிகழ்ச்சிகளை அருகருகே - அடுத்தடுத்து - பொருத்திக் காட்டும் ஒரு பரீட்சார்த்த உத்திமுறையினை கதா சிரியர் கையாண்டுள்ளார். இது கலாரசனையுடைய சராசரி வாசகர்களுக்குச் சலிப்பூட்டுவதாக அமையலாம் என்பதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ பிற்காலக் கதைகளில் அந்த உத்திகள் கைவிடப்பட்டுள்ளன.

நற்பிடிமுனை பழீல்

குருட்டு வெளிச்சம்: (சிறுகதைகள்)

திக்குவல்லை கமால்

பக்கங்கள் 117 விலை - 50.00

பேசும் பேரா பேரனி வெளிபீடு

திக்குவல்லை கிராமத்தை தேசுப்படத்தில் தேட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. குவெய்த் நாட்டு கிணறுகளில் என்னெய் ஊற்றெடுப்பதுபோல இலக்கியம் ஊற்றெடுக்கும் கிராமம் திக்குவல்லை,

தென்னிலங்கையின் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடக்கும் இந்த கிராமத்தில் அடர்த்தியாக வாழும் மூஸ்லீம் மக்களின் மூச்சக் காற்றைக்கூட இலக்கிய மாக்கும் கமால், சம்ஸ், நீள் கரை நம்பி ஆகியோர் அந்த மண்ணுக்கே உரியவர்கள்.

தென்னிலங்கைத் தமிழ் பற்றி நண்பர் நூல்மான் வேடிக்கையாக ஒரு கதை சொல்வார். ஒரு தாய் தன் மகனுக்கு விடுக்கும் வேண்டுகோள். முற்றத்தை அசுத் தப்படுத்தக்கூடாது. வாப்பா வந்தால் திட்டுவார், என்பது அந்த வேண்டுகோளின் சாராம்சம். அதனை அந்தத் தாய் இப்படிச் சொல்வாளாம்.

“மவன் முத்தத்திலே பேலவாணாம். வாப்பா வந்தா துன்னுடுவார்.”

திக்குவல்லைக் கிராம மக்களின் வாயில் கொஞ்சி விளையாடும் தமிழ் இது. அதனை இலக்கியத்தில் கோலோச்சிப் பார்க்கும் கமால் குறும்பை மட்டும் அல்லாது குறுக்குறுப்பையும் தருகிறார்.

கமாலின் கதைகளில் இந்தத் தமிழை அவரது பாத்திரங்கள் மூலம் பேசக்கேட்டு ரசிக்கலாம். தேன் மதுரத் தமிழோசை பற்றி அறிவோம். தேன் கொட்டும் தமிழ் என்பது இதுதானோ? இதி இம் ஒரு சிலிர்ப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது. தஞ்சாவூர் தமிழுக்கு தனிப் பெருமை தந்தவர் ஜான்கிராமன். திருநெல்வேலித் தமிழுக்கு ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்து புதுமைப் - பித்தனால் கிடைக்கப் பெற்றது. கரிசல் மண்ணின் தமிழை காவியமாக்கியவர் ராஜநாராயணன். நாகர் கோயில் தமிழை பேசவைத்தால் எப்படி இனிக்கும் என்று சுந்தரராம சாமியைக் கேட்டால் தெரியும்.

இவர்கள் வரிசையில் தென்னிலங்கைத் தமிழை குறிப்பாக திக்குவல்லை கிராமத்தில் அந்த மக்களால் அன்றாடம் பேசப்படும் தமிழை இலக்கிய மேடையில் அரங்கேற்றம் செய்த பெருமை கமாலைச் சாரும்.

திக்குவல்லை மக்களின் இதய நாதத்தை இலக்கிய வீணையில் இசைத்துக் காட்டுவதில் அதிக கவனம் செலுத்தும் கமால் அவரது பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளை ஆழமாகத் தொட சில சமயம் தவறி விடுகிறார்.

குருட்டு வெளிச்சம் கமாலின் இரண்டாவது தொகுதி. இத்தொகுதியின் முதல் கதையில் மாடு பூட்டி வாடகைக்கு விடும் வண்டியை அதாவது அந்தக் கிராமத்து மக்களின் பரிபாசையில் சொன்னால் ‘பக்கி’ யை அறிமுகப் படுதுகிறார். இந்த வண்டிகள் ஜிம்பதுகளின் நாகரிக சின்னங்கள். அதன் தாக்கம் திக்குவல்லையில் இன்றும் காணப்படுகின்றது. இந்தத் தொகுதியின் முதல் கதையிலே அந்த வண்டியோடு

அதை ஒட்டும் காதர்சாவையும் நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார். காதர்சா நமது அன்புக்கு முரியவர் மட்டுமல்ல அனுதாபத்திற்குமுரியவர்.

மனிதத்துவத்தை அந்தப் பாத்திரத்தின் மூலம் நிலை நிறுத்திவிட்டதாக கமால் பெருமைப்படலாம். ஆனால் காதர்சாவின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலை படைப்பாளிக்கு இருக்காதது ஒரு குறையே. ஒரு கதா சிரியன் பாத்திரங்களைப் படைப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடக்கூடாது. அந்த பாத்திரத்தின்மீது அனுதாபம் காட்டவேண்டியதும் அவனது பொறுப்பாகும். ஒரு ஏழைக்குக் கொடுத்த வாக்கை காப்பாற்ற அந்தக் கிராமத்தின் ஒரு பெரிய ‘புள்ளி’ யை அதுவும் தனது முதலாளிக்கு மிகவும் வேண்டப்படுகின்ற ஒருவரை பகைத்துக்கொள்கிறான் காதர்சா. அதில் அவனது ஹிரோத்தனம் வெளிப்படுகிறது. ஆனால் எந்த நியாயத்தை நிலைநாட்ட அவன் போராடுகிறானோ அந்தப் போராட்டம் அங்கே வலுவிழுந்து போய் விடுகிறது.

விஞ்ஞான யுகத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு குழ் நிலையில் நம் அன்றாடவாழ்க்கை அமைந்துவிடுகிறது. ‘மெஹு துக்கிதாபு’ வை நாள்தவறாமல் ஒதும் சாதிக் நானா ஒரு நம்பிக்கையைத் தன்னுள் வளர்த்துக் கொள்கிறார். அதை ஒதினால் தனக்கு வாகன விபத்து எதுவும் வராது என்பது அவரது சித்தாந்தம். ஒரு சமயம் தனது வாகனம் ரெவிபோன் போஸ்ரொடு மோதிக் கொண்டபோது. ‘சகாபாக்கள்’ தன்னைக் காப்பாற்ற வில்லையே என்று புழுங்குகிறார். ஆனால் அந்த விபத்து ஏற்பட்ட சமயம் காருக்குள் ‘மெளவுதுகிதாபு’ இருக்க வில்லை என்பதை அறிந்து ஆறுதல் அடைவிறார். அதனால்தான் இந்த விபத்து ஏற்பட்ட தென்றும் தனக்குள் எண்ணிக்கொள்கிறார் விஞ்ஞான யுகத்தில் இப்படி ஒரு நம்பிக்கையா? என்று முக்கின் மேல் விரல் வைத்துக்கொள்கிறோம். ஆனால் கமாலோ “ஆன்மீகம் கலந்த ஒரு விஞ்ஞானம் தான் நமக்குத் தேவைப்படுகிறது என்பதை பல யமாக வலியுறுத்துகிறார். “மெளவுது ஒதிவார ஜட்டி யனுக்கு கள்ளன் வந்தா உள்ளுக்கு வதுறு சகாபாக்களாட வாள் சத்தம் கேக்கிய..... அப்ப கள்ளன் பயந்து ஓடிய” என்று தனக்குள் நினைத்து அதைத் தனது எஜுமான்னுக்கு சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிற சாதிக் நானாவை நினைத்து சிரிப்பதா? சிந்திப்பதா? என்று தோன்றவில்லை. சிரித்தால் அது நாஸ்திகம் சிந்தித்து அதற்கு ஒரு ஆன்மீக அந்தஸ்தைக் கொடுத்தால்.... வாசகர்களை திருப்பிப்படுத்த முடியும் என்று கமால் நினைக்கிறாரா? ஆனால் “அல்குர் ஆன் தான் அந்த சகாபாக்களைக் கூட மனிதப் புனிதர்களாக மாற்றியது என்று அவரது எஜுமான் சொல்லும்போது தனது நம்பிக்கைக்கும் ஒரு சோதனை வந்துவிட்டதை நினைத்து சாதிக் நானா பொருமுகிறார்.

கமால் சாதிக் நானா என்கிற பாத்திரத்தை ஒரு அதிதிலிருந்து உணர்ச்சிக்கு அடிமையாக்கிவிட்டார் என்றுதான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

அவரது ‘கண்ணீரும் கதை சொல்லும்’ கதையில் வருகிற ரமீஷா ஜஸ்ப்பழம் சாப்பிடுவதற்காக ஏங்குகிறாள். பாடசாலை இடைவேளையின்போது மற்றக் குழந்தைகள் ஜஸ்ப்பழம் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து தானும் அதுபோல் சாப்பிடவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள். பின்சு மனதில் எழும் ஒரு நியாயமான ஆசைதான். ஆனால் ஆசிரியர் ‘நீர்’ ‘நீராவி’ ‘நிலைமாற்றம்’ எனப் பாடம் கற்பிக்கும் ஒரே காரணத் திற்காக எல்லோரும் ஜஸ்ப்பழம் சாப்பிடவேண்டுமென நிர்ப்பந்திப்பதும். ரமிசா சாப்பிட்டதாகப் பாவனை காட்டுவதும் கமால் சம்பவங்களை வலிந்தெடுத்து கோர்க்கும் ஒரு கைங்கரியத்தை செய்வதாகத் தான் படுகிறது ரமீஷாவில் வாசகர்களுக்கு எந்தவித அனுதாபமோ அல்லது வேதனையோ ஏற்படாதது கமாலுக்கு ஒரு தோல்வி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சம்பவங்களை அடுக்கி சாமர்த்தியமாகக் கதை பண்ணும் உத்தியை இங்கே கமால் கையாள்கிறார்.

தோழர்கள் கதையில் சிரிசேன கோஷ்டி முடிவில் தாங்கள் நினைத்ததை சாதித்து விடுகிறார்கள். ஒரு சமூகம் சட்டென்று ஏமாந்துவிடுகிறது.

இங்கே கோடிகாட்டுகிறார் கதாசிரியர். தங்களோடு ஒன்றாக பழகிய ஒரு உயிர் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து விட்டதில் அவர்களுக்கு ஏக்கம். பிற இனம் என்ற பேதமை மறந்து தங்கள் நட்பை நிலைநிறுத்த அவரது ‘மையத்தை’ தூக்கிச் செல்ல சிரிசேன கோஷ்டி ஆசைப்படுகிறது. ஆனால் மதக் கோட்டாடுகள் அதற்குத் தடையாக இருக்கின்றன. முசாமெளவிதனது நீண்ட தாடியைத் தடவியபடியே சொல்கிறார். “இதுக்கு நாங்க எடம் குடுக்கேல். ஒரு மூல்ஸீமட மையத்த காலிபிராண வங்க தூக்கிக்கொண்டுபோக உடேலுமா?”. மதக் கோட்டாடுகளுக்கும் மனிதாபி மானத்திற்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டத்தை ஆசிரியர் கோடிகாட்ட முயன்றாலும் காலம் காலமாக புரையோடிப்போன சில பத்தாம் பசலித் தனங்கள் நம் சமூக அமைப்பிலே தவிர்க்கமுடியாததை என்றும் வலியுறுத்துகிறார். இது அவரது பலமா? பலயீனமா? புரியவில்லை. ஆனால் சிரிசேன கோஷ்டி தாங்கள் நினைத்ததை சாதித்துவிடுகின்றது. காலம் காலமாகக் கட்டிக் காத்துவந்த ஒரு நெறி இங்கே நிலைகுலைந்து போகிறது. ஒரு போலிக் கெளரவத்திற்கு ஆசிரியர் சாட்டை அடி கொடுக்கிறார். கதையின் உள்ளடக்கத்தில் சற்று கவனம் செலுத்தியிருப்பது பாராட்டத் தக்கது.

மாக்சிய நெருப்பிலே குளிர் காய்ந்து கொண்டு குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை விடுகிற மாதிரி நம்முடைய

படைப்பாளிகள் ஜம்பது அறுபதுகளில் தமது படைப்புகளை மாக்சியத்தின் பிரச்சாரக் கருவிகளாகப் பயன் படுத்தியதுதான் நமது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி குறிப்பாக நாவல் சிறுக்கைத் துறை முடமாகிப்போனதற்கு ஒரு காரணம். மாக்சியத்தை பைபிளாக நினைத்து போற்றியவர் லியோ டால்ஸ்டாய். ஆனால் அவரது படைப்புகளில் ஒரு வரியைக்கூட மாக்சியத்தின் பிரச்சாரத்திற்கு அவர் பயன்படுத்தியது கிடையாது. அதனால் தான் இலக்கிய உலகம் அவரது ‘புத்துயிர்ப்பை’ படித்துவிட்டு வியந்தது இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் தமிழில் ஜெயகாந்தன். கமாலிடம் இந்தப் பெலயீனம் குறைவு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்,

அவரது ‘போதம்’ என்ற கதையில் ஒரு பெளத்த பிக்குவை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறார். பெளத்த பிக்குகளைப்பற்றிய ஒரு தவறர்ன் அபிப்பிராயம் தொன்றுதொட்டு நம்மிடையே குறிப்பாக சிறுபான்மை மக்களிடையே நிலவி வந்திருக்கிறது. அவர்களது முகத்தில் சிரிப்பைக் காண்பது சிரமம். பேர்திமாத வனுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன ஒற்று மை என்று தலை மயிரைப் பியந்துக்கொண்டதும் உண்டு. தங்களுடைய அதிகாரத்தை, தங்களுடைய சலுகைகளை எந்த இடத்திலும் எந்த குழநிலையிலும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள அவர்கள் தவறுவதில்லை. வாகனங்களில் அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் கால் முடமான ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தாலும் கூட அவனும் எழுந்து அந்த இடத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும். அதற்காக அவர்களும் அதிகமாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை. இதில் சில உண்மைகள் இருந்தாலும் மனிதத் தன்மை அவர்களிடம் அறவே செத்துவிட வில்லை. ‘போதம்’ என்கிற கதையில் இதனை ஒரு பிக்குவின் நடவடிக்கையின் மூலம் நீருபிக்க முயல்கிறார் ஆசிரியர். அவர்களைப்பற்றி நமக்கிடையே இருந்த தப்பபிப்பிராயம் இங்கே தடம் புரன்கிறது.

கதைத் தெர்குதியின் தலைப்புக் கதை குருட்டு வெளிச்சம். மை வெளிச்சம் பார்க்கும் மரபு தென்னி ங்கையில்தான் தெர்ந்துதெர்ந்து பரவலாக இருந்து வருகிறது. இந்த மரபு ஒரு போலி ததனமான து மட்டுமல்ல, நகைப்புக்கு இடமானதும் கூட என்பதை ஆசிரியர் நயமரகவும், நாகுக்காகவும் கோடி காட்டுகிறார். அயலவர்களை குற்றவாளிக் கூட்டில் நிறுத்த வேண்டுமென்கிற ஆவேசம் ஒரு அறியர்மையிலிருந்து எப்படி உருக்கொள்கிறது என்பதை மிஸ்றிதாத்தாவின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் மூலம் கமால் வெளிப்படுத்தும் அழகு போற்றற்குரியது.

மில்லிதாத்தாவின் கணவர் மன்குர் நானா ‘அல்லாவை நம்புங்கள் அஸனா லெப்பையை நம்பா தீர்கள்’ என்கிறார். ஆன்மீகப் பிரச்சார வாடை இங்கேயும் வீக்கிறது. இத்தொகுதியை ஒரு கனமான

தொகுதி என்று செரல்லமுடியா விட்டாலும் கலைத் துவம் அறவே குலைந்து பேர்காமல் பல்வியமர்க்கமால் செயல்பட்டிருக்கிறார்.

இறுதியரசு ஒரு ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தரவேண்டும். ஈழத்தில் இன்னும் சிறுகதை செழுமை அடையவில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. நாவல் இலக்கியம் இன்னும் குழந்தையாகவே தவழ்கிறது. சிறுகதை சற்று எழுந்து நடமாடத் தொடங்கி விட்டாலும் இன்னும் இதில் ஒரு முழுமையான வெற்றியை நம்மால் அடையமுடியவில்லை. ஒரு சிறுகதையைப் படித்தவுடன் அதனைப் புரிந்துகொள்ளும் புலமை ஒரு வரசகனுக்கு வேண்டும். ஆனால் அந்த வரசகளின் புலமையை அந்த சிறுகதை யரசகம் கேட்கும் போது அதன் கலைத்துவம் அங்கே சீர்குலைந்து போகிறது. ஒரு கதையைப் படித்தவுடன் அதன் தாக்கம் நம் இதயத்தை வருடும் போதுதான் அச்சிறுகதையின் கலைத்துவம் புலப்படுகிறது. சுந்தரராமசர்மியின் ‘லீலை’ யைப் படித்துவிட்டு நெஞ்சில் ஏற்பட்ட கமையை இறக்கிவைக்க எனக்கு மூன்று மாதங்கள் பிடித்தன. செ. கதிர்காமநாதனின் ‘ஒரு கிராமத்துப் பயைன் கல்லூரிக்குச் செல்கின் றான்’ என்ற கதையில் வருகிற அந்தப் பயைன் படும் வேதனைகள் நம் விலா எலும்புகளைக் கூட சிலிர்க்க வைக்கின்றன.

நமக்குள்ளும் ஒரு சுந்தரராமசர்மி, ஒரு வள்ளை நிலவன், ஒரு ஆதவன், ஒரு அசோகமித்திரன், ஒரு ஜெயமோகன் உருவாக வேண்டும். கூய கௌரவங்களை களைந்துவிட்டு நாம் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம்.

நமது படைப்பர்ளிகள் நல்ல வாசகர்களாய் இருப்பதில்லை என்பதுதான் நமது வளர்ச்சி முடியாகிப் போவதற்கு ஒரு காரணம் என்று சொல்லவர்ம்.

நெங்தஸ்நங்பி

இருபத்தைந்தாண்டுகரல்மாக இலக்கியம் படைத்துவரும் திக்குவல்லை கமாவின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது. முதலாவது தொகுதி இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்டது.

அனந்ததும் ஒரே பாணியில் அமைந்த சிறுகதைகள். தென்னிலங்கைப் பிரதேசத்தில் வழியும் மூல்லிம் சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்கள். சமூக அமைப்புக்கள் என்பவைபற்றி விபரித்து நிற்கின்றன.

அன்றாடம் கண்டப்படும் ஏழைத் தொழிலாளர்கள், அவர்களுக்கேற்படும் நெருக்குதல்கள், ஏழாற்றங்கள், சுரண்டல்கள் என்பவற்றையும், ஏழை—பணக்காரன் பேதம், முதலாளி—தொழிலாளி சுரண்டல், கணவன்—மனைவி உறவு, தந்தை—மகள் பர்சம் போன்ற மனித உறவுகளையும் கருப்பொருட்களர்க்க கொண்டு இவை படைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு கிராமத்தில் சர்வசாதரரணமாகக் கர்ணப் படக் கூடிய விடயங்களே இவையர்கும். இவை வெறும் சம்பவக் கோர்வைகளர்க் மாத்திரம் தரப் பட்டிருப்பதால் — மனதில் பதிந்து நின்று ஆகர்ச்சிக்கக் கூடியதாக... படித்து முடிந்த பின்பும் மனதில் நிழலாடக் கூடியதாக அமையும் வாய்ப்பை இழந்துள்ளன.

இன்று தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறை ஆச்சரியப் படத்தக்க வகையில் செப்பமாகவும், இறுக்கமர்கவும் உயர்ந்து நிற்கும் கலை அம்சமாகிவிட்டது. கட்டமைப்பிலும், உள்ளமைப்பிலும் வலுப்பெற்று வருகின்றது. அற்புதமான சிறுகதைகள் ஆங்காங்கே முளைத்து வருகின்றன.

கலாரசனையுடன் புனைவதில் இன்னும் சிறிது சிரத்தை காட்டி, சில கதாபாத்திரங்களின் உணர்வுகளுக்கு போதியளவு அழுத்தம் கொடுத்து, வெவ்வேறு கேரணங்களில் கலைச் செருக்குடன் செப்பணிடப்பட்டிருந்தால் இவை மனதில் நின்று நிழலாடக் கூடிய கதைகளாக மேலும் மினிர்ந்திருக்கும்.

கைதேர்ந்த ஒளிப்பதிவு நிபுணர்களால் மிக நுட்பமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட அற்புதமான சினிமாப் படம் போன்ற உணர்வு தரும் சிறுகதைகளும் வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் மத்தியில் வெளிப்படையாகவே கருத்துக்களைத் துருத்திக் கொண்டு மொட்டையாக நிற்கும் சிறுகதைகளை முன்வைத்துப் பார்ப்பது முடியாத காரியமாகவே இருக்கின்றது.

நற்பிடிமுனை பழிஸ்

அவா: எஸ். பொன்னுத்துரை

சிறுகதை நூல், பக்கம் 304.

விலை. (இந்திய) ரூபா - 36.00

வெளியீடு: மித்ர, 375 - 10, ஆற்காடு தோட்,

கென்னை - 600024

எஸ். பொன்னுத்துரையின் மணி விழாவை முன்னிட்டு திட்டமிடப்பட்ட மூன்று நூல்களில் ஒன்றாக அவருடைய “வித்தியாசமான சிறுகதைகளைத் தொகுத்து” அவா’ என்ற மகுடத்தில்’ வெளியிட்டுள்ளது மித்ரா பதிப்பகம்.

சிட்டியிலிருந்து எஸ். பொன்னுத்துரை எழுதிய மூன்னுரையும், அவரது மகன் டாக்டர். பொன் அநூரை எழுதிய பதிப்புரையும், சென்னையிலிருந்து வல்லிக்கண்ணை எழுதிய முகவுரையும், இங்கிலாந்திலிருந்து நிக்கில் சென்தரும், அவஸ்த்திரேவியாவிலிருந்து நிக்கில் வியம்ஸ் வரைந்த முகப்பு ஓவியமும், மற்றும் இவங்கையிலிருந்து இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்பு ஏ. ஜே. யும், மு. த. வும் பொன்னுத்துரை பற்றி எழுதிய மதிப்பீட்டு குறிப்புகளும், அவுஸ்திரேவியாவில் அக்திகள் நலனில் அக்கறை கொண்ட செல்வி பிலிப்பா

மெக்கின் ரோஸ் சிட்னியின் மெக்குவாறிப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொன்னுத்துரையின் பலதரப்பட்ட ஆற்றல்கள், அர்ப்பணிப்புகள், ஆர்வங்கள், சேவைகள் பற்றி வாசித்த கட்டுரைப் பகுதிகளும், பிரதியுபகாரமாக பொன்னுத்துரை செல்லி பிலிப்பா மெக்கின் ரோஸ்க்கு வழங்கியுள்ள இந்நாலின் சமர்ப்பணமும், எல்லாம் சேர்த்து இத் தொகுதியை ஒரு பண்ணாட்டு சரிது புல்பகத்தில் ஓய்யாரிக்கின்றன. பொன்னுத்துரையின் ஆரவாரிப்பான ஏற்பாடுகள் நாம் அறியாத தலை. போதாக்குறைக்கு கமிழ் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டு இந்த நூலை, இன்றும் தோழுமை மாற்ற பெர்ன் னுத்துரையின் பழம் பெரும் சகாவான இவ்விறை ரஹ்மான் வடிவமைத்து இருக்கின்றார். ஆட்டுப்பட்டித்தெரு, அரசு பதிப்பகம் இவ்விறை ரஹ்மானின் வடிவமைப்பு என்றால் பழைய பாரதக்காண்ட சித்தாப்புகளின் பல வர்ணங்களை எதிர்பார்க்கலாம் — வலு கலாதி —

கதைத் தொகுதியும், கலை இலக்கியச் சந்தையில் ஒரு நுகர்வுப் பொருளே என்பது நமக்கு நினை ஹட்டப்படுகிறது. நூலின் முன்வாயிலிலும், பின்வாயிலிலும், நியோன் மின் கு மிழ் கள் பளிச்சிக்கின்றன, வாசகம் — அவா — இலக்கியத்தில் சப்தஜாலங்கள்...அவா — நடைக்கும் சித்திர (அணி) வகுப்புக்கும், எண்ணச் சித்தால்களுக்குமான கதைக்கோவை..... பார்வையாளர்களின் நாடிபிழத்து மசாலா தயாரிக்கும், தமிழ் நாட்டு சினிமாக் காரனும் தோற்றுப் போனான்! தொகுதியில் ஏழு கதைகள் இடம் பெறுகின்றன. சில குறு நாவல்கள் என்றும், சில சிறுகதைகள் என்றும் முகவர் வல்லிக் கண்ணன் சொல்லித்தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

பொன்னுத்துரையின் பிரமத்துவத்தை பெரிது படுத்துகிறவர்கள் பொன்னுத்துரையின் நடையின் தள்ளுக்கு மினுக்குகளைக் கண்டு மூக்கில் விரலை வைத்து குதாகிலிறவர்கள்தான் (சிவாஜி ரசிகர்கள் போல) கதையின் பொருளுக்கேற்ப மேடையைமாற்றுகிறவர் எஸ். பொ. என்பதுதான்கும்மானம். ஆனால் பாத்திரங்களின் குரல்வளைக்குள் பொன்னுத்துரை ஏறிக் குந்திக்கொண்டு கரகரத்த மோக்கான் தவளை ஊதல் இடுவதையும் ரசிகர்கள் சங்கீதம் என்று கொண்டாடுகிறார்கள். குறிப்பாக இத் தொகுதியில் சுவடு எனும் கதையின் நாயகன் ஹா முத்து ருஞ்வை பொன்னுத்துரை விழுங்கி ஏப்பம் விடுவதைக் கவனிப்பார்களா? பாவம் ஹாமுத்து அவனுடைய சபலைத் தனத்திற்கு ஒத்துவராத சௌந்தர்யக் கற்பனைகளும், தர்க்க நெருட்டல்களும்! சுவடு பழைய ‘‘தி’’ யின் கவடுதான்.

‘ஆகுதி’ யின் வேகமான நகர்த்துதல்கள் பொன்னுத்துரையின் மனி முடியில் செருகிக் கொள்ளக்

கூடிய ஒரு வர்ணச்சிறகு. இடையீடிட்ட சரித்திரக்குறிப்புகள் தரும் வலுவும் தெளிவும் மற்றுமொரு Plus Point. ஒரு சின்ன வரலாற்று புரட்டும் தெரிகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடைப்புத்தியில் தலை தாக்கும் சிங்கள் அரசியல்வாதிகளின் தகிடுத்ததங்களுக்கு 16 ம் நூற்றாண்டு கடைசி தசாப்தத்தின் அல்லது 17ம் நூற்றாண்டு முதல் தசாப்தத்தின் விமலதர்ம குரியன் சேனரதன் காலத்து தேரர் ஒரு வரை வெருளி கட்டுவது வரலாற்றுப் புனருண்ணித்தனமே.

‘அவா’ வில் கஞ்சாச்சாமி சித்தர்களின் எண்ணக் கிறங்கல்களும், கிறுக்குத் தனங்களும் உண்டு. ஆரம்பத்தில் உள்ள சிந்தனைக் கோப்புகள் மலைக்கச் செய்வது உண்மைதான். ‘கெளரிபுதர்’ என்ற விளிப்பும் கவர்ச்சி மிக்குத்தான், ஆனால் கதைப்பின்னல் மகா ஆக்கினை, சமுத்திரக் கரையும் கைவிரலைப் பற்றக் கூடிய பேரப் பின்னள சீடனும் சித்தார்த்தனை நினைவு படுத்துக்கூடும். எனினும் பொன்னுத்துரையின் சுய ஆளுமைத் துருத்தல்கள் எல்லா சவுகளையும் நீரப்பிவிடுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட ஒரு செமினேரியனின் வடுவுற்ற இதயம், பொன்னுத்துரையினுள் ஆழப்புதைந்து கிடக்கிறது. பொன்னுத்துரையின் சகல பாலியல் வக்கரிப்புகளுக்கும், துறவு நிந்தனைகளுக்குமான ரிஷிமூலம் இதற்குள் எங்காவது கிடக்கும்.

புலம் பெயர்ந்தாரின் சமகாலக் கதையான Adieu ஒரு பெரிய புலம்பல். இது சிட்னி போன்ற புலம் பெயர் நகரிலிருந்து தான் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லை. கொழும்பில் இருந்தும் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். சென்னையிலிருந்து வர. சா. ரா. வும் இது போன்ற கதையொன்றை எழுதியிருக்கிறார்.

ஒரு தலைமுறை தன்னுடைய குழந்தைகளை வளர்த்ததைப்போல அடுத்த தலைமுறை தன்னுடைய குழந்தைகளை வளர்க்கும் என்பதற்கில்லை. இந்தத் தலைமுறை இடைவெளியை புரிந்து கொண்டு எழுதுகின்ற எழுத்தாளர்களும் உண்டு, புரியாமல் கழிவிரக்கம் காட்டுகிற எழுத்தாளர்களும் உண்டு, பொன்னுத்துரை கலாச்சார தனித்துவம், புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் போலித்தனங்கள், வரட்டு கெளரவங்கள், ஆகியவற்றையும் கலந்து விளாக்கிறார். உரையாடல்கள் தொய்ந்து கோடைப் புழக்கத்தை தருகின்றன. உரையாடல் மூலம் அழியாத ‘சிலிர்ப்புகளை உண்டாக்க தி. ஜா. ரா போன்றவர்கள்தான் இன்றும் தேவையோ?

எனைய ஆக்கங்களும் வண்ணத்துக் கொன்று, வகைக்கொண்று. அவை பொன்னுத்துரையின் வினையாட்டுக்க்கள் என்று மேல்லச் சிரிக்கிறார் வல்லிக்கண்ணன்.

பிரகஸ்தன்

விழுகம் கலை-இலக்கியக் குழுவின் சஞ்சிகைப் பிரிவின் வெளியீடு இது. படைப்புகளைத் தொகுத்துப் பதிப்பித்தவர் உமாவரதராஜன். முகவரி: 78, செட்டியார் வீதி, பாண்டிருப்பு. 01 கல்முனை, ஸ்ரீலங்கா. அச்சாக்கம் குட்வின் ஒட்டோ அச்சகம் கல்முனை. அட்டை அச்சாக்கம்: யுனி ஆர்ட் பிரின்டர்ஸ், புனருமெண்டால் வீதி கொழும்பு.

With Best Compliments From:

Kalmunai M. P. C. S. Ltd.

Kalmunai.

067 - 2180

